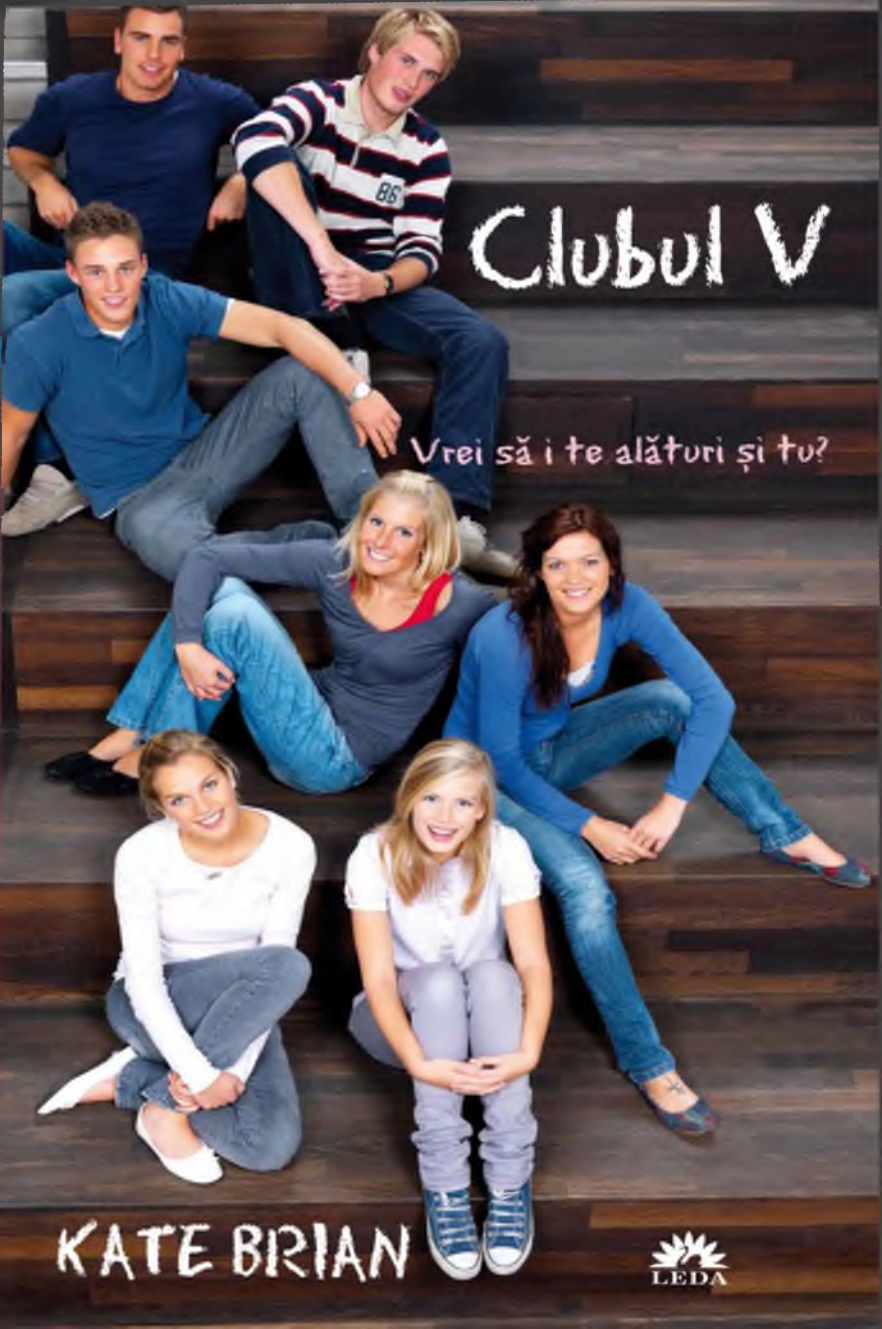
Clubul V
Vrei să i te alături și tu?
KATE BRIAN
LEDA

Toată lumea o face (sau nu?)

„Sex and the City în ediție de liceu!"
– Kliatt

Mandy, Kai, Debbie și Eva trebuie să obțină ceva înainte de absolvirea liceului: să câștige prestigioasa bursă Treemont, o adevărată foaie de drum pentru colegiul pe care și-l va alege fiecare. Dar bursa are o cerință ciudată: „puritatea sufletului și a trupului".

Într-un efort de a-și proclama „puritatea" în fața întregii școli, Mandy înființează Clubul Virginității. Prietenele ei sunt de acord că un club social este o idee grozavă, dar să fie de acord și cu păstrarea marii „V" până la absolvire pare să fie o cu totul altă problemă. Pentru că fiecare ascunde câte un secret. Ceva important!

Iar secretele lor le-ar putea costa mult mai mult decât o simplă bursă...

Recomandat de:
BRAVO

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Fotografia copertei: 123rf.com
Designul copertei: Andreea Apostol

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-444-8
9 789731 024448
www.grupulcorint.ro

KATE BRIAN este pseudonimul literar al lui Kieran Scott (n. 1974), scriitoare americană cunoscută pentru cărţile sale de succes adresate tinerilor, precum şi pentru romanele *chick-lit*. Celebritatea i-a adus-o seria *Private*, devenită bestseller *New York Times* şi *USA Today*, urmată de *spin-off*-ul *Privilege*. Printre cele peste douăzeci şi cinci de romane ale autoarei se mai numără *Sweet 16*, *Fake Boyfriend*, *The Princess and the Pauper*, *The Book of Spells*, precum şi o serie de cărţi publicate sub nume propriu sau sub pseudonimul Emma Harrison (actorii ei preferaţi fiind Emma Thompson şi Harrison Ford).
Născută în Montvale, New Jersey, Kate Brian a absolvit Universitatea Rutgers cu o licenţă în engleză şi jurnalism. Timp de patru ani a lucrat ca redactor, după care şi-a dedicat tot timpul scrisului. Locuieşte în New Jersey, împreună cu soţul şi fiul ei.

Pentru mai multe informaţii, puteţi accesa
www.privatetheseries.com

KATE BRIAN

Clubul V

Traducere din limba engleză şi note de
CRISTINA JINGA

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactare: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: CORINA HUŢAN

Kate Brian, *The Virginity Club*
(Previously published as *The V Club*)
Text copyright © 2004 by Alloy Entertainment
Published by arrangement with Simon & Schuster Books
For Young Readers, an imprint of
Simon & Schuster Children's Publishing Division
All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate Editurii LEDA, imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 978-973-102-444-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

BRIAN, KATE
Clubul V / Kate Brian; trad.: Cristina Jinga.
Bucureşti: Leda, 2012
ISBN 978-973-102-444-8

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Pentru M.V.

unu

Eva Farrell era mai îngrozită de întâlnirea cu consilierul şcolar decât de programările la dentist, sau de teze, sau chiar şi de acele procese regizate la care era silită să participe la orele de istorie. Doamna Labella era exact cum Eva nu era. Masivă, agresivă şi gălăgioasă. Mirosea tot timpul a ţigări şi a gumă cu scorţişoară — destul cât să-i întoarcă unei fete stomacul pe dos. Dar cumva, de-a lungul timpului, o adoptase pe Eva ca pe propriul ei caz social. Îi spunea mereu Evei cât de inteligentă era, cât de intuitivă, cum ar fi putut avea tot ce-şi dorea dacă ar fi ieşit odată din cochilia ei şi ar fi întins mâna s-ajungă la

stele! (Avea, de asemenea, o mare problemă cu amestecatul metaforelor.)

S-ajungă la stele. Mda. Eva nu putea ajunge nici la sare şi piper.

Să se ducă s-o vadă pe doamna Labella era în capul listei personale a torturilor Evei, lângă expunerile orale şi analizele critice din zilele cu atelierul de scriere creativă. Aşadar, în dimineaţa aceea când a intrat în clasă şi a găsit pe banca ei bileţelul albastru care-i spunea să meargă direct la cabinetul de consiliere, a ştiut imediat că avea să fie o zi proastă. Nicio zi bună nu începea cu una dintre discuţiile stimulatoare ale doamnei Labella.

Eva stătea pe canapeaua de vinilin din camera de aşteptare, rezemată de spătar, cu genunchii lipiţi şi gleznele depărtate. Îşi strângea rucsacul la piept şi urmărea ceasul de pe perete. Deja pierduse zece minute din prima oră de chimie. Poate până se va întoarce, vor fi terminat cu verificarea temei pentru acasă. Cel puţin va scăpa de asudatul aşteptării-de-a-fi-ascultat (numărul patru pe lista personală de torturi).

Secretara îngâmfată a cabinetului îi aruncă o privire peste birou şi îi dărui unul dintre acele zâmbete n-am-uitat-că-eşti-aici. Eva se uită repede în altă parte. Contactul vizual nu era unul dintre talentele sale.

– Eva! tună glasul doamnei Labella prin birou. Bine c-ai venit, fato! Am veşti fabuloase! Doamna Treemont a dat colţul noaptea trecută!

Toată lumea din anticameră se uită la doamna Labella, proţăpită în uşa cabinetului său, în bluza ei violet înflorată, cu o fundă uriaşă lăţită pe pieptul ei generos. Ochelarii îi erau atârnaţi de un şirag de mărgele de gât şi spânzurau peste sânii ei, legănându-se înainte şi înapoi. Ar fi fost greu pentru ceilalţi membri ai cabinetului de consiliere să se uite la doamna Labella şocaţi sau uluiţi. Erau obişnuiţi cu ea. Însă ea tocmai anunţase că cea mai în vârstă, cea mai respectată şi cea mai misterioasă rezidentă a comunităţii Ardsmore, Pennsylvania, murise. Şi-o făcuse cu un rânjet încântat.

Eva se ridică de pe canapea şi se strecură pe lângă Labella în biroul ei, închipuindu-şi că asta era singura cale de a para tăcerea jenantă. Labella închise uşa în urma ei şi se cufundă în fotoliul său. Eva îşi strânse rucsacul în mâini şi aşteptă.

— E ziua ta norocoasă, Eva Farrell, zise doamna Labella, plesnind-o pe Eva peste genunchi. Cucoana Treemont nu părea prea bogată cât a fost în viaţă, dar s-a dovedit că şedea pe-o grămadă de lovele în căsoiul ei vechi,

aşteptând momentul să ne lase pe toţi cu gura căscată.

O.K., gândi Eva. *Mai exact, ce-a făcut înainte de a muri — a născut nişte gemeni extratereştri, sau ce? Bineînţeles, nu ştiu cum ar putea să însemne asta ziua mea norocoasă...*

Doamna Labella luă o înghiţitură din cafeaua ei şi se uită la Eva, aşteptând. Eva simţi acel gol în stomac când îi venea rândul să spună ceva. Gura i se uscă.

— Ei, n-ai de gând să mă întrebi *de ce* este asta ziua ta norocoasă?

Oh, cât ura Eva jocul ăsta! Doamna Labella întotdeauna încerca s-o păcălească să vorbească, cerându-i Evei să-i pună întrebări. Dacă Labella ar fi putut s-o vadă pe Eva cu prietenele ei, şi-ar fi dat seama că numai profesorii erau cei care o intimidau. Adică, majoritatea adulţilor, de fapt. Şi băieţii. Şi fetele mai în vârstă. Şi mai sigure pe ele.

— De ce este ziua mea norocoasă? întrebă, în cele din urmă, Eva.

Doamna Labella rânji triumfătoare.

— *Pentru că* doamna Treemont a înfiinţat o bursă şi ştiu că tu ai s-o câştigi, zise doamna Labella. Ai ei ne-au trimis faxul la nici o oră după ce-a murit. Ne aştepta în tava aparatului, în dimineaţa asta. Ridică o foaie de hârtie de pe

biroul ei şi îşi drese glasul înainte să înceapă s-o citească: Bursa Victoria A. Treemont va fi acordată unui elev din ultimul an de la Liceul Ardsmore care îndeplineşte următoarele condiţii: el sau ea trebuie să aibă o medie generală de 8 sau mai mult; el sau ea trebuie să fi demonstrat devotament faţă de şcoală şi faţă de comunitate; el sau ea trebuie să prezinte trei recomandări de la profesori, de la membrii comunităţii şi de la colegi; el sau ea trebuie să prezinte un eseu în care să-şi demonstreze calificările pentru această bursă; şi el sau ea trebuie să fie un exemplu de puritate a sufletului şi a trupului.

Eva clipi. În timp ce Labella enumera condiţiile, ea devenise din ce în ce mai curioasă. Dar puritatea sufletului şi a trupului? *Bursa asta n-ar fi trebuit repartizată unei mănăstiri de maici?*

Doamna Labella puse hârtia la loc pe birou şi întoarse un zâmbet radios spre Eva.

— Acuma, ultima parte poţi s-o iei cum vrei, dar ştiu că n-o să ai nicio problemă atâta timp cât ţii iepurele afară din vizuină, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Eva îşi acoperi ochii cu mâna. Cineva de dincolo de uşa de sticlă izbucni în râs pe înfundate.

Oh Doamne. E diavolul în persoană, gândi Eva. *Mă aflu în bârlogul lui Satan.*

Eva se făcu mică în fotoliul ei, schimbând zece nuanţe de purpuriu. Subiectul sexului părea să revină des în discuţie în ultima vreme, chiar şi cu prietenele ei. Parcă era deodată o penurie de alte subiecte pe lume şi nu le mai rămăsese decât să trăncănească la nesfârşit despre singurul lucru de care Eva n-avea habar.

— Eu... ăăă...

— Nu ştiu cum or să dovedească dacă eşti sau nu virgină, spun eu, dar cred că la asta s-a referit bătrâna Treemont cu ultima clauză. Şi, de altfel, tu îndeplineşti toate celelalte condiţii, ba chiar mai mult de atât, continuă Labella. Dulceaţă, bursa e de patruzeci de mii de dolari pe an timp de patru ani. Ai putea merge la *Wesleyan*. Ai putea merge oriunde *vrei*.

Deodată, şi ultimul gând tulbure din capul Evei a fost înlocuit de o viziune a ei înseşi în hanoracul verde-cenuşiu al studenţilor de la Wesleyan, plimbându-se prin campus, flecărind cu alţi studenţi — studenţi care înţelegeau poezia şi scrisul şi care nu credeau că dacă-şi povesteau ultima victorie la baseball şi o făceau să rimeze, o calificau ca material pentru revista literară.

— Se va face o şedinţă de informare la începutul celei de-a cincea ore, mâine, şi mă aştept să fii şi tu prezentă, îi spuse doamna Labella. Ai priceput?

Eva se ridică dreaptă în fotoliu şi întinse precaut mâna. Doamna Labella puse informaţia despre bursă în palma întinsă a Evei.

O neobişnuită aripă de speranţă flutura prin pieptul Evei. Ea avea o medie generală de cel puţin 8,50. Şi se oferise voluntar de trei ori pe săptămână la 4-H[1]. Şi probabil ar fi putut găsi trei sau patru persoane care s-o recomande. Şi un eseu? Nicio problemă. Plus că era probabil singura elevă din ultimul an de la Ardsmore care nu fusese încă nici măcar *sărutată*. Nu puteai găsi mai multă puritate de-atât. Eva putea reuşi.

Îşi ridică privirile spre faţa radioasă a doamnei Labella, trase adânc aer în piept şi puse întrebarea cea mai importantă.

— Nu va fi niciun interviu... nu-i aşa?

— Nu pot să cred că mi-a dat 7,50! N-am luat în viaţa mea vreun 7-ceva la nimic! spunea Debbie Patel, fluturându-şi lucrarea de la istorie pe sub nasurile lui Mandy şi Kai. Asta-i demenţă! Femeia-i ţicnită!!

Mandy Walters şi Kai Parker schimbară un zâmbet.

---

[1] În SUA, organizaţie naţională de tineret care, prin diversele sale programe de tabere şi activităţi rurale, urmăreşte dezvoltarea abilităţilor practice ale tinerilor în domenii ca agricultura, ştiinţa, ingineria şi tehnologia.

— Ei bine, poate că domnişoara Russo pur şi simplu n-a fost de acord cu ipoteza ta că uniformele mai funcţionale ale Aliaţilor i-au ajutat să câştige al Doilea Război Mondial, sugeră Mandy, îndatoritoare.

— Cum? Tu nu crezi că funcţionalitatea versus formă la uniformele militare e un factor? întrebă Debbie. Tu chiar crezi că băieţii noştri s-ar fi descurcat la fel de bine dacă ar fi trebuit să stea în tranşeele alea cu pantalonii ăia nemţeşti strâmţi intrându-le în fund? Nu. Soldaţii trebuie să se poată *mişca*. Ăl de-a croit uniformele noastre ne-a ajutat să câştigăm războiul.

— În regulă, Vera Wang[1]. Cum spui tu.

Kai îşi îngropă mâinile în buzunarele pantalonilor cargo şi se îndreptă spre dulapul ei de vestiar.

Debbie nu înţelegea de ce-o mirase lipsa de apreciere din partea lui Kai pentru lucrarea ei inovatoare de la istorie. Fata se îmbrăca mai băieţeşte decât majoritatea băieţilor din şcoala asta. Totuşi, cumva făcea să-i vină bine. Debbie era silită să aprecieze *acest* miracol.

---

[1] Creatoare de modă newyorkeză de origine chineză, care şi-a câştigat celebritatea cu rochii de nuntă, costume pentru patinatori (patinaj artistic) şi majorete.

— Hei, fetelor! zise Eva, desprinzându-se de peretele pe care-l sprijinea, aşteptându-le. N-o să vă vină să credeţi. E o nouă bursă de studii şi...

— Ştim, zise Debbie. Toată lumea vorbeşte de asta. Patruzeci de miare pe an. Institut de modă, atenţie că vin!

— Aaa, *nu*. Cornell, atenţie că vin, interveni Kai. Sau unde mă voi hotărî să mă duc.

— Oh, deci participaţi şi voi, fetelor? zise Eva, simţind că-i cade faţa.

— Eu nu, zise Mandy, dându-şi părul blond după urechi.

Debbie aruncă o privire spre Mandy, care, ca de obicei, avea un zâmbet senin, mulţumit, jucându-i pe buze. Debbie o invidia atât de tare. Dacă exista un singur lucru pentru care Mandy Walters nu trebuia să-şi facă griji, acela era banul. De fapt, existau multe lucruri pentru care Mandy Walters nu trebuia să-şi facă griji. Cererea de înscriere la un colegiu, găsirea unui băiat, părul ei, pielea ei... Debbie ridică din umeri la toate astea. *Dacă n-aş fi eu însămi aşa o tipă trăsnet, ar trebui probabil s-o ucid*, gândi ea, zâmbind superior.

— Slavă Domnului pentru asta, zise Kai. Dacă *Miss All-American* aici de faţă ar concura, am fi toate terminate.

Eva se rezemă din nou de perete, arătând dezumflată.

— Păi, dacă voi, fetelor, aveţi de gând s-o faceţi...

— Nici să nu îndrăzneşti să sfârşeşti fraza, Eva Farrell, zise Mandy. Ai o şansă egală cu a oricui altcuiva.

— Şi cu atât mai mult dacă se dovedeşte că treaba cu puritatea *nu* e o glumă.

Kai îşi deschise dulapul şi, ca de obicei, un talmeş-balmeş de haine, carcase de CD-uri şi caiete se împrăştiară pe jos. Kai le vârî la loc cu latul piciorului, în timp ce Debbie ţinu uşa deschisă de perete, ca să-şi poată verifica părul în oglinda dulapului lui Kai.

— Dacă se dovedeşte că nu e o glumă, am încurcat-o, zise Debbie.

— Tu nici măcar n-o să ai *nevoie* de banii lui Treemont, îi spuse Mandy, fiindcă o să câştigi bursa FIT[1].

Debbie simţi un gol în stomac. Chiar în clipa aceea, cutia ei poştală de acasă ar fi putut conţine un plic de la FIT. *Acel* plic. Îşi trimisese cererea de admitere în urmă cu mai multe săptămâni, deopotrivă cu piesa de probă — o rochie roşie,

[1] Abreviere pentru institutul creatorilor de modă, Fashion Institute of Technology.

fără spate, de inspirație asiatică, dublată cu tul și împodobită cu un guler mandarin. În unele zile, era sigură că avea să-i asigure un loc în clasa începătorilor pe drumul ei spre spectacolele de prezentare de modă pariziene și spre sorbitul de cocteiluri de fructe cu Gwyneth. În alte zile, își putea vizualiza cu aceeași ușurință creația în biroul de admitere, la fundul unei grămezi etichetate cu *De ars*.

— E bine să ai întotdeauna un plan de rezervă, zise Debbie, sunând un pic cam prea mult ca tatăl ei pentru a se simți bine.

Își alungă din minte gândul și trase de unul din cârlionții ei negri, elastici.

— Da, dar eu credeam că planul tău de rezervă era concursul de mate și fizică, spuse Mandy.

— Din fericire, asta poate fi acum *rezerva* rezervei, replică Debbie.

Luă un tub Clinique argintiu din trusa ei de machiaj și își aplică un nou strat de gloss de buze Black Honey.

— O să am bursa pentru design de modă, zise Debbie, zâmbind reflexiei sale din oglindă. Apoi, dacă asta nu merge, o să am bursa Treemont, și dacă nici *asta* nu merge, *poate* o să fie concursul de mate și fizică.

Tatăl ei n-avea decât să conteze pe faptul că Debbie o să câştige concursul de mate şi fizică pe stat şi că o să facă totul să ajungă la Penn State, alegând fizica drept specializare principală, fiindcă Debbie avea alte planuri. Cum ar fi să nu mai deschidă niciodată vreo carte de fizică în tot restul vieţii ei.

— Hm... Debbie? Nu te-ai întâlnit tu cu Sam Crispo vineri seara? întrebă Mandy, privind în lungul holului.

Debbie se întoarse şi-i urmări privirea.

— Ba da, de ce?

— Mi se pare că le arată tipilor ălora sutienul tău, îi explică Mandy.

Fără îndoială, un grup numeros de idioţi care salivau se înghesuia în jurul dulapului de vestiar al lui Sam, iar Debbie zări pentru o clipă nişte dantelă neagră. Închise rujul cu un pocnet sec şi scutură din cap.

— Niciodată să nu ieşi la întâlnire cu un boboc, zise ea cu un oftat şi îşi dădu ochii peste cap.

Porni cu paşi apăsaţi pe hol, ca să se ocupe de lipsa de discreţie a ultimei sale cuceriri. Lemingii din marginea haitei îi observară venirea şi se dădură cu înţelepciune la o parte din cale.

— Bună, Sam! zise ea.

Un incendiu de gradul patru cuprinse faţa băiatului, în timp ce încercă, neîndemânatic, să ascundă sutienul la spate. *Ai încurcat-o*, gândi Debbie. Întinse mâna.

— O să iau ăla înapoi dacă ai terminat de exersat, zise ea.

Sam căscă gura şi emise un sunet chinuit. Puse sutienul în mâna ei, iar Debbie se întoarse, pornind înapoi fără grabă, ştiind că unul dintre Neanderthalieni va trebui să întrebe.

— Exersat? zise cineva.

Debbie se opri, zâmbi către fete, care îi urmăreau manevrele, şi se întoarse spre băieţi.

— Oh, da. L-am lăsat pe Sam să împrumute ăsta după ce i-a luat o jumătate de oră să mi-l scoată, vineri seara. Bănuiesc că n-are prea multă experienţă, zise Debbie. Îşi înclină capul şi, cu o voce piţigăiată, dulce, adăugă: Deci, Sammy, a fost mai uşor când a stat în jurul unei perne?

Băieţii izbucniră cu toţii în râs, iar Sam bolborosi ceva. Debbie se întoarse la prietenele ei.

— Păcat, zise ea, îndesându-şi sutienul în geantă. Era un tip bine.

— Cum era treaba aia din documentaţia de bursă despre puritatea sufletului şi a trupului? glumi Kai, ducându-şi un deget la bărbie, clipind des din ochii ei negri şi uitându-se în tavan.

— Ha, ha, zise Debbie.

— Hei, câtă vreme ăştia trag linia la virginitate, Debbie n-o să aibă nicio problemă, zise Mandy.

Kai rămase cu gura căscată.

— Oh, stai puţin. Doar nu vrei să-mi spui că eşti într-adevăr *virgină*.

— De ce se miră totdeauna lumea de chestia asta? întrebă Debbie, făcând ochii mari, inocenţi.

— E regula tatuajului! strigară Eva şi Mandy la unison.

— Ce naiba e regula tatuajului? clătină Kai din cap, nedumerită.

— Bine. Am tot fost împreună de când te-ai mutat aici şi pari să fii o fată de încredere. Dar ar trebui să te simţi foarte onorată. Nu oricine ajunge să intre în Club Tattoo, zise Debbie.

— Sună foarte serios, glumi Kai.

Debbie se uită în jur să se asigure că nu le vedea nimeni, apoi făcu semn din cap spre uşa celei mai apropiate săli de clasă cu luminile stinse. Evident curioasă, Kai o urmă, iar Mandy şi Eva se aşezară umăr la umăr, ca să le acopere. Debbie îşi deschise nasturele de la fusta de blugi şi trase de betelie în jos, ca să arate mica albină tatuată pe pielea ei, chiar pe osul şoldului.

— Ei, e chiar grozavă, zise Kai, aplecându-se s-o cerceteze mai de aproape.

— Mersi. Eu am desenat-o, îi spuse Debbie.

— De ce o albină? întrebă Kai şi o atinse precaută cu vârful degetelor, de parcă s-ar fi aşteptat să mişte.

— *Deborah* înseamnă „albină" în ebraică, zise Debbie, trăgându-şi la loc fermoarul la fustă. De ce alde Patel din Mumbai, India, au ales un nume evreiesc, e încă o chestiune controversată. Dar asta e!

— O.K., dar tot nu m-am prins. Care e regula tatuajului? întrebă Kai, în timp ce toate patru se întorceau pe hol.

— Tatuajul ăsta mi-a adus interzicerea televizorului timp de şase luni, anul trecut, zise Debbie, încruntându-se. Dacă o să arăt vreodată tatuajul ăsta unui băiat, va trebui să fie unul cu adevărat special.

Debbie nu înţelegea de ce toată lumea părea întotdeauna foarte grăbită să meargă până la capăt. Ea se distra de minune făcând altceva cu numeroşii ei băieţi-sateliţi, aşa că îşi închipuia că putea, fără probleme, să păstreze marea deflorare pentru un tip care să merite într-adevăr.

Dacă un asemenea tip există, gândi ea.

— Ei bine, sunt onorată să fiu admisă în club, zise Kai respectuos în timp ce scotocea printre cărţi. Adică să înţeleg că ai fost vreodată îndrăgostită?

BIBLIOTECA CENTRALĂ A SECTORULUI 1 BUCUREŞTI
Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ
Filiala LIVIU REBREANU
Nr inventar 73105

— Tu nu i-ai *văzut* pe băieţii din oraşul ăsta? zâmbi afectat Debbie. *Să-mi fie iertat.*

— Punct lovit, răspunse Kai.

— Dar *tu* ai fost vreodată îndrăgostită? întrebă Mandy.

Kai se mutase la Ardsmore, venind din Lake Tahoe, Nevada, cu puţin înainte de începerea noului an şcolar. Existau încă vreo câteva detalii vitale pe care noile sale prietene le mai aveau de aflat.

— O dată. Adică aşa am crezut eu, că am fost, zise Kai.

— Cum a fost? întrebă Eva.

— Într-un cuvânt? Dezastru, răspunse Kai, nepăsătoare.

Pentru o secundă, păru cu adevărat tristă, apoi îşi drese glasul. Ochii i se îndreptară rapid spre Mandy şi zâmbi superior.

— Ei bine, ştim că una dintre noi, cele de faţă, e o cauză pierdută.

Fruntea lui Mandy se încreţi a nedumerire, dar în secunda următoare chicoti când o pereche de braţe îi înconjură mijlocul.

— Aş putea să conduc o frumoasă domnişoară la următoarea sa oră? zise Eric Travers, Mister Perfect al lui Mandy, vârându-şi nasul în gâtul ei.

Debbie se uită la Eva şi îşi duse un deget în gură, prefăcându-se că vomită. Mandy îi dădu peste braţ.

— Ne vedem mai târziu, spuse ea.

— Vin şi eu, zise Eva, grăbindu-se s-o prindă din urmă.

Kai îi urmări din ochi pe Eric şi pe Mandy.

— Întotdeauna au fost aşa de scârboşi?

— A fost şi mai rău la început, când s-au cunoscut, zise Debbie. Au trecut prin toată faza aia cu vorbirea de copil mic! Nu puteam sta în preajma lor şi-a mâncării în acelaşi timp. Îmi venea să vărs. Se întoarse la chipul ei din oglindă. Deci, în orice caz, tu sigur concurezi pentru bursă, da? Pentru că părinţii tăi sunt nişte excentrici binefăcători care nu pot fi sâcâiţi cu probleme de bani...

— Iar *tu* concurezi pentru bursă pentru că n-a mai rămas un sfanţ în cutiuţa pentru colegiu, acum, că toţi cei trei fraţi Patel şi-au încasat porţia, adăugă Kai. Adică, asta şi toată chestia cu exercitarea spiritului tău de independenţă.

— Exact. Trebuie să fac rost de bani de *undeva*, zise Debbie, închizându-şi rujul. Vreau să spun, cum naiba a ajuns Ravi Junior la Penn State? Cu toţii îl vedeam petrecându-şi toată viaţa intrând şi ieşind de la reabilitare, închisoare şi ospicii.

— E doar o dovadă a gradului în care tatăl tău poate vârî frica de Dumnezeu în cineva, zise Kai.

Debbie dădu din cap. Nu exista niciun suflet care să intre în contact cu stoicul şi prea-impunătorul domn Patel şi să nu fie speriat de moarte de el. Nici măcar Kai nu era imună la privirea lui de gheaţă. Debbie se înfioră doar gândindu-se la el.

— Te-ai prins, zise ea.

Dulapul Evei era cel mai apropiat de cantină, aşa că întotdeauna ajungea acolo înainte de prietenele ei şi le oprea masa obişnuită. Momentul acesta, la a cincea oră, când putea urmări restul elevilor revărsându-se pentru prânz în şuvoi pe uşa cantinei, era perioada din zi care-i plăcea ei cel mai mult. Eva stătea retrasă, cu maculatorul de scriere creativă deschis pe genunchi, şi nota diverse detalii despre colegi.

Tisha Morales îşi continuă protestul antiras. Ziua a 13-a. Părul de pe picioare începe să se împletească singur…

Ryan Gibraltor are iarăşi o erecţie. Trebuie să fi adormit la ora de biologie…

Oare Michelle Horowitz chiar nu observă că fondul ei de ten e cu zece nuanţe mai închis decât pielea de pe gât?

Şi atunci îl văzu — doar o străfulgerare a părului ţepos şi blond prin geamul îngust al uşii de lemn — şi i se tăie respiraţia. Riley Marx. Râdea când intră în cantină, uitându-se peste umăr la tovarăşii lui. Eva ar fi ucis să afle de ce anume râdeau.

Azi poartă tricoul cu Mr. Bubbles, scrise ea, cu mâna subit tremurătoare. *N-ai cum să nu iubeşti un tip într-un tricou cu Mr. Bubbles.*

De fapt, Eva n-avea cum să nu-l iubească pe acest tip, indiferent care dintre nenumăratele lui tricouri pop purta. Lui nu-i păsa ce credeau ceilalţi băieţi despre el, chiar dacă poziţia lui socială la Liceul Ardsmore nu era încă stabilită. Spre deosebire de restul populaţiei masculine din această şcoală, Riley Marx era, fără îndoială, uman.

Iar Eva avea reverii despre el regulat, din ziua în care sosise la liceul lor. De pildă, reveria cu prima oară când îi vorbea el — când el venea la ea, pe hol, după ore, şi îi spunea că îi citise ultima poezie din revista şcolii şi că îi atinsese o coardă din adâncul sufletului său. Mai era şi aceea cu primul lor sărut, stând la marginea apei, la Huff Lake, cu şampanie şi lumânări aprinse…

Chiar şi prietenele ei ştiau despre asta — reveria cu primul sărut —, însă nu le spusese niciodată cine era protagonistul. Partea aceea din reverie era numai a ei. De altfel, ştia că n-avea

să se întâmple niciodată. Eva abia găsea curajul să vorbească unui băiat *oarecare*, darămite unui tip perfect ca Riley Marx. Însă faptul că era cu neputinţă nu-i făcea dragostea mai puţin intensă.

— Bună.

Eva clipi uluită. Riley şi prietenii lui tocmai trecuseră pe lângă masa ei, iar Riley îşi ridicase bărbia şi spusese „Bună". Cu ea vorbise? Să fi fost cu putinţă?

Oh Doamne! Şi dacă a vorbit cu mine, iar eu n-am spus nimic, ci am stat aici, holbându-mă în gol, ca o ratatoidă? Eva clipi. *Am folosit oare cuvântul* ratatoidă*?*

Eva întoarse o pagină nouă în caietul ei şi începu să scrie ca apucată. Riley Marx tocmai îi adresase potenţial primul cuvânt. Se cereau cel puţin zece pagini de delir.

— Aşadar, vreo dorinţă specială pentru ziua ta, scumpete? întrebă Eric, când opri în faţa casei mari a lui Mandy, în seara aceea.

Se întâlniseră după antrenamentul fiecăruia — de fotbal pentru el, de volei pentru ea — pentru ca Eric s-o poată duce acasă cu maşina. Broscuţa ei Volkswagen fusese la service în dimineaţa aceea, pentru schimbare de ulei şi echilibrare de roţi, dar se întorsese şi acum stătea parcată pe aleea din faţa casei, sclipind în soarele care asfinţea.

— Nu trebuie să-mi dai nimic, zise Mandy.

— Da, de parcă s-ar putea întâmpla, replică Eric.

— Atunci… orice, zise Mandy fericită. Dacă vine de la tine, o să fie perfect.

Eric parcă maşina şi se întoarse să se uite la ea, cu ochii lui albaştri jucăuşi.

— Apropo…

Eric îşi luă rucsacul de pe bancheta din spate, iar Mandy zâmbi. Era 15 octombrie.

— Ştii ce e azi, zise Eric, pescuind o cutiuţă gri din rucsac.

— Eric, zău nu trebuie să faci mereu asta, zise Mandy, chiar dacă ei îi plăcea.

Eric rânji când ea deschise cutiuţa şi găsi înăuntru un pinguin mic de cristal, cu ochi negri şi un cioc minuscul întors în sus, spre ea.

— Oh! Ce dulce e! zise Mandy.

Încă de la „aniversarea" primei lor luni, Eric îi dăruise câte un animal din cristal Swarovski la fiecare 15 ale lunii, cu o precizie de ceas. Mandy începuse să le colecţioneze de când avea nouă ani, dar, graţie lui Eric, colecţia ei devenise acum mai mult decât impresionantă.

Mandy îşi mai amintea cât de emoţionată şi surprinsă fusese când el i-l dăruise pe cel dintâi — o ţestoasă micuţă şi sclipitoare. Pe atunci, el nu călcase la ea în dormitor decât o dată şi o

întrebase doar în treacăt despre colecţia ei. Însă aşa era Eric. Era de departe cel mai atent băiat pe care-l cunoscuse ea vreodată.

Închise cutia şi-l sărută pe obraz.

— Eşti cel mai bun prieten din lume, adăugă ea.

— Ce pot să spun? glumi Eric.

— Acum chiar nu trebuie să-mi mai dai nimic de ziua mea, zise Mandy.

— Păi, mă gândisem, părinţii mei or să fie plecaţi, şi de vreme ce am vorbit atât de mult despre asta în ultima vreme...

Inima lui Mandy începu să bată cu putere şi simţi un freamăt în locul acela despre care încă se mira că poate fremăta doar la auzul unor cuvinte.

— Nu s-a *hotărât* nimic în mod hotărât, zise ea.

Habar n-avea Eric că Mandy *hotărâse*. Hotărâse că asta era. Eric avea să fie primul. Îl iubea; ăsta era lucrul cel mai important. Dar, mai mult, dacă ar fi continuat să facă toate lucrurile pe care le făceau dar *fără* sex propriu-zis, ea era foarte convinsă că avea să sufere o combustie spontană.

Îşi muşcă buza de jos când Eric se aplecă spre ea. Bretonul lui şaten îi căzu peste ochi, iar ei i se opri respiraţia în gât când buzele lui le atinseră pe ale ei. Pentru câteva minute paradiziace

Mandy uită că se aflau chiar în faţa casei sale, unde oricine i-ar fi putut vedea. Când Eric în sfârşit se retrase, ea îi simţi pe faţă respiraţia fierbinte şi rapidă.

— Spune măcar că o să te gândeşti la asta, zise el.

— Oh, da, răspunse Mandy. *Mult.*

Îi dărui un zâmbet special şi se simţi indecentă. Încântător de indecentă. Era o schimbare plăcută.

doi

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, MANDY STĂTEA LA masa din bucătărie, molfăindu-şi micul dejun obişnuit, de cereale Cheerios şi banane. Răsfoia catalogul cursurilor de la Princeton care venise cu poşta de ziua trecută, dar în timp ce trecea cu ochii peste cursuri ca Filozofia gândirii moderne, sau Rasă, rasism şi experienţa americană, singurul lucru la care se putea gândi era Eric.

Eric prinzând-o de mână atât de fără fereală la prânz, riscând să fie luat peste picior în mod serios de către ceilalţi băieţi, care erau atât de anti-PDA[1]. Eric sunând-o duminică dimineaţa

[1] Abreviere pentru *Public Display of Affection* (Afişarea în public a afecţiunii).

ca s-o anunţe dacă albumele de benzi desenate meritau sau nu să fie citite. Eric spunând tuturor la ultimul grătar în familie cum prietena lui avea să facă parte din echipa de volei a statului pentru al treilea an la rând.

Mandy chicoti, apoi oftă. *Nu-i de mirare că Debbie vomită întotdeauna în faţa noastră. Poate că* ar trebui *să-i spun şi lui*, gândi ea, închipuindu-şi faţa lui Eric când avea să afle că ea într-adevăr voia să facă sex cu el de ziua ei.

Poate c-o să-i spun înainte de ora de sport. În felul ăsta, dacă o să se ambaleze, o să se poată descărca pe terenul de fotbal, gândi Mandy, roşind. *Sau şi mai bine îi spun înainte de antrenamentul de fotbal.*

Uşa batantă a bucătăriei se deschise, iar Mandy îşi concentră atenţia asupra catalogului, sperând că mama ei n-o va întreba de ce era roşie la faţă. Ducea o lingură plină de cereale şi felii de banană la gură, când mama ei se aşeză vizavi de ea, la masa de melamină Formica.

— Mandy..., începu ea, frecându-şi palmele, ar trebui să stăm de vorbă.

Mandy puse lingura jos şi un ghem de presimţiri rele i se strânse în capul pieptului.

Pentru un observator oarecare, mama ei ar fi arătat la fel de stăpână pe ea ca întotdeauna. Purta o pereche de pantaloni de mătase cafenie şi un top negru de mătase, părul îi era coafat şi

dat cu fixativ, iar bijuteriile sale de aur se găseau toate la locurile lor. Dar Mandy îi zări cearcănele întunecate de sub ochi, pe care machiajul nu le putuse ascunde. Ceva era fără îndoială în neregulă.

— Ce se întâmplă? se auzi Mandy întrebând, şi propria voce i se păru străină.

— Ei bine, nu vreau să te sperii, dar... e vorba despre tatăl tău, zise mama ei, privind-o în ochi.

Mandy îngheţă.

— E bolnav?

— Nu, nu, nu. Nimic de genul ăsta. Este... ei bine... este... Draga mea, e anchetat pentru fraudă fiscală.

Mandy îşi strânse mâinile pe sub masă. De unde naiba a venit asta?

— Fraudă fiscală?

— Totul o să fie bine, zise mama ei, repede. Însă lucrurile s-ar putea să fie destul de strâmtorate pe aici, o vreme. Poate o vreme mai lungă.

Mandy îşi impuse să respire.

— El a... vreau să spun... el n-a...

Mandy nici măcar nu îndrăznea să întrebe.

— Bineînţeles că nu, zise ferm mama ei.

Corect. Bineînţeles că nu.

— Dar, scumpo, s-ar putea să ne îngheţe o parte din conturi, iar situaţia asta s-ar putea prelungi…

Ochii mamei sale căzură pe catalogul de la Princeton. Lui Mandy îi bătea puternic inima în piept.

— Ai putea să începi să te orientezi către şcolile de stat, zise mama ei, în cele din urmă, arătând îndurerată.

— Dar, mamă…

— Penn State e o şcoală foarte bună, o întrerupse mama ei.

Mandy îşi înăbuşi protestele care-i clocoteau în gât. Însăşi ideea de a se duce la Penn State în loc de Princeton îi întorcea stomacul pe dos. Princeton era colegiul la care voise dintotdeauna să meargă — era *alma mater* a părinţilor ei, locul unde se cunoscuseră ei. În fiecare toamnă reveniseră acolo în vizită. Ea nu se gândise niciodată să meargă în altă parte, întotdeauna se imaginase în campusul faimos, opulent, de la Princeton. Cum se putea să i se ia deodată toate astea?

— Mandy, zău, o să fie bine, zise mama ei cu fermitate. Sunt sigură că o să revenim la normal… în cele din urmă. Va trebui doar să facem un efort şi să ne sprijinim unii pe ceilalţi.

Mandy închise catalogul de la Princeton, simţind o apăsare în piept. Nu putea să nu se

ducă la Princeton. Cum puteau să-i răpească banii pentru colegiu, când tatăl ei nu făcuse nimic rău? Nu părea corect.

— Poţi face asta, nu-i aşa, scumpo? întrebă mama ei.

Mandy dădu din cap, fără să ştie prea bine care fusese întrebarea. Mintea ei era prea ocupată. *Bursa. Bursa Treemont.* Până atunci nu se gândise niciodată să concureze pentru sprijin financiar, dar, până atunci, nu crezuse niciodată că ar fi avut nevoie.

Prietenele mele or să moară dacă mă înscriu la bursă, gândi ea. *Nu. Or să mă* omoare *ele pe mine.*

— Mandy?

Mandy trase adânc aer în piept şi încercă să se concentreze.

— Tata e bine?

— Da. Doar un pic stresat, îi spuse mama ei. O să se întoarcă diseară acasă, la cină.

— O.K.

— Şi, Mandy, când o să-l vezi... Doar... spune-i că-l iubeşti.

Mandy dădu din cap cu hotărâre şi se ridică în picioare. Părinţii ei aveau nevoie ca ea să se arate tare şi să facă faţă situaţiei ca, mă rog, ca un adult.

— O.K., mamă. Cum spui tu.

— Aşa te vreau, zise mama ei cu un zâmbet.

Ocoli masa şi veni să depună un sărut pe creştetul lui Mandy.

Mandy simţi cum se destinde. Putea face faţă. Tatăl ei nu era un criminal. Acuzaţiile aveau să fie retrase, în cele din urmă, iar până atunci, Mandy avea să-şi uluiască părinţii cu abilitatea ei de a se comporta matur. Şi avea să cerceteze soluţia Treemont. Ce i se putea întâmpla dacă doar arunca o privire?

Mama ei începu să-şi prepare cafeaua, iar Mandy îşi îndesă în gură o lingură plină de cereale. *Bietul tata.* Şi-l putea închipui stând în biroul său de la Marcel Corp., unde era director general, încruntându-se şi bătând cu stiloul său de argint în birou, de frustrare. Şi-ar fi dorit să-i fi spus el însuşi despre problema lui, ca ea să-l fi putut îmbrăţişa imediat şi să-i fi spus că ştia că totul avea să iasă bine.

Mai târziu. O să i-o spun mai târziu. Data viitoare când o să-l văd, îşi făgădui ea.

Până atunci, avea un test de matematică la care să se gândească, apoi antrenamentul de volei, apoi o şedinţă scurtă SADD[1], după care, seara... Eric. Trebuia să se concentreze asupra

[1] Abreviere pentru *Students Against Destructive Decisions* – organizaţie al cărei scop este prevenirea accidentelor din partea tinerilor care ar putea lua decizii distructive, în special de a conduce sub influenţa alcoolului sau a drogurilor.

realităţii şi să uite de nebunia asta, deocamdată. Erau atâtea altele de făcut. Mandy se ridică de la masă şi îşi luă lucrurile.

— Trebuie să plec, mamă, anunţă ea. Ne vedem diseară!

Vine, vine, vine, gândi Eva, urmărindu-l pe domnul Greenleaf cum îşi târşâia picioarele de-a lungul intervalului, la sfârşitul orei de engleză, trântind lucrările colegilor ei pe pupitre. Stomacul Evei era strâns dureros — să aştepte până se dădeau înapoi lucrările şi testele ocupa locul cinci pe lista torturilor personale.

Trase adânc aer în piept. *O.K., fă să fi luat un 8,50*, se rugă ea în tăcere. *O să-mi fie foarte bine cu un 8,50.*

Domnul Greenleaf făcu o pauză în dreptul băncii Evei. Ea-i putu simţi mirosul neplăcut, greu de definit, care însoţea blazerele lui grele, cu cotiere aplicate. Eva îşi ţinu respiraţia. El nu se mişcă. Ea îşi ridică ochii şi zări pentru o clipă firele de păr alb nerase de sub bărbia lui. Greenleaf zâmbea.

— Domnişoară Farrell, zise el, cu accentul lui fals englezesc. Bună lucrare.

Îi întinse lucrarea, iar Eva o luă cu delicateţe din mâna lui. Acolo, în capul primei pagini, era un mic 10 albastru, încercuit. Temperatura Evei

crescu brusc. Rob Garner se aplecă peste bancă, lungindu-şi gâtul să-i vadă nota, apoi îşi ţuguie buzele şi îi aruncă o privire, impresionat.

— Dacă vrea cineva să vadă ce aşteptam într-o lucrare despre Shakespeare, îl rog să-i ceară domnişoarei Farrell să i-o împrumute pe a ei, anunţă domnul Greenleaf.

Toată lumea din jurul Evei se foi în bancă, holbându-se la propriile note, iar Eva îşi dori, cum o făcea atât de des, să aibă darul de a dispărea. Spre norocul ei, câteva clipe mai târziu sună clopoţelul şi toată lumea se grăbi spre uşă.

— Dă-mi să văd, dă-mi să văd! strigă Debbie, prinzând-o pe Eva în faţa clasei.

Eva îi întinse lucrarea, în vreme ce-şi punea rucsacul pe umăr. Debbie rămase cu gura căscată.

— Eşti *atât de norocoasă*. Tipul ăsta nu dă niciodată 10! Greenleaf cu siguranţă o să-ţi scrie o recomandare pentru Treemont.

Pielea Evei se înroşise, iar ea se uita în pământ în timp ce mergea.

— Nici măcar nu ştiu dacă o să mă înscriu.

— Dacă te mai aud o dată spunând asta, îţi tăbăcesc fundul chiar aici, în mijlocul holului ăstuia, zise Debbie, avertizând-o cu degetul

întins. Nu mă pune la încercare. Vrei să te vadă toată şcoala în chiloţeii tăi roz?

Eva îşi dădu ochii peste cap, zâmbind.

— Nu sunt *roz*, zise ea, strecurându-se pe lângă prietena ei. Sunt *violet*.

Eva se opri la dulapul ei şi, înainte ca Debbie să mai spună ceva, Danny Brown apăru de nicăieri, o apucă pe Debbie de braţ şi o strivi la pieptul lui.

— Debbie, Debbie, Debbie! mârâi el, strângând-o din ce în ce mai tare, până când ochii lui Debbie părură să-i iasă din orbite.

Eva clătină din cap şi îşi întoarse privirile. Danny era cel mai frecvent partener al lui Debbie de petrecere a timpului liber, dar exista ceva la Danny care nu-i plăcea deloc Evei. Întotdeauna o înşfăca şi-o arunca pe Debbie de colo-colo, de parc-ar fi fost o minge de fotbal. Părea convins că putea obţine tot ce-şi dorea de la ea, oricând ar fi dorit. Şi nici măcar nu erau cuplaţi. Eva nu înţelegea cum de prietena ei putea fi atrasă de tipul ăsta. Era atât de... *slinos*.

— Deci, vii diseară?

Danny o lăsă din nou cu picioarele pe podea şi Eva îl văzu mângâindu-i pieptul lui Debbie când, chipurile, îşi ridică mâna să-şi aranjeze şapca de baseball, cu cozorocul la spate. Şi-avea o mutră clar pofticioasă. Debbie chicoti şi îi

împinse mâna, dar Eva simţi că i se pune un nod în gât.

— Sigur, zise Debbie, aruncându-şi părul creţ peste umăr. O să fiu acolo pe la opt.

— Minunat, zise Danny.

Îşi vârî degetul mare prin gaica de la jeanşi şi o măsură din ochi pe Debbie de sus până jos într-un mod care pe Eva o făcu să se jeneze.

— Bine, ne vedem atunci.

Şi îi făcu cu ochiul, înainte de a se întoarce şi a pleca pe hol de unde venise.

— Stai puţin, iar Danny? o întrebă Eva. Cum rămâne cu Sam?

— Sam a fost vineri seară, răspunse Debbie, ridicând din umeri.

— Nu ştiu cum îi împaci tu pe toţi.

— Pentru asta, draga mea prietenă, e lista de săruturi! anunţă Debbie, scoţând din rucsac un jurnal tocit de îndelungată folosinţă.

Avea coperta de catifea neagră, împodobită cu o pereche de buze roz-aprins: carneţelul în care Debbie păstra lista ei scandaloasă — o înşiruire a tuturor băieţilor cu care se prostise, cât de departe merseseră, ba chiar şi cât de pricepuţi fuseseră.

— Ai adus jurnalul la *şcoală*? întrebă uluită Eva.

— M-am gândit că ar trebui să i-l arăt lui Kai, zise Debbie. Acum, că e şi ea în Club Tattoo, s-ar cuveni să-mi ştie toate secretele.

Debbie deschise carnetul la ultima însemnare.

— Uite. A trebuit să-i tai câteva stele lui Sam pentru incidentul cu sutienul.

În dreptul numelui lui Sam Crispo erau patru stele, dar trei dintre ele erau mâzgălite.

Cu cerneală albastră stătea scris: „Sam e un maestru al săruturilor lente, sexy. I-a luat o veşnicie până să-şi adune curajul să caute închizătoarea sutienului, dar l-am lăsat să mi-l scoată. E atât de delicios!" Apoi, cu negru, evident adăugat mai târziu: „A adus sutienul meu la şcoală. Pentru asta merită să fie scos imediat din Cercul Încrederii."

— Nu eşti zdravănă, zise Eva.

— Mie îmi place să-l consider un organizator şi un apel la conştiinţă, replică Debbie.

Eva râse.

— Câţi băieţi sunt acolo, acum?

— Hm... *mulţi*, zise Debbie.

Eva îşi ridică sprâncenele.

— Ce? Nu sunt relaţii. Nu-i ca şi când aş fi frânt vreo inimă, zise Debbie. Doar îmi sărut... broscoii.

Eva oftă şi trânti uşa de la dulapul ei. Habar n-avea de ce era încă surprinsă de atitudinea

uşuratică a lui Debbie faţă de băieţi. *Ar fi trebuit să mă fi obişnuit deja cu asta. Poate că dacă aş avea şi eu atâţia băieţi care să vrea să mă sărute, aş fi deodată şi eu o hoaţă de săruturi.*

Eva se simţi deodată prost pentru că gândise aşa. *E doar o fată populară. Nu-i nimic rău în asta. Da?*

— Pe bune, Eva, clătină Debbie din cap. Habar n-ai ce pierzi.

— Mda, probabil, zise Eva.

Dar nu era convinsă. Din punctul ei de vedere, exista un singur broscoi pe care merita să-l sărute şi ştia că *asta* n-avea să se întâmple prea curând.

Eva stătea în penultima din semicercul de bănci dintr-una din clasele de engleză, ceea ce-i permitea să vadă pe toată lumea din încăpere — cu atât mai bine dacă s-ar fi întâmplat să observe ceva care să merite să fie trecut în caietul ei de scriere creativă. Oftă şi aruncă o privire la ceasul din perete, în timp ce domnul Simon, şeful departamentului de consiliere de carieră, continua să expună condiţiile de obţinere a bursei Treemont.

Trebuia să pună întrunirea asta în a cincea oră a zilei, gândi ea. *Chiar în clipa asta, Riley probabil că intră în cantină, iar eu o să-l ratez!*

Uşa sălii de clasă se deschise, iar inima Evei se opri.

Se pare că nu, gândi ea. Riley Marx intra, de fapt, în *această* încăpere. Tricoul lui cafeniu avea un baton Hershey pe el, sub care era scris „Trăiesc pentru ciocolată".

Eva simţi furnicături pe tot corpul şi în cap îi răsări o imagine — mâinile lui prin părul ei, dragoste totală în ochii lui de un albastru de Caraibe în timp ce o trăgea spre el. *Oh Doamne.* Reveria de noaptea trecută mersese mai departe decât oricând — până la momentul în care el o culca pe pătura caldă de picnic, adâncindu-şi sărutul...

— Copilul ăsta are ceva tupeu să intre aici, zise Kai, aplecându-se spre Eva din banca din stânga ei.

Riley îşi şterse mâinile pe dosul jeanşilor lui largi, schiţă un zâmbet dezarmant şi se uită în jur.

— Îmi cer iertare pentru întârziere, zise el, cu acea încredere în sine degajată care nu înceta s-o uluiască pe Eva.

Dacă ea ar fi intrat cu întârziere, şi-ar fi pus capul în pământ, s-ar fi prăbuşit în cel mai apropiat scaun şi ar fi încremenit umilită pentru cel puţin zece minute. Riley făcu pur şi simplu câţiva paşi într-o parte, uitându-se în sală după un loc bun.

— Eşti sigur că te afli în locul potrivit, domnule Marx? întrebă domnul Simon, unindu-şi sprâncenele stufoase îndărătul ochelarilor.

— Aici se discută despre bursa Treemont? întrebă Riley.

— Da, răspunse domnul Simon.

Zâmbetul lui Riley deveni mai larg.

— Atunci mă aflu în locul potrivit.

Câteva fete din preajma Evei chicotiră, în timp ce Riley continua să se uite prin sală. Privirea lui se opri pe scaunul liber de lângă Eva, iar pulsul ei se acceleră.

Riley făcu un pas către mijlocul sălii, iar Eva îşi ţinu respiraţia. Se îndrepta spre ea. Avea să se aşeze lângă ea.

Oh Doamne. Oh Doamne. Oh Doamne.

— Riley! Aici! strigă o voce.

Eva se întoarse şi o văzu pe Debbie făcându-i cu mâna de pe raftul de cărţi pe care stătea cocoţată şi care se întindea pe tot peretele din fundul sălii. Riley îşi ridică bărbia în direcţia lui Debbie şi se răsuci, ca să se strecoare pe lângă perete. În timp ce el se apropia, Debbie îşi aduse părul din spate în faţă şi îşi frecă ceafa. Eva ştia că asta era mişcarea patentată a lui Debbie.

„Ai zice că tocmai mă mănâncă ceafa, dar de fapt nu fac decât să-mi umflu buclele", îi spusese ea Evei, cu câteva luni în urmă.

Când Riley se aşează lângă Debbie, ea îşi încrucişă picioarele la glezne, îşi muşcă buza şi zâmbi sfios în sus, spre el.

Uh. E ca un păun care-şi etalează penele, gândi Eva. *Cu excepţia faptului că, la păuni, masculii fac asta, cred. Sau cam aşa ceva.*

Eva ar fi vrut să azvârle cu ceva. Obrajii îi ardeau de-o mânie bruscă împotriva celei mai bune prietene a ei. Până atunci, Riley scăpase cumva ghearelor lui Debbie, din care aparent nu scăpa nimeni, dar cum Eva o ştia pe Debbie, toate astea aveau să se schimbe. Îşi făcuse de cap cu Sam vineri, avea să iasă cu Danny diseară, şi următorul era Riley. Încă un broscoi din existenţa înnebunită după băieţi a lui Debbie Patel.

Eva scoase un stilou şi începu să scrie în caietul ei, îndoindu-şi braţul deasupra, să se ferească de privirea lui Kai. Nu putea Debbie să lase măcar un tip pentru restul lumii?

trei

EXISTA CEVA LA RILEY MARX CARE ÎI PLĂCEA LUI Debbie. Chiar din prima zi de liceu, când îl văzuse — pe el, băiatul cel nou — cântând fără inhibiţii la chitară pe treptele parcării din faţa şcolii, ea ştiuse că era deosebit.

Înalt şi zvelt, cu păr blond perfect ciufulit şi un zâmbet care te topea, Riley Marx era o enigmă. Plus că era absolut sexy, cu ochii ăia incredibili, cu bătături de la chitară în vârfurile degetelor şi cu cicatricea aceea micuţă şi misterioasă în stânga gurii.

Era, de asemenea, unul dintre puţinii băieţi din şcoală care nu se dăduse niciodată la Debbie — nici măcar nu flirtase o dată cu ea. Prin urmare, ea era aproape sigură că e gay.

În faţa clasei, domnul Simon tocmai îşi încheia discursul despre bursa Treemont, care, ca majoritatea discursurilor lui, nu conţinea nicio informaţie pe care să n-o ştie deja toată lumea din clasă.

— Deci cred că am spus tot. Aş vrea să completeze toată lumea un formular şi apoi, dacă aveţi întrebări, sunt gata să vă răspund. Acuma, ăsta e doar un formular preliminar, ca să ne facem şi noi o idee despre cine participă. Veţi primi formularul oficial la clasă mai încolo, săptămâna asta.

Debbie luă două formulare când Liana Hull le întinse spre ei. Liana îi privi, pe ea şi pe Riley, apoi se aplecă peste interval spre prietena ei Melissa Bonny şi-i şopti destul de tare, cât să poată auzi şi Debbie:

— Bănuiesc că *unii* nu-şi dau seama că întrunirea Obsedaţilor de Sex Anonimi se ţine în capătul holului.

Debbie îşi dădu ochii peste cap. Liana era ofticată că Debbie se întâlnea cu Danny, ex-ul Lianei. Ei, şi ce? Lui Debbie nu-i păsa. Liana şi Melissa n-aveau decât să spună ce voiau despre ea. Debbie ştia că nu făcea sex şi acelaşi lucru îl ştiau şi toţi băieţii cu care se întâlnea ea. Asta era tot ce conta.

Debbie îi zâmbi Lianei şi-apoi flutură din mână şi îi trimise o bezea. Liana făcu o mutră dezgustată şi se întoarse cu spatele. În stânga lui Debbie, Riley îşi completa cu răbdare formularul, ignorând orice altceva. Stângaci, remarcă Debbie. Asta însemna că avea înclinaţii artistice. Nu era de mirare.

Debbie îşi scutură iarăşi părul, care îi atinse braţul lui Riley. El îşi ridică privirea.

— Deci„zise Debbie, zâmbind. Destul de *captivantă* întrunirea, nu?

— Mda, categoric, zise Riley cu un zâmbet atotştiutor. Dar tu participi şi la asta, şi la concursul de mate şi fizică?

Bătu cu pixul în cartea de fizică peste care stătea aplecată Debbie şi îşi ridică sprâncenele.

— Nu şi dacă pot să evit, răspunse Debbie. Fizica nu e chiar pasiunea mea.

— Pe mine m-ai fi putut păcăli, zise Riley.

— Ce vrei să spui?

— Tu iei 10 la toate, zise Riley.

Debbie, spre surprinderea ei, roşi.

— De unde ştii?

— Toată lumea o ştie, zise Riley, ridicând din umeri. La Clubul de Ştiinţe Exacte a luat fiinţă o adevărată facţiune noi-o-urâm-pe-Debbie-Patel, pentru că tu întotdeauna surprinzi cu un răspuns bun. Au şi tricouri şi tot ce trebuie.

— Hai, lasă-mă. Nu vorbeşti serios.

— O.K., nu vorbesc serios. Dar cu siguranţă or să crape de fericire dacă nu concurezi la fizică. Or să dea şi o petrecere.

— Ei bine, atunci mă bucur pentru ei, zise Debbie.

— Şi care *e* pasiunea ta?

Inima lui Debbie tresăltă în mod neaşteptat. Nici nu-şi mai amintea când fusese ultima oară când o întrebase un tip ceva despre ea însăşi, în afară de „Ai un pix?", „Eşti ocupată diseară?" şi favorita ei dintotdeauna, „Când fetele se schimbă, după ora de sport, fac vreodată, ştii, şi duş împreună?"

— Moda, zise ea, cuvântul sunându-i străin până şi ei. Moda este pasiunea mea.

Era foarte sigură că nu vorbise nimănui niciodată de pasiunea ei, în afara celor mai bune prietene ale ei. Se simţea bine spunând-o.

— Grozav, zise Riley. Nu că m-aş pricepe eu prea mult la haine, dar cu siguranţă tu pari a avea un stil unic.

Făcu un semn spre îmbrăcămintea ei — un tricou negru pe care ea îl tăiase şi-l cususe din nou într-un top fără spate şi o fustă creaţă până la genunchi, acoperită cu dungi multicolore în diagonală.

— Mersi.

Debbie se bucură când Riley se întoarse asupra formularului său, pentru că simţise că roşeşte. Iar Debbie nu roşea niciodată.

Riley bătu iarăşi cu pixul în hârtie.

— Uite, aici m-am încurcat. Nu m-am oferit voluntar la nicio acţiune comunitară de când m-am mutat în oraş. Am dat o mână de ajutor la curăţenia de primăvară la biserica mea anul trecut, dar asta n-o să conteze.

— Mama mă pune să merg cu ea la o cantină a săracilor din Harrisburg în fiecare sâmbătă, zise Debbie. Se pare că efortul o să-mi fie în sfârşit răsplătit.

— Ah, marile beneficii ale faptelor bune, zâmbi el ironic. Ce păcat că părinţii mei nu s-au simţit niciodată atât de obligaţi.

Debbie zâmbi. Riley vorbea ca un adult şi nici măcar nu era enervant. Cum naiba reuşea?

— Ar trebui să vorbeşti cu Eva Farrell, zise Debbie. Ea e ca o zeiţă la 4-H. Poate c-o să-ţi facă rost de o slujbă acolo.

— Ah, da? făcu Riley.

Debbie aruncă o privire prin sală spre Eva, care scria de zor, cocoşată asupra formularului său. Hainele ei erau lălâi, iar părul avea nevoie urgentă de o periere.

Ce mă fac cu ea?

— Da. E un pic timidă, dar cu siguranţă o să te ajute cu asta, îi spuse Debbie.

— Mersi, zise Riley, răsplătind-o cu unul din zâmbetele lui incredibile. Atunci, bună treabă că m-am aşezat lângă tine, eh?

Inima lui Debbie făcu din nou saltul acela ciudat — ceva care nu i se întâmpla decât atunci când săruta pe cineva pentru prima oară. Dar ea şi Riley nici nu se atinseseră. Ciudat.

— Da, zise ea, răspunzându-i la zâmbet. Bună treabă.

Debbie se duse în faţa clasei, să-şi depună formularul. Exact în clipa aceea intră Mandy. *Ce...?* Debbie şi Eva schimbară o privire. Ce naiba căuta Mandy aici? Ea avea nevoie de o bursă tot atât cât avea nevoie de un alt Volkswagen nou-nouţ.

— Bună ziua, domnule Simon. Îmi cer scuze pentru întârziere, zise Mandy.

— Păi, după cum te ştiu, sunt sigur că ai avut un motiv temeinic, Mandy. Completează repede formularul ăsta.

Îi întinse o hârtie şi o trase într-o parte, ca să-i dea câteva explicaţii. Curând, Mandy se strecură într-o bancă, iar Debbie o pândi să se întoarcă şi să se uite la ea, dar ea nu se întoarse.

Ei, asta-i foarte ciudat.

Mandy îşi ţinu capul în jos şi începu să scrie. Debbie îşi muşcă buza. Mandy *chiar* făcea asta. Iar dacă într-adevăr făcea asta, cu siguranţă avea să câştige — aşa cum câştiga întotdeauna orice altceva.

Deodată, Debbie abia aştepta ca şedinţa de informare să se termine. Cineva avea de dat nişte explicaţii.

O.K., asta nu-i prea bine, gândi Kai, uitându-se în jos la formularul ei aproape gol. Făcuse multe în cei şaptesprezece ani ai săi, dar pe hârtie părea cea mai proastă elevă a secolului. Familia ei se mutase în Ardsmore doar de vreo două luni. Pur şi simplu Kai n-avusese cum să fi însumat toate activităţile şi orele de serviciu în slujba comunităţii pe care le cerea bursa asta. Plus că acum i se părea că lipsa ei intenţionată de participare la clasă n-avea s-o ajute prea mult să obţină recomandări de la profesori. Urma să fie silită să pupe în fund *la greu* ca să rezolve asta.

Mai bine pun mâna să-mi fac provizii de balsam de buze.

— Aşa! Întrebări? zise domnul Simon, bătând din palme.

Mâna lui Kai se ridică prompt.

— Da, Kai, zise domnul Simon, cu o expresie amuzată.

Îşi încrucişă braţele peste piept şi se sprijini de catedra mare de metal din faţa clasei. Simon era consilierul de carieră al lui Kai şi părea să găsească înnebunitor de comic tot ce spunea ea.

— Păi, mă întrebam cum, mai exact, or să decidă cât de puri suntem noi, zise Kai.

Imediat, domnul Simon râse stingherit şi, odată cu el, majoritatea celor din sală.

Kai îşi înălţă pur şi simplu sprâncenele şi se uită în jur. Nu făcuse decât să pună întrebarea pe care toată lumea ardea de nerăbdare s-o pună.

— Da, puritatea a fost una dintre cele mai... ei bine, *interesante* condiţii, zise domnul Simon. De fapt, nici noi n-am hotărât încă exact cum o să rezolvăm asta, Kai. Dar o să vă anunţăm de îndată ce o să decidem. Se ridică şi se uită în jur, aşteptând şi alte mâini ridicate. Bun, păi, dacă numai asta e, daţi-mi formularele când ieşiţi şi o să afişăm la avizier informaţiile despre interviuri. Vă mulţumesc, tuturor, pentru că aţi venit.

Mandy se furişă grăbită pe uşă, urmată de o Debbie clar însetată de sânge.

Kai îşi strânse lucrurile şi îi înmână formularul ei lui Simon, dorindu-şi ca el să-i fi dat un răspuns mai precis la întrebare. Dar, câtă vreme nu voiau să-i supună pe toţi unei examinări

ginecologice invazive, care în mod *sigur* ar fi fost ilegală, ea n-avea nicio problemă.

Va trebui să mă mai înscriu în vreo câteva cluburi şi să mă ofer voluntar pe undeva cât mai curând cu putinţă, îşi zise Kai. Mai ales acum, când se înscrisese şi Mandy în competiţie. Kai avea nevoie de bursa asta şi intenţiona să facă orice ca să câştige.

— Mandy! Stai aşa! strigă Debbie.

Mandy se opri, simţind că i se face rău de la stomac, întrebându-se cum de-i trecuse vreo clipă prin minte că avea să scape fără nicio explicaţie. Când se întoarse, Debbie, Kai şi Eva alergau toate trei ca s-o prindă din urmă.

M-am ars.

— Bună, fetelor, zise ea, cu vioiciune.

— Bună, zise Debbie, oprindu-se în faţa ei. Deci concurezi şi tu?

— Da. Mandy se forţă să ridice din umeri. Competiţia e deschisă oricui, nu?

— Păi, da, însă unii dintre noi chiar au nevoie de bursa asta, zise Debbie.

Mandy înghiţi în sec.

— Tu cu siguranţă o s-o câştigi, spuse Eva, liniştită. Uită-te la notele tale. Ar fi putut să ţi-o dedice pur şi simplu ţie.

Mandy simţi o fierbinţeală înţepându-i ceafa. Îşi dădea seama cum trebuia să li se pară lor asta.

Ea, care trăia într-una dintre cele mai mari case din Ardsmore şi avea propria ei maşină.

Dacă ar fi ştiut ele!

— Mandy, ce se întâmplă? întrebă brusc Kai, aproape cu blândeţe. E totul în regulă?

Mandy se uită la feţele celor trei bune prietene ale sale, toate arătând atât de îngrijorate. Poate că le-ar *putea* spune. La urma urmelor, nu era ca şi când tatăl ei ar fi fost vinovat. Poate că ar putea toate patru să râdă de situaţia asta.

Dar pe de altă parte, dacă el nu era vinovat şi totul avea să se liniştească, de ce să răspândească vestea şi să dea apă la moară speculaţiilor? Toată povestea era atât de... stânjenitoare. Tatăl bietei fetiţe bogate era anchetat de federali.

— O.K., există un motiv pentru care fac asta, şi... Mandy tăcu. Făcu o pauză. Apoi începu din nou. Pur şi simplu... nu pot să vă spun despre ce-i vorba. O privi pe Debbie în ochi. Îmi pare rău, pur şi simplu nu pot.

Mandy îşi simţea inima bătând gata să-i spargă pieptul.

— De când, mă rog, nu ne spui tu lucruri? întrebă Debbie, pe un ton aproape mai ofensat decât înainte.

Mandy îşi întoarse privirea, dorindu-şi ca partea asta din dramă să se fi terminat deja. Doar nu concura la bursă pentru că *voia* ea.

— Uite ce-i, fetelor, Mandy are motivele ei. Toate avem motivele noastre. Hai s-o lăsăm baltă, zise Kai.

Vocea ei adoptase un ton autoritar pe care nimeni nu i-l putea contesta. Mandy simţi deodată o caldă recunoştinţă pentru Kai. În mod clar, Kai înţelesese că era ceva la mijloc în care ele nu trebuiau să-şi bage nasul. Kai îi ţinea partea. Lui Mandy îi venea s-o sărute.

Mandy schimbă o privire cu Debbie şi îşi ridică sprâncenele, încurajator.

— Bine, Walters, zise Debbie, cu un oftat. Dar mai devreme sau mai târziu va trebui să dai o explicaţie serioasă.

— Ştiu, zise Mandy. O să vină şi-asta.

— O.K., bine, deci concurăm toate, zise Debbie, pornind în lungul holului spre cantină. De altfel, nu prea avem de ce să ne facem griji. Mandy n-o să ajungă niciodată la termenul-limită fără să fi făcut sex.

Prietenele ei râseră, iar Mandy se căzni să zâmbească, dar cu un oarecare efort. Nu-i spusese încă nimic lui Eric despre treaba cu bursa şi habar n-avea cum o va scoate la capăt cu problema purităţii. Dacă mergea mai departe şi făcea dragoste cu el de ziua ei, asta chiar avea s-o facă impură? Şi dacă biroul de consiliere hotăra că virginitatea propriu-zisă era factorul decisiv,

asta însemna că va *trebui* să le spună şi lor că o făcuse? Totul părea atât de... fundamental *greşit*. Viaţa ei sexuală nu privea pe nimeni, corect?

— Hei, glumim doar! Debbie o luă pe Mandy pe după umeri şi o strânse prietenește. Ai fost un stâlp al virtuţii până acum. Ce mai contează încă vreo două luni?

Mandy împinse uşile batante ale cantinei şi îl zări pe Eric ieşind cu prânzul de la linia de autoservire, în partea cealaltă a sălii. Inima îi tresări, apoi începu să-i bată foarte tare. Ochii lui albaştri îi întâlniră pe ai ei şi el zâmbi, cu zâmbetul acela special care era numai pentru ea. Pentru o fracţiune de secundă, lui Mandy i se înceţoşă vederea. Îşi trecu mâinile prin breton ca să-şi şteargă broboanele de transpiraţie de la baza părului şi trase adânc aer în piept.

Încă două luni? Până atunci s-ar putea s-o adune cu făraşul de pe jos.

patru

— Hei, Eva! Eva! Stai puţin!

Vârful piciorului Evei lovi o ridicătură din trotuar în secunda în care auzi vocea masculină strigându-i numele. Se trezi că se repede în faţă, se poticni câţiva paşi lipsiţi de graţie şi apoi, slavă Domnului, izbuti să se redreseze mai înainte să se prăbuşească pe jos.

— Hei, eşti bine? întrebă Riley Marx şi puse o mână caldă pe braţul ei, ca s-o sprijine.

Oh Doamne, tocmai m-am împiedicat în faţa lui Riley Marx. Oh Doamne, Riley Marx vorbeşte cu mine. Oh Doamne, Riley Marx mă atinge*!* Mintea i se învârtea, ameţită. Urechile-i vâjâiau.

— Sunt bine, zise Eva.

Oare asta simţea cineva înainte să leşine? Spera, chiar spera să nu.

— Eu sunt Riley, zise el.

— Ştiu, zise Eva, roşind.

— Oh... păi... bine, zise Riley. Deci, uite, Debbie mi-a spus că lucrezi la 4-H şi...

Vorbeşte cu mine. Riley Marx vorbeşte cu mine, gândi Eva, confuz. *Iar acum se uită la mine de parcă aş fi nebună.*

— Ce zici, ar fi în regulă? întrebă el.

Oh. Trebuie să fi fost o întrebare, pe undeva.

— Ăăă...

— Să lucrez şi eu la 4-H? punctă el.

— Nu. Adică... da. Adică... întotdeauna au nevoie de oameni, aşa că sunt sigură că ai putea... ştii... să fii unul dintre... oamenii lor.

Mda. Dă-i înainte, Eva, că merge strună. Ai putea la fel de bine să vorbeşti în portugheză.

— Grozav! Deci tu când te mai duci la ei?

Ştiu răspunsul la asta. Îl ştiu.

— Ăăă... mâine după-amiază?

— Grozav. Deci ne întâlnim acolo? zise el, cu un zâmbet plin de speranţă.

— Mda.

Fir-aş a naibii.

Riley Marx avea să se întâlnească undeva cu ea.

Riley Marx alergase ca s-o prindă din urmă, chiar în faţa şcolii. Îi strigase numele în faţa a zeci de persoane. Şi zâmbise la ea şi pusese o mână pe braţul ei. Şi toate astea mulţumită lui Debbie! Unde era fata asta când Eva avea nevoie să se ofere să-i fie sclavă pentru tot restul vieţii?

— Ah, ştii, mai voiam să-ţi spun că ţi-am citit poezia din ultimul număr al revistei literare. Foarte emoţionantă, zise Riley, cu ochii lui albaştri-verzi scânteietori. Bulele erau o metaforă pentru noi, nu-i aşa?

Noi. A spus cuvântul noi.

— Cum ar veni, cei din liceu… care se luptă să ajungă în vârf? explică Riley. Şi când ajung în vârf, întotdeauna se sparg?

El chiar înţelege *poezia mea. Reveria numărul unu devine realitate, chiar aici, chiar în clipa asta!*

— Ăăă… mda, zise ea.

— Eşti talentată, îi spuse Riley.

— Zău? bolborosi Eva, apoi roşi auzindu-şi vocea chiţăită. Adică, e chiar grozav că m-ai prins. Adică, ai prins… *ideea*. Poezia.

O.K., asta *nu* era ceea ce spunea ea în reveria ei.

— Nu credeam că citeşte cineva revista literară, turui ea fără să vrea. În afară de cei care sunt direct implicaţi, ştii, şi părinţii noştri,

bineînţeles. Adică, uneori o mai citeşte şi bunica mea…

Taci taci taci taci.

Zâmbetul lui Riley se lărgi.

— Da, păi, există *câteva* persoane inteligente în şcoala asta.

— Hei, Marx!

Un grup de prieteni de-ai lui Riley îşi târşâiau picioarele pe alee, către el şi Eva. Mergeau într-o formaţie aproape perfect triunghiulară, cu Scot Gibbins în frunte şi în centru. El era cel mai mare, cel mai bogat şi cel mai mulţumit de sine dintre toţi. Eva se întrebă dacă exersaseră ca să se mişte aşa, sau dacă asta se întâmpla firesc.

— Omule, Melissa tocmai mi-a spus că te-ai băgat la bursa Treemont, zise Scot, oprindu-se lângă ei, în timp ce băieţii ceilalţi îşi ocupară locurile în jurul lui.

— Da, aşa e, zise Riley, părând amuzat.

Scot fornăi a râs şi aruncă o privire spre prietenii lui, care râseră, în consecinţă. Soarele se reflecta din ţeasta lui rasă bec.

— Nu trebuie să fii *el virgino* ca să te înscrii la chestia aia?

— Asta este una dintre cerinţe, Scot, răspunse Riley. De ce? Te gândeşti să te înscrii şi tu?

— Omule, *te rog*. Eu nu sunt virgin, zise el. Poţi s-o întrebi pe Melissa. Scot îşi mişcă

sprâncenele dezgustător. O să-ţi spună ea ce şi cum. Gibber poate s-o facă *toată noa-ap-tea.*

Scot făcu o ciudată mişcare de dans din şolduri, cu încetinitorul, apoi bătu palma cu un tip din mica lui gaşcă.

— Da, am luat notă. Mersi, zise Riley neimpresionat, înainte de a-şi întoarce din nou atenţia la Eva.

— Aşa să faci, pifane, îl tachină Scot, câştigându-şi altă rundă de râsete din partea însoţitorilor săi. Ne vedem mai târziu, Marx.

Băieţii trecură mai departe, cu jachetele lor roşu-şi-gri, culorile echipei liceului, topindu-se una într-alta. Niciunul nu aruncase măcar o privire în direcţia Evei. Riley clătină din cap.

— Cum spuneam, există *câteva* persoane inteligente în şcoala asta, dar nu multe, glumi el.

Eva dădu din cap.

— Deci, ne vedem mâine, după ore, la 4-H, zise el, dându-se cu spatele înapoi vreo câţiva paşi.

— O.K., zise Eva.

— Super. Mulţumesc, Eva!

Eva rămase în loc, năucită, uitându-se după Riley, care se îndepărta alergând.

Mandy îşi făcea turele de alergări pe lângă peretele sălii de sport lângă Kai, încercând să se

gândească la o cale de a formula întrebarea pe care voia să i-o pună fără să sune ca o snoabă moralistă şi afectată, cum era în general cunoscută a fi. O parte din ea ar fi vrut s-o lase baltă, dar altă parte, mult mai mare, murea de curiozitate. Se uită la expresia concentrată a prietenei sale şi deschise gura să vorbească.

Bineînţeles, antrenoarea Davis alese exact acel moment pentru a sufla în fluier.

— O.K., domnişoarelor, acum împărţiţi-vă câte două şi exersaţi loviturile, strigă ea prin sala de sport, în timp ce echipa de volei se opri cu greu, cu pantofii de sport chiţăind şi scârţâind pe podeaua de lemn tare, bine lustruită. Nu mai vreau să văd pase aiurea, cum s-a întâmplat la ultimul meci.

Mandy alergă până la coşul cu mingi, luă una şi se întoarse la Kai, care ocupase un loc în colţul îndepărtat al sălii. Kai se aplecă din mijloc, îşi lăsă braţele să atârne, urmărind mingea şi aşteptând ca Mandy să lovească spre ea.

— Slavă Domnului că Simon nu ţi-a răspuns la întrebarea despre chestia cu puritatea, zise Mandy. Chiar nu cred că voiam s-aud o descriere detaliată a ceea ce consideră consilierul meu psiholog că este impur.

— Oh, mă laşi? Tipul tre' să fie înnebunit după chestii porno, răspunse Kai. Probabil că stă singur noaptea şi...

— Îh, Kai! Mă faci să vomit! zise Mandy, ratând complet mingea care trecu în viteză pe lângă umărul ei.

— Zău aşa, nu poţi să ţi-l închipui în stare? strigă Kai, alergând să recupereze mingea.

— O.K. Sigur o să am coşmaruri la noapte, zise Mandy, acoperindu-şi ochii. Mulţumesc mult, Kai.

— Fac şi eu ce pot, rânji Kai.

— Deci, zise Mandy ridicând mingea când servi Kai, ce te-a făcut să-l întrebi?

Cu nonşalanţă. Doar facem conversaţie.

Kai îşi miji ochii când mingea veni cu boltă spre ea şi o izbi cu o mână, expert, către ea.

— Eram curioasă, zise ea. Tu nu eşti?

— Ba da, sigur, răspunse Mandy, ridicând din umeri şi lovind mingea.

Inima ei începu să bată agitată. Sau poate că abia acum îşi regla bătăile, după cele treizeci de ture.

— Vreau să spun... tu nu eşti... *îngrijorată* din punctul ăsta de vedere sau mai ştiu eu ce, nu-i aşa?

— Nu, zise Kai, înainte de a izbi mingea, trimiţând-o înapoi pe o traiectorie dreaptă spre capul lui Mandy.

Mandy îşi ridică braţele şi blocă mingea cu o secundă mai înainte să-i fi schimbat linia nasului. Încheieturile o usturau, iar mingea ricoşă înapoi spre Kai, care o opri cu piciorul şi apoi o ridică, prinzând-o cu mâinile.

— Scuze, spuse Kai, cu nonşalanţă. Ai dat-o prea sus.

— Bine. Nicio problemă, zise Mandy.

Dar ştia că pasa ei fusese în regulă.

O.K., în mod cert nu e un subiect plăcut pentru Kai, gândi Mandy, în timp ce reluară voleiul. Dar nu părea corect. Viaţa *ei* sexuală era un forum deschis ori de câte ori se întâlnea cu prietenele ei. De ce nu putea să pună şi ea o întrebare inocentă, fără ca, imediat, Kai să încerce să-i dea în cap?

— Deci, auzi, ştii că dacă există ceva… ştii tu… ceva despre care vrei să vorbeşti…, zise Kai.

Mandy roşi uşor.

— Oh, da. Ştiu. Mersi.

— Te-ai gândit de la cine o să ceri recomandare? întrebă Kai.

— Nu sunt sigură, răspunse Mandy, uşurată. Poate că de la domnul Russo, poate de la Davis, nu ştiu. Tu?

— Habar n-am. Dar tu n-ar trebui să ai nicio problemă să le obţii, zise Kai, trimiţând mingea înapoi spre Mandy. Eşti, cumva, universal venerată pe-aici.

Mandy zâmbi şi lovi cu putere mingea înapoi, cu sentimentele ei negative anihilate. Kai fusese gata s-o sprijine când prietenele ei descoperiseră că avea să concureze pentru bursa Treemont — ea fusese singura persoană care nu se arătase şocată sau suspicioasă. Cel puţin atât putea să facă şi ea: să-i întoarcă favoarea lui Kai şi să nu îşi vâre nasul în viaţa *ei* personală.

Indiferent cât de ciudat se purta.

Kai îşi arunca în sus şi-şi prindea din nou mingea de volei violet cu albastru, în timp ce traversa peluza din faţa casei spre cutia poştală. Antrenamentul tocmai se sfârşise, iar ea se simţea bine şi destinsă, foarte dornică de un duş. Încercarea lui Mandy de a o trage de limbă la începutul antrenamentului o enervase, dar se răcorise pe terenul de volei timp de două ore, iar acum se simţea mult mai bine.

Nu era vorba că n-ar fi vrut să aibă încredere în Mandy. După ce fusese azvârlită de colo-colo prin lume toată viaţa ei, Kai era pricepută la aprecierea caracterelor. Şi dintre toate prietenele pe care Kai şi le făcuse prin toate locurile în care

trăise în ultimii câţiva ani, Mandy era cu siguranţă una dintre cele mai demne de încredere şi mai deschise la minte. Numai că lui Kai nu-i plăcea să dezvăluie prea multe noilor sale cunoştinţe, de vreme ce nu ştia niciodată cât de mult timp avea să petreacă împreună cu ele. Ideea de a lăsa peste tot prin marile State Unite un şir de cunoştinţe care să deţină informaţii intime despre viaţa ei personală era, de fapt, destul de înfiorătoare.

Dar Kai uită de toate astea de îndată ce deschise cutia poştală şi văzu că era burduşită cu pachete groase.

— Da! şopti ea, ca pentru sine.

Lăsă mingea de volei pe iarbă, trase afară teancul de plicuri albe şi cafenii şi îşi umplu braţele cu ele, ca să le poată trece în revistă.

— Cornell... Michigan... Colorado... Stanford... Miami...

Strânse teancul mai bine şi alergă în casă, cu geanta ei de pânză săltându-i pe şold. Abia aştepta să desfacă această nouă tranşă de materiale de înscriere. Dacă ceilalţi din clasa ei păreau incredibil de stresaţi când era vorba de completarea formularelor de înscriere la colegiu, Kai ardea de nerăbdare să înceapă odată. Numai gândul de a se duce într-un loc ce urma să fie

definitiv casa ei *pentru patru ani la rând* o făcea să ameţească puţin.

Kai dădu buzna în casă şi azvârli totul pe insula din mijlocul bucătăriei. Cererile se împrăştiară în evantai şi răsturnară o cutie de cereale, care stătea acolo de dimineaţă. Ea înşfăcă o sticlă de ceai de zmeură cu gheaţă din frigider şi o deschise cu un pocnet.

— Kai! strigă mama ei, intrând în bucătărie cu fratele nou-născut al lui Kai, Yukio, în braţe. Se opri puţin în mijlocul bucătăriei, plescăi din limbă şi clătină din cap. Ai lăsat bucătăria vraişte de dimineaţă şi te-ai întors după-amiază ca s-o dai din nou peste cap.

Kai îşi puse ceaiul jos şi îl luă pe Yukio din braţele mamei sale, sufocându-l cu pupături. Yukio se zbătu şi chicoti, apoi îşi apăsă palma durdulie pe faţa ei.

— Alte cereri de înscriere? întrebă mama lui Kai, strângând plicurile într-un teanc ordonat. La câte şcoli ai de gând să aplici?

— La cel puţin cincisprezece sau douăzeci, mamă, zise Kai, încreţindu-şi nasul şi frecându-şi-l de al lui Yukio. Nu ziceţi voi mereu că ar trebui să-mi las opţiunile deschise?

— Da, dar costă atât de mult cererile astea, zise mama lui Kai, scoţându-şi clema de lemn

din coc şi lăsându-şi părul lung să-i cadă pe spate. Nu suntem plini de bani, Kai.

— *Oh*, deci *aşa* se explică de ce fata în casă n-a trecut pe aici astăzi! glumi Kai.

Mama ei era fotograf, iar tatăl ei, un avocat care le cărase după el prin toată ţara, aterizând când în statul ăsta, când în celălalt, pentru a ajuta neajutoraţii înainte de a porni către un alt nou loc. Nu fusese niciodată un secret că veniturile nu băteau deloc cu planningul lui financiar. Din câte ştia Kai, nu aveau nici măcar un cont de economii.

— Ei, te-ai interesat de burse? Împrumuturi? întrebă mama ei.

— Adevărul e că m-am înscris la bursa cea mare de la şcoală, zise ea, punându-şi sticla jos şi frecându-şi un nod subit din umăr.

— Bine, zise mama ei, dând din cap. Nu e niciodată prea devreme pentru un plan.

Kai o răsplăti pe mama ei cu patentata uitătură piezişă à la Kai.

— Asta de la o femeie care n-are niciodată un loc de muncă stabil înainte de a se muta într-un nou oraş şi care nu posedă un calendar. Ştii măcar ordinea lunilor?

— Foarte amuzant. Dar nu vorbeam despre mine, vorbeam despre tine, răspunse mama ei.

— O.K.! O.K.! Nu începe acum să-mi arăţi toată grija ta maternă, zise Kai, dându-i-l înapoi pe Yukio.

Părinţii ei şi cu ea se purtau adesea mai degrabă ca prieteni decât ca părinţi şi copil. Dar în ultima vreme, de când se născuse Yukio, îi puneau întrebări pe care nu i le puseseră niciodată înainte, ca de pildă când se întorcea acasă, cu cine ieşea, când urma să vină raportul cu situaţia ei şcolară. De parcă sosirea nou-născutului trezise în ei nişte hormoni protectori de multă vreme adormiţi. Iar Kai nu era foarte sigură cum să reacţioneze.

Uşa de la intrare se deschise şi se închise, iar Kai se uită la mama ei. Era cam devreme ca tatăl ei să se fi întors acasă, iar când văzu expresia însufleţită de pe chipul mamei sale, ghici imediat că i se pregătea ceva.

— Huroyo? Kai? strigă tatăl ei.

— Aici suntem! răspunse mama ei, veselă.

Tatăl ei se ivi în prag. Ca de obicei, ciuful lui de păr blond stătea ridicat drept în sus, iar ochelarii i se sprijineau pe frunte, ca o bentiţă. Rânji spre Kai de parcă era pe cale să-i ofere o provizie pe viaţă de biscuiţi cu cremă Oreo.

Lui Kai i se strânse inima. *Oh, nu. Sper că nu e ce cred eu că e. Te rog, fă să nu ne mutăm din nou.*

— Kai, zâmbi tatăl ei, misterios.

Te rog. Te rog. Te rog. Te rog.

— Kai, îl mai ştii pe Andrés, nu-i aşa?

Kai clipi. O dată. De două ori.

Şi iată-l — Andrés Cortez. Andrés Cortez din Toledo, Spania, cu pielea lui bronzată şi părul lui negru şi lung, şi cu gropiţa aceea din bărbie, stând în mijlocul casei ei din Ardsmore, Pensylvania, de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

— Surpriză! strigară într-un glas mama şi tatăl lui Kai.

Kai rămase cu gura căscată. Şi încremeni.

— Bună, Kai, zise Andrés, înaintând şi luându-i mâinile într-ale lui. Se aplecă şi o sărută pe obraz, trimiţându-i un fior prin toată partea stângă a corpului — o reacţie care-o făcu să-i fie greaţă de ea însăşi. Ce minunat e să te revăd!

— Ce faci aici? zise Kai, abia izbutind să vorbească.

— Andrés o să stea cu noi o vreme, explică tatăl ei, apropiindu-se şi punându-şi un braţ prietenesc peste umerii lui Andrés.

Kai se crispă.

— Trebuie să fac un duş! anunţă ea.

Apoi se întoarse brusc şi o luă la fugă spre dormitorul ei de la subsol. Poate că instinctele protectoare ale părinţilor ei nu se ascuţiseră încă

destul — altminteri nu l-ar fi adus niciodată tocmai pe băiatul *ăsta* în casa lor.

Mandy îşi parcă maşina lângă BMW-ul tatălui ei. Se întrebă dacă era un semn bun sau rău. Tatăl ei nu reuşea aproape niciodată să ajungă acasă înainte de cină, darămite înainte să se întoarcă ea de la antrenament.

Vrea probabil doar să petreacă mai mult timp cu mama şi cu mine, din pricina lucrurilor care se întâmplă, îşi spuse ea. *Nu mai fi aşa de pesimistă!* Mandy sări din maşină şi alergă în casă. Avea de gând să facă un duş, să se schimbe şi să se ducă pe la Eric, ca să mănânce o pizza şi să „studieze". Şi poate că, dacă totul mergea bine, avea să-i spună despre decizia în privinţa zilei sale.

La naiba cu doamna Treemont şi cu bursa ei. Oricum n-or să afle niciodată, se gândi ea, deschizând uşa de la intrare. *Sunt o fiinţă sexuală! Nu mi se poate refuza asta!*

Mandy chicotea în sinea ei, când auzi ceva care-o făcu să încremenească. Din casă veneau strigăte, glasul baritonal al tatălui ei răzbătând printre dinţii încleştaţi, iar al mamei sale înalt, gata să se frângă.

— Când aveai de gând să-mi spui despre asta? La prima mea vizită la...?

Lăsând uşa deschisă, Mandy făcu un pas în salon, ca să poată auzi mai clar.

— Ei, Shirley, nu-i nevoie să dramatizezi, răspunse tatăl ei. Nu crezi că mă simt destul de rău că tu şi cu Mandy trebuie să treccţi prin asta?

Inima lui Mandy bătea de două ori mai repede în pieptul ei. Mai făcu vreo câţiva paşi în salon, simţindu-se ca şi când ajunsese iarăşi într-a şaptea — probabil ultima oară când îi auzise pe părinţii ei certându-se. Deodată, o uşă trântită o făcu să sară cât colo.

— Să nu-mi întorci spatele, Charlie!

Vocea mamei sale se auzi mai clar de data asta. Părinţii ei intraseră în veranda alăturată salonului. Mandy instinctiv se ascunse după uşă, ca să nu fie văzută.

— Cum poţi fi atât de nepăsător în situaţia asta? întrebă mama ei. Îmi spui că o să fiu târâtă acolo pentru interogatoriu şi...

— N-o să fii *târâtă* nicăieri, răspunse tatăl lui Mandy. Calmează-te.

— N-o să mă calmez deloc! Ce urmează? Or s-o interogheze şi pe Mandy? strigă mama ei. Or s-o pună să dea socoteală pentru fiecare lac de unghii pe care şi l-a cumpărat vreodată? Cum ai putut să ne faci una ca asta?

Mandy înghiţi în sec, cu mintea învârtejită. *Cum ai putut să ne faci una ca asta?* Nu părea genul

de lucru pe care să i-l spui cuiva nevinovat. *Dar, nu, se ceartă doar*, îşi zise Mandy. *Când se ceartă, toată lumea spune lucruri pe care de fapt nu vrea să le spună.*

— Charles…

— Am încheiat discuţia asta, Shirley, zise tatăl ei.

— Dar eu…

— Destul! răcni el. Nu în seara asta!

Mandy îi putu auzi venind în direcţia ei. Dădu fuga în vestibul în vârful pantofilor ei de sport şi trânti uşa de la intrare, ca ei să creadă că de-abia ajunsese acasă — că nu auzise nimic. Câteva clipe mai târziu, părinţii ei intrară în vestibul, cu zâmbete lipsite de orice grijă zugrăvite pe feţe. Singura dovadă că se întâmplase ceva era paloarea mamei sale.

— Ce faci, dovlecel? zise tatăl ei, strângând-o în braţe. Cum a fost azi?

— Bine, reuşi Mandy să răspundă.

E atât de ciudat.

— Ţi-a adus lucrarea la istorie? întrebă mama ei, cu vioiciune.

Lucrarea la istorie? Glumeşte?

— Am primit-o ieri, de fapt, zise Mandy. Am luat un 10.

— Oh, asta-i minunat, scumpa mea. Ţi-ai făcut atâtea griji din pricina asta!

— Cred c-ar trebui să sărbătorim, zise tatăl ei, înconjurându-i umerii cu braţul ca o menghină. Îngheţată la cină, Shirley?

Mama ei râse uşor, iar lui Mandy îi veni să ţipe. *Ce naiba făceau?*

— De fapt, i-am promis lui Eric să mă duc la el la o pizza în seara asta, le spuse Mandy amândurora. O să învăţăm la mate.

— Bine, atunci, o să sărbătorim altă dată, zise tatăl ei, fără să-şi şteargă zâmbetul de pe faţă.

Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Sunt foarte mândru de tine, Mandy.

— Mersi, răspunse ea.

Abia când ajunsese la jumătatea scărilor în drum spre camera ei, îşi aminti de promisiunea de a-i spune tatălui ei că-l iubeşte prima oară când îl vedea. Era gata să se întoarcă din nou jos, dar până şi gândul ăsta îi dădea fiori.

Deocamdată, nu voia decât să scape.

cinci

DEBBIE SE LĂSĂ UN PIC PE SPATE, LA MAŞINA EI DE cusut, cercetând tivul pe care tocmai îl terminase. Trase de materialul mătăsos şi zâmbi. Tatăl ei avea să adore acest *sherwani*[1] tradiţional. Avea să-l poarte la nunta verişoarei ei de luna viitoare şi toată lumea o să-l întrebe dacă şi-l cumpărase când fusese în India vara trecută, iar el o să zâmbească mândru şi o să spună: „Nu. Fiica mea l-a făcut, cu mâinile ei. E foarte talentată."

Se auzi o bătaie nervoasă în uşă, iar Debbie abia avu timp să-şi îndese opera în coşul ei de lucru cu capac înainte să intre tatăl ei.

---

[1] Haină lungă, cu guler tunică, purtată de bărbaţi în India.

— Poşta! zise el, aruncând câteva plicuri pe pat.

Lui Debbie i se opri respiraţia şi fu nevoită să facă un mare efort să nu plonjeze prin încăpere după ele. Era un pachet gros şi alb în grămadă. Oare ce să fie?

— Deborah... coseai? Din nou? întrebă el, şi chipul lui deja ridat se încreţi şi mai mult. Nu ţi-am spus că Bob Schneider ţi-a făcut o listă cu principalele subiecte de învăţat pentru concursul de matematică şi fizică? Doar ştii că face parte din comisia concursului.

— Ştiu, tată, zise Debbie.

Tatăl ei se purta de parcă să ai un prieten care lucra la catedra de fizică de la Penn State era la fel de remarcabil ca şi prietenia la cataramă cu J. Lo.

— Debbie, ai grijă la tonul tău, o mustră mama sa, dând buzna înăuntru cu un teanc de lenjerie curată.

— Scuze, răspunse Debbie.

— O să mă duc să aduc lista, zise tatăl ei, grăbindu-se să iasă.

— Super, murmură Debbie.

Uh. Altă discuţie cu tata despre mate şi fizică. Erau materiile cele mai nesuferite pentru ea şi, printr-un capriciu al sorţii, şi cele două materii la care excela. Cât fusese la generală, Debbie

adorase matematica şi fizica, iar ea şi tatăl ei, profesor de fizică la Universitatea Lock Haven, fuseseră legaţi de interesul comun. Dar în ultimii câţiva ani, ea se plictisise de demonstraţii şi ecuaţii, de teoreme şi ipoteze. Acum, ori de câte ori tatăl ei aducea discuţia despre acestea, tot ce făcea era să-i amintească ei cât de mult se înstrăinaseră şi cum el nu o mai înţelegea deloc. Cum el nici măcar nu mai încerca.

— M-am uitat peste documentaţia pentru bursa Treemont, zise mama lui Debbie.

— Ah, da? încercă Debbie să sune degajată.

— Da. Dar n-o să ai nevoie de ea dacă vei câştiga bursa de la matematică şi fizică, zise mama ei, în timp ce sorta lenjeria şi o aşeza în teancuri pe patul lui Debbie.

— Da, dar dacă aş câştiga bursa Treemont, n-ar mai trebui să mă duc la Penn State. M-aş putea duce unde vreau eu.

— Te gândeşti la vreun loc anume? întrebă mama ei.

Debbie îşi dădu seama din tonul ei că era mai mult un avertisment decât o întrebare. Mama ei ar fi putut la fel de bine să spună: *„Ar fi mai bine să nu te gândeşti la un loc anume, pentru că, dacă te duci oriunde în altă parte decât la Penn State ca să studiezi fizica, va fi totuna cu a ne zdrobi inimile tatălui tău şi mie*

şi a ni le călca în picioare." Mama ei era regina atitudinii pasiv-agresive.

— Nu, nu chiar, zise Debbie.

— Nu te uita la mine aşa, Deborah. Bursa de matematică şi fizică este o oportunitate extraordinară, iar Penn State e o şcoală foarte bună. Crezi că l-am fi trimis pe Ravi Junior acolo dacă n-ar fi fost o şcoală foarte bună?

Debbie îşi dădu ochii peste cap, se aşeză pe pat şi îşi ridică tricourile în poală, pentru a le împături din nou. Mama ei întotdeauna le împăturea pe mijloc — de parcă Debbie ar fi vrut să se ducă la şcoală cu o cută mare de sus până jos.

— Ştiu, mamă, dar să zicem că susţin concursul de mate şi fizică şi să zicem că îl câştig; după aceea *va trebui* să mă duc acolo şi *va trebui* să-mi iau licenţa în mate şi fizică. E un soi de constrângere...

Îşi deschise larg ochii negri şi se uită la mama ei, rugând-o în tăcere s-o înţeleagă. Debbie *nu voia* să stea într-un subsol de dimineaţa până seara şi să se ocupe de ecuaţii înconjurată de indivizi cu feţe bolnăvicioase pe care-i chema Alvin.

Cum putea mama ei să se uite la fata care stătea în faţa sa, îmbrăcată în haine făcute de mâna ei, o fustă din material de jeanşi şi mătase şi un tricou cu mânecă de dantelă, şi să se

gândească: *„Da, fata asta e un şoarece de laborator. Hai s-o pregătim pentru arzătoarele cu gaz Burnsen. Şi asta numai ca să-l facem pe tatăl ei fericit."*

Cum de nimeni nu părea să se gândească vreodată la ceea ce ar putea s-o facă pe *Debbie* fericită?

— Tot ce trebuie să faci este să dai testul, zise mama ei. Să vezi ce se întâmplă.

— O să mă gândesc la asta, răspunse Debbie. Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră şi se ridică în picioare. Am întârziat. Mă duc să învăţ la Danielle acasă.

— Bine, spuse mama ei, însoţind-o spre uşă. Salută-i pe Danielle şi pe părinţii ei din partea mea.

— Bine, zise Debbie, deşi ştia că n-o s-o facă.

De fapt, nici n-ar fi avut cum, pentru că *Danielle nu exista*. Debbie o născocise ca să aibă o acoperire pentru numeroasele ei vizite acasă la Danny — vizite pe care părinţii ei nu le-ar fi încuviinţat niciodată. Debbie se simţea întotdeauna groaznic când mama ei trimitea mesaje pentru părinţii imaginarei Danielle, dar mustrările de conştiinţă îi treceau, de regulă, destul de repede. Îşi înşfăcă rucsacul cu cărţi, ca măsură de siguranţă, şi ieşi alergând din cameră.

— Unde te duci? o întrebă tatăl ei, interceptând-o la picioarele scării.

— Să învăţ la o prietenă, zise Debbie.

— Credeam că ne putem uita peste subiectele de concurs.

Debbie se opri cu mâna pe clanţă şi într-o clipă se încordă toată. Oare tatăl ei nu se putea gândi la nimic altceva? Şi oare de ce, în clipa în care tatăl ei îi pomenea despre asta, ei îi venea să spargă ceva?

— Altă dată, tată, zise ea. Scoase o cutiuţă de balsam de buze de căpşuni şi îşi aplică un strat sclipitor pe buze. Am alte planuri.

Se îndreptă spre uşă mai înainte de-a putea vedea prea bine expresia de dezamăgire de pe faţa lui.

— Deci, zise Kai.

— Deci, repetă Andrés.

Ea şi Andrés trebuiau să aranjeze canapeaua extensibilă pentru el în camera de lucru a tatălui ei, o sarcină care ar fi fost mult mai uşoară dacă ea ar fi găsit puterea de a se mişca.

— Eşti... aici, zise ea.

— Da. E adevărat.

Kai îşi trosni degetele, apăsându-şi câte un pumn în palmă, pe rând, în neştire.

— De ce se întâmplă asta din nou?

Andrés schiţă un zâmbet care aproape c-o făcu pe Kai să se prăbuşească pe scaunul vechi şi

scârţâitor al tatălui ei din faţa biroului. Cum era posibil, după tot acest timp, să aibă încă influenţa asta asupra ei?

Şi de ce părea complet netulburat? Uitase cu desăvârşire ce se petrecuse între ei în vara aceea de acum doi ani? Orele lungi în care lânceziseră împreună în soarele fierbinte al Spaniei, discuţiile de la miezul nopţii care durau până în zori, acea noapte unică pe care o petrecuseră împreună, cu cortul, singuri în pustietate? Acea noapte unică în care prietenia şi sărutările nevinovate duseseră la...?

Pentru că dacă el se detaşase de toate astea şi era încă în stare să se poarte atât de firesc, atunci era un ticălos mai mare decât crezuse ea la început.

— Vreau să vin la şcoală aici... în State, îi spuse Andrés, chiar dacă părinţii ei îi explicaseră acelaşi lucru cu câteva minute în urmă. Am venit să cercetez şcolile şi eventual să caut unele cu echipe de fotbal.

— Da, dar de ce stai *aici*? întrebă Kai, arătând spre covorul miţos cu ambele mâini.

— Mama ta şi mama mea au făcut o înţelegere, zise Andrés, luând pernele maronii de pe canapea şi punându-le unele peste altele într-un colţ. Sunt prietene vechi.

— *Ştiu* că mamele noastre sunt prietene vechi, dar asta nu explică de ce trebuie să stai tu cu noi, zise Kai, făcând un pas înapoi când el trase patul. Abia avem loc în casa asta pentru noi.

Andrés lăsă patul jos până ce picioarele se afundară în covorul miţos, apoi se întoarse să se uite la ea. Camera devenise mai mică în prezenţa saltelei uriaşe şi singurul spaţiu în care mai puteau ei sta era de vreo jumătate de metru pătrat. Kai se uita drept la gropiţa lui din bărbie. Luă cearşafurile de pe birou şi le ţinu la piept.

— Te temi să fii atât de aproape de mine, zise Andrés cu un zâmbet infatuat. De aceea protestezi atâta.

Ea îi văzu mâna ridicându-se şi îndreptându-se spre faţa ei şi se trezi dintr-odată arzând practic de nerăbdare. Dar cu o secundă înainte ca degetele lui s-o atingă, ea îi trânti cearşafurile în piept şi se dădu înapoi cu spatele spre uşă.

— Nu mă tem de nimic, zise Kai, ceea ce era adevărat — de obicei.

Cu excepţia faptului că în clipa aceea era împietrită. Din clipa în care se aflase iarăşi în prezenţa lui Andrés, era de parcă toate celulele din corpul ei erau atrase spre el.

— Nu mă ajuţi? zise Andrés, uitându-se în jos, la cearşafurile cu flori roz.

— Eşti băiat mare. Cred că poţi să-ţi faci singur patul, răspunse Kai, îngustându-şi ochii.

Se întoarse să plece.

— Noapte bună, *bonita*!

Kai clătină din cap şi trânti uşa în urma ei.

Eva aprinse focul aragazului sub vasul cu supă de tomate Campbell, apoi luă catalogul Wesleyan şi se instală într-unul din scaunele de lemn de la bucătărie. Acesta scârţâi şi se clătină sub greutatea ei, iar Eva avu grijă să nu se lase pe a treia stinghie a spătarului. Îşi ridică un picior la piept, îşi sprijini bărbia de genunchi şi întinse catalogul pe masă. Îl răsfoise de atât de multe ori, încât cotorul cedase deja. O întâmpină cu un trosnet familiar când îşi apăsă palmele peste paginile netede.

Eva se uită la fotografia ei preferată a campusului, cea care înfăţişa trei studenţi mergând pe o alee de cărămidă, cu copacii strălucind în nuanţe aprinse de portocaliu, galben şi roşu.

De ce-ţi faci asta singură? se gândi Eva, oftând. Ştia că în niciun caz n-avea să ajungă vreodată la Universitatea Wesleyan. Dacă avea să meargă totuşi la vreun colegiu, acela avea să fie Ardsmore Community — o şcoală nu departe de casa ei —, o şcoală care lipea fluturaşi roz-aprins de înscriere pe stâlpii felinarelor din

faţa casei sale în fiecare toamnă şi primăvară. O şcoală la care aveau să meargă toţi rataţii, drogaţii şi copiii săraci din Liceul Ardsmore, dacă aveau să-şi continue totuşi studiile.

Dar nu se putea abţine. În timp ce supa clocotea pe plită şi ţevile din tavan îşi începeau zăngănitul şi bolborositul lor de noapte, Eva lăsă imaginaţia să-şi ia zborul. Îşi închipui cum ar fi să locuiască în acel frumos campus şi să se ducă la ore în clădirile acelea vechi, ireale, să stea pe pajiştea de un verde luxuriant, discutând despre compoziţie şi poezie cu ceilalţi studenţi care înţelegeau temele şi ritmurile şi profunzimile. Se văzu pe ea însăşi la Wesleyan.

Poate, doar poate... Dacă ar putea să câştige cumva bursa aia — să-i întreacă pe toţi ceilalţi printr-un miracol —, atunci visul i-ar putea deveni realitate. Ar putea scăpa de aici. Ar putea să ducă viaţa pe care şi-o dorise întotdeauna.

La urma urmelor, şi Riley Marx vorbise cu ea în după-masa asta. Se pare că orice era posibil.

Eva auzi zornăitul cheilor mamei sale la uşa apartamentului şi sări de pe scaun. Vârî catalogul în cel mai apropiat dulap şi începu să ungă pâinea cu unt pentru sandvişurile cu brânză prăjită.

— Bună, scumpo.

Mama ei îşi scoase trenciul vechi şi cenuşiu, aruncându-l pe scaunul de pe care se ridicase Eva, laolaltă cu poşeta şi cheile.

— Îmi pare rău că am întârziat. Iar n-a vrut să pornească maşina.

— Nicio problemă, zise Eva.

Mama ei îi puse mâinile pe umeri şi o sărută pe ceafă.

Apoi Eva o urmări cu colţul ochiului cum se duce chiar la dulapul ei, după un pahar. În clipa în care deschise uşa dulapului, catalogul căzu şi se deschise pe podea. *Bineînţeles*, gândi Eva. *Într-o singură seară nu se aşază şi ea de cum intră ca să-şi ridice picioarele pe un scaun.*

— Ce-i ăsta? întrebă mama Evei, aplecându-se să ridice cartea colorată. Cu fruntea încreţită, se uită la Eva. Wesleyan? Tu ai comandat ăsta?

— Da, zise Eva, cu obrajii în flăcări.

— Eva, nu ne-am putea permite niciodată asta, zise mama ei, lăsând catalogul pe blat, într-o mică baltă de supă de tomate pe care Eva nu apucase s-o şteargă.

Când mama ei îşi ţinea paharul sub robinet, Eva luă catalogul şi-l şterse cu un şervet.

— Ştiu, dar e o nouă bursă…

— Oamenii ca noi nu câştigă burse, zise mama Evei cu amărăciune.

Eva închise gura şi se întoarse spre plită.

Doar pentru că tu nu ai mers la colegiu nu înseamnă că eu nu pot..., gândi Eva. Dar n-ar fi putut s-o spună cu voce tare. Ştia că mama ei nu se dusese la colegiu pentru că tatăl ei se dusese primul, susţinând că numai unul dintre ei doi putea face asta, iar celălalt trebuia să muncească. Iar apoi el absolvise, şi se născuse Eva, şi el dispăruse. Era o poveste despre care ele nu vorbeau niciodată.

— Tot ce vreau e să nu-ţi faci speranţe, iubito, zise mama ei, îndulcindu-şi tonul, în timp ce se lăsa pe un scaun. Trebuie să priveşti realitatea în faţă. Visurile sunt bune şi frumoase, dar ele nu-ţi pun mâncare pe masă, nu-ţi încălzesc casa într-o noapte friguroasă şi nu-ţi plătesc consultaţiile la doctori.

— Ştiu, zise Eva. Uită c-am spus ceva.

Mama ei îi aruncă o privire plină de înţelegere, apoi îşi lăsă capul pe spate şi gemu, răsucindu-şi gâtul într-o parte şi în cealaltă.

— Nici n-ai crede ce zi am avut, zise ea, sprijinindu-şi obrazul în palmă.

Părul ei şaten atârna în şuviţe dezordonate desprinse din cocul din vârful capului, când îşi începu relatarea de noapte despre serviciul ei de la Urgenţe — un centru medical de urgenţe non-stop, unde lucra ca recepţioneră. Îi povestea Evei despre drogaţii care erau aduşi în fiecare

zi, de copiii care aveau nevoie de câte cincisprezece copci, şi despre femeia afurisită de la una dintre companiile de asigurări, care întotdeauna îi vorbea de sus de parcă ea ar fi fost un soi de idioată.

Eva nu-i purta pică mamei sale pentru jumătatea ei de oră de descărcare. La urma urmelor, mama ei petrecea pe puţin douăsprezece ore pe zi primind insulte. Eva asculta şi îi oferea răspunsurile pe care mama ei le aştepta… „Nemernicul!"… „Incredibil!"… „Asta-i o porcărie!"

Mama ei era toată familia pe care o avea şi asta făceau membrii unei familii unii pentru alţii — se sprijineau reciproc, se ascultau.

Mda. Asta-i destulă revenire la realitate pentru mine, gândi ea, pe când făcea să alunece sandvişul de pe spatulă pe farfuria mamei sale. *Mai mult decât destulă.*

șase

Danny îi scoase lui Debbie bluza peste cap, apoi o luă de ceafă şi o trase spre el. Lui Debbie i se tăie răsuflarea. Dacă exista vreun lucru grozav în a-şi face de cap cu Danny Brown, acela era marea lui siguranţă de sine. Nu ca băieţii ăia cărora le era atât de frică să îndrăznească un sărut, încât îşi ciocneau nasul de al tău cu stângăcie până când în sfârşit te forau cu limba. Nu. Danny în mod cert ştia ce face. Nu era de mirare că Liana Hull era încă furioasă pentru că el o rupsese cu ea.

Căzură pe spate împreună, pe patul lui, iar Danny se întoarse deasupra ei. Ea îl săruta pe gât, când îi simţi mâna alunecând spre fermoarul fustei.

— Danny… nu, zise ea cu fermitate, împingându-i mâna într-o parte.

— Ei, haide, Debbie, îi şopti el la ureche. Am prezervative.

— Bravo ţie. Poţi să faci nişte baloane cu apă sau altceva. Pentru că eu tot n-am de gând s-o fac cu tine. Debbie îl sărută pe umăr. De câte ori trebuie să mai trecem prin asta?

— În regulă, bine. Dar într-o bună zi tot o să te conving, zîse Danny, plimbându-şi gura pe gâtul ei.

Visezi, gândi ea.

— Doamne, eşti aşa de sexy, şopti Danny.

Pe întuneric, vocea şi atingerea lui trimiseră un val şi mai mare de plăcere prin corpul ei.

Danny coborî de la gâtul ei şi începu să-i sărute umerii şi pieptul, îngăduindu-i lui Debbie să vadă foarte clar ceasul digital de pe comoda de la picioarele patului. Numerele roşii indicau 9:55.

— La naiba! Trebuie să plec! zise ea, ridicându-se în capul oaselor şi împingându-l pe Danny la o parte.

— Serios? întrebă el în întuneric, cu respiraţia întretăiată şi cu glasul spart. Acum?

— Trebuie să fiu acasă la zece, spuse Debbie, bâjbâind cu mâna prin pat după tricou.

Simţi greutatea patului mişcându-se când Danny se ridică în picioare şi traversă camera. Lumina din plafon se aprinse, iar Debbie îşi găsi tricoul albastru-deschis făcut ghem, la picioarele ei. Îl înşfăcă şi-l îmbrăcă grăbită.

— Îmi pare rău că trebuie să fug, zise ea, înfigându-şi piciorul în pantof.

— Cum vrei tu, spuse Danny. Oricum îi promisesem tatălui meu că mă ocup de cererea de înscriere la Penn State în seara asta.

Luă un formular şi îl deschise la prima pagină, scărpinându-se în ceafă, prin părul lui blond tuns milităreşte.

— Te înscrii acolo? întrebă Debbie, în timp ce-şi răsucea fusta la loc.

— Da. E prima mea opţiune, zise Danny. Plus că aşa aş putea să intru şi în echipa de fotbal.

Debbie zări pe colţul biroului un catalog albastru gros al Universităţii Penn State şi se aplecă peste Danny ca să-l ia. N-ar strica să se uite puţin prin el, nu-i aşa? Să vadă ce alte specialităţi mai aveau... pentru orice eventualitate. Oricât de mult nu-i plăcea să se gândească la asta, FIT nu era deloc o chestie sigură. S-ar putea chiar să nu fie nici măcar o posibilitate, la cât de strânsă se anunţa competiţia pentru bursa Treemont. Penn State *ar putea* totuşi să constituie planul ei de rezervă, nu-i aşa? Cum spusese şi

mama ei, l-ar fi făcut fericit pe tatăl ei, şi chiar dacă ea îşi schimba părerea la fiecare cinci minute dacă asta era sau nu important, ar putea foarte bine să analizeze posibilitatea.

— Pot să împrumut ăsta? întrebă Debbie, răsfoindu-i paginile.

— Serveşte-te, zise Danny, ridicând din umeri.

— Mersi. Debbie îşi îndesă catalogul gros în geantă. Ne vedem mâine.

— Pa.

Debbie coborî în goană scările şi alergă la maşină. Dacă prindea undă verde la toate semafoarele, ar fi putut întârzia doar cinci minute. Când venea vorba despre părinţii lui Debbie Patel, totul era să-i ţii destul de fericiţi şi destul de în necunoştinţă de cauză.

Eric o culcă pe Mandy pe braţul canapelei, în timp ce-o săruta, schimbându-şi poziţia până când ajunse întins lângă ea, cu un picior peste ale ei. Îşi strecură mâna pe sub puloverul ei, făcând-o să simtă furnicături pe piele. Mandy încerca să se concentreze la el. La buzele lui, la mâinile lui, la atingerea lui blândă, dar continua să se simtă rigidă. Degetele ei zăceau inerte pe canapea în loc să-i strângă umerii, sau să-i scoată cămaşa din jeanşi ca să-i poată mângâia spatele.

Nu putea să nu se gândească la cearta pe care o surprinsese între părinţii ei. Şi dacă exista ceva care să-i fi putut stinge cu desăvârşire libidoul, acesta era chipul părinţilor ei răsărindu-i în minte, în timp ce Eric îi cuprindea sânii în palmele lui.

Uh.

Eric îşi plimbă buzele pe obrazul ei, coborându-le spre gât, iar Mandy se ridică în capul oaselor. Eric aproape căzu de pe canapea, surprins.

— Hei, iubito. Ce s-a întâmplat?

Îi dădu pe după ureche o şuviţă de păr şi se uită la ea îngrijorat.

— Nimic, zise Mandy, în timp ce-şi lua caietul de franceză în poală. Doar că... am cumva mintea în altă parte.

— Un test important de franceză mâine, sau ceva asemănător? întrebă Eric.

Se ridică şi el lângă ea pe canapea şi se uită în jos, la notiţele ei.

— Nu mâine, zise ea. E vineri, dar capitolul ăsta e imposibil. Deci cred că aş cam vrea să mai lucrez la el.

— Oh. O.K., zise Eric. Îşi drese glasul şi zâmbi. Eu o să lucrez atunci la ăsta.

Îşi luă exemplarul din *Hamlet* şi se aşeză din nou pe canapea.

Mandy, lângă el, se uita fix la cartea ei de franceză. Adevărul era că ştia capitolul acela pe de rost, dar fără voia ei se gândea încontinuu la ceea ce auzise. Să fi fost cu putinţă? Să fi putut tatăl ei să facă tot ce spuneau ei că făcuse? Şi dacă da, ce însemna asta pentru familia ei?

— Auzi, zise Eric deodată, întorcându-se spre ea. Te-ai mai gândit la ziua ta?

— Mm, nu prea.

— Ah, O.K., zise el, cu un zâmbet forţat.

Mandy trase adânc aer în piept. Plănuise să-i spună lui Eric astăzi — să-i spună că era pregătită şi dornică. Dar nu i-o spusese înainte de ora de sport. Nu i-o spusese nici înainte de antrenament. Acum ar fi fost momentul ideal, totuşi ceva o oprea. Îşi dorea mult ca prima dată să fie perfect. Şi cu toate celelalte care se petreceau chiar acum… simţea că *nimic* n-ar fi putut ieşi perfect. Nu cu ameninţarea asta a Fiscului, cu părinţii ei certându-se şi cu faptul că ea va trebui să găsească o altă cale de a-şi plăti studiile la Princeton. Era pur şi simplu prea mult.

Ei bine, există o portiţă de scăpare, gândi ea. Scuza de moment perfectă.

Mandy se uită la Eric. Doamne, era atât de frumos. Şi-l voia atât de mult. Ura faptul că avea *nevoie* de o portiţă de scăpare.

— Ce-i? Eric observase că se uita la el. Ce s-a întâmplat?

— Păi, nimic. Ştii de bursa aia? De bursa Treemont?

— Da. Ce-i cu ea?

— Am de gând să concurez pentru ea.

— De ce? întrebă Eric, lăsându-se puţin mai pe spate, în canapea, ca să se uite mai bine la faţa ei.

— Nu ştiu, m-am gândit doar că...

— Păi, tu n-ai nevoie de ea.

— Ştiu, zise Mandy, întorcându-şi privirea.

De ce simţea toată lumea nevoia să-i atragă atenţia asupra acestui fapt?

— Dar e... e deschisă tuturor, aşa că m-am gândit să concurez şi eu.

— O.K., zise Eric, încet. Dar nu sunt sigur că înţeleg. Ce legătură are asta cu ziua ta?

— Păi... se pare că doamna Treemont a ţinut ca bursa să-i fie acordată doar unei virgine.

— Da, am auzit ceva despre asta. Dar cum or să afle ei dacă eşti sau nu virgină? întrebă Eric.

— Nu ştiu, dar noi suntem împreună de atâta vreme..., zise Mandy. Lumea probabil îşi închipuie că am făcut-o deja.

— Şi, vai, cât de mult se înşală, zise Eric.

— Eric! făcu Mandy, rugător.

— Scuze. Eric lăsă cartea deoparte şi se întoarse s-o privească drept în faţă. Numai că, dacă ei cred că am făcut-o, atunci ai încurcat-o oricum, deci am putea chiar s-o facem, nu?

Mandy simţi deodată că i se face rău.

— Ăăă. Uau. O.K., *asta* a fost romantic, zise ea, ridicându-se şi făcând câţiva paşi.

Se simţea ameţită şi trebui să închidă ochii ca să-şi regăsească echilibrul.

— Îmi pare rău, dulceaţă, zise Eric, ridicându-se şi apropiindu-se de ea. O cuprinse cu braţele lui puternice şi o sărută pe obraz. Ştii că nu vreau să fim împreună decât atunci când te simţi pregătită. Numai că… dacă *eşti* gata, n-ar trebui să lăsăm bursa asta să ne stea în cale. Mai ales de vreme ce tu nu ai, cu adevărat, *nevoie* de ea…

Mandy deschise ochii şi trase adânc aer în piept.

— Ştiu, se forţă ea să spună. Şi tu ştii cât vreau şi eu. Numai că… nu ştiu, lasă-mă să mă mai gândesc.

— Nicio problemă, zise Eric. O întoarse cu faţa la el şi îşi lipi fruntea de a ei. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Atunci stomacul ei se strânse brusc, într-un mod pe care nu-l putea ignora.

— Mă întorc imediat, zise ea, cu ochii gata să se umple de lacrimi.

Se grăbi la baie, puse capacul vasului de toaletă şi se aşeză, aplecată în faţă, cu capul între genunchi. Respirând încet şi adânc, Mandy îşi impuse să se calmeze. Pur şi simplu nu era obişnuită să se ascundă de Eric. Mandy îşi puse mâna pe abdomen. Nu mâncase prea mult în ziua aceea tocmai din pricina stomacului ei dat peste cap, stare care părea că se înrăutăţeşte. Iar acum mai avea încă un motiv de stres, bursa. Pentru că, deşi ea ridicase problema bursei doar ca pretext, ceea ce spusese Eric era de fapt corect. Cum avea să convingă membrii comisiei că ea — eleva care fusese prinsă iubindu-se cu Eric în amfiteatru, pe scară, chiar şi în vestiarul fetelor — era pură şi trupeşte, şi sufleteşte?

Respiră. Respiră. Cu grijă, Mandy începu să se ridice. Se simţea slăbită, dar în stare să se ţină totuşi pe picioare. Când se întoarse, îi căzură ochii pe coperta uneia dintre revistele vechi pe care mama lui Eric le ţinea într-un coş lângă vasul de toaletă. Se aşeză din nou şi luă exemplarul mototolit din *Newsweek*, nevenindu-i să creadă ce vedea.

Cuvintele *Adolescente virgine* erau scrise cu litere uriaşe alături de o fotografie cu cinci fete cam de vârsta ei, toate rânjind la ea. Intrigată, Mandy

dădu paginile revistei până la articolul cu pricina şi începu să citească.

„Păstrându-se... pure în mod voit... decizii sănătoase... Cluburile de sprijin măresc conştiinţa de sine... Cluburile de virgine sunt cumva o modă...”

Încet, Mandy zâmbi. Îi venise o idee.

șapte

— Aș vrea să le spun bun venit tuturor la prima întrunire a Clubului Virginității din Liceul Ardsmore! anunță Mandy. Deși, pentru a nu se simți nimeni stingherit, o să-l numim Clubul V.

Cei cincisprezece elevi din sala de clasă — paisprezece fete și Riley Marx — o aplaudară politicos, în timp ce ea stătea în picioare în fața lor. Mandy zâmbi către Debbie, Kai și Eva, care erau așezate în centrul primului rând de bănci, gata s-o susțină.

Fără îndoială, l-am lansat, gândi Mandy, simțindu-se chiar mândră de sine.

Se dusese în biroul directorului Shreever în dimineața aceea, luase aprobarea pentru club înainte de întrunirea în sala comună și alergase

cu o declaraţie de intenţie bătută la maşină până la pupitrul tehnic, cu vreo zece secunde înainte de informaţiile de dimineaţă. Leo Katz pufnise în râs când citise cuvântul *virginitate* pe post şi toată lumea din clasa lui Mandy izbucnise în hohote răsunătoare, dar ei nu-i păsase. Asta era una dintre cele mai bune idei pe care le avusese vreodată.

— O.K., ştiu că mulţi dintre voi se întreabă de la ce a pornit ideea asta, dar dacă vă gândiţi că ar avea vreo legătură cu bursa Treemont, nu vă înşelaţi, continuă Mandy. Cabinetul psihologilor consilieri încă n-a hotărât cum, mai exact, o să verifice condiţia purităţii stipulată de doamna Treemont, aşa că mi-am închipuit că am putea foarte bine să le-o luăm noi înainte. Dacă sunteţi membru al acestui club, în mod clar aţi ales să nu faceţi sex. Clubul acesta va acţiona ca un sistem de sprijin — un loc în care să puteţi vorbi despre convingerile şi experienţele voastre, dar o să acţionăm şi ca o organizaţie de serviciu civic, continuă Mandy, plimbându-se în sus şi-n jos prin faţa sălii. O să ne facem numele cunoscut prin voluntariat şi ajutor în comunitate, aşa că orice sugestii pentru activităţile clubului vor fi luate în consideraţie. Eu am stabilit deja o activitate pentru weekendul acesta. O să ne întâlnim la centrul de asistenţă socială de pe Vincent la ora

douăsprezece, sâmbătă, şi o să conducem concursul lor de scrabble. Ştiu că vă anunţ cam din scurt, dar veniţi dacă puteţi. Mandy se opri să respire. Vreo întrebare, până aici?

Liana Hull ridică mâna.

— Va trebui să depunem un jurământ de abstinenţă sau ceva de genul ăsta? Am citit despre asta undeva şi mie mi se pare cam arhaic.

Câteva persoane chicotiră.

— Unele cluburi îşi alcătuiesc un cod de onoare propriu, pe care să-l semneze toţi membrii, în loc de a face doar un jurământ ritualic de abstinenţă, zise Mandy.

Ridică revista *Newsweek* de pe catedră.

— Vrea cineva să încerce să compună unul pentru noi?

Mâna Lianei se ridică din nou, iar Mandy îi dădu ei revista, ca s-o inspire.

— Vezi dacă poţi să încropeşti ceva până la următoarea noastră întâlnire.

— Grozav, zise Liana.

Mandy se duse până la banca doamnei Kopec, unde profesoara stătea tolănită, mâncându-şi Snickers-urile, aparent fără să se agite prea mult cu rolul ei de consilier din partea şcolii. Mandy îşi luă notiţele, iar foile îi scăpară printre degete. După ce le adună de pe jos, se ridică în

picioare şi simţi că o ia cu ameţeală. Trebui să închidă ochii ca să-şi regăsească echilibrul.

O.K., n-a observat nimeni, îşi spuse ea, roşind în timp ce-şi plimba ochii peste adunarea în expectativă. *Notă mintală: Să mănânci ceva după antrenament.* Tot stresul ăla n-o ajuta deloc în privinţa apetitului, dar trebuia să se silească să înghită totuşi ceva. Fusese ameţită toată ziua.

— Acum, primul lucru pe care cred că trebuie să-l facem este să numim membrii pentru diverse funcţii administrative, zise Mandy, întorcându-se încet spre tablă. Luă o bucată de cretă şi înghiţi ca să-şi ţină greaţa în frâu. Cei din comitetul de conducere vor fi responsabili cu alcătuirea declaraţiei oficiale privind obiectivele clubului şi vor decide politica sa. Îi vom vota pe cei propuşi săptămâna viitoare. Vreo propunere pentru preşedinte?

Eva ridică mâna, cum se înţelesese mai devreme cu Mandy, la prânz.

— Eva? zise Mandy, zâmbind.

— Aş vrea s-o propun pe Mandy Walters.

— Mulţumesc, Eva, zise Mandy, întorcându-se să-şi scrie numele pe tablă.

Când se întoarse iar către clasă, Kai avea mâna ridicată.

— Kai?

Kai se uită drept în ochii ei.

— Aş vrea să mă propun pe mine însămi.

Debbie şi Eva se uitară surprinse la Kai.

— Cum...?

— Pot să fac asta, nu-i aşa? zise Kai, ridicând din umeri.

— Ăăă... da, cred că da, zise Mandy. Adică, desigur.

Se întoarse şi scrise numele lui Kai sub al său, făcând eforturi să nu-i tremure mâna. Ce naiba făcea Kai?

— Altcineva? întrebă Mandy, străduindu-se cât putea să nu pară tulburată.

Nicio mişcare.

— Atunci vom trece la propunerile pentru vicepreşedinte.

În timp ce Mandy scria pe tablă numele celorlalte fete propuse, în minte i se învârtea un singur gând. Clubul ăsta era ideea lui Mandy — clubul lui Mandy. De ce încerca prietena ei să i-l sufle?

— Ce-a păţit Mandy? întrebă Kai, ridicându-şi rucsacul pe umăr când şedinţa se sfârşi. Kai ar fi putut jura că lui Mandy îi tremurau mâinile când îşi strângea lucrurile. Arată cumva... nu ştiu, *nesigură*.

— Da. De-acord cu tine. Înainte, când a scăpat foile, am crezut c-o să leşine, zise Eva. Se făcuse albă ca varul.

— E probabil enervată că s-a autopropus Kai, zise Debbie.

— Crezi? întrebă Kai.

— Frate, nu te pui în calea ascensiunii lui Mandy, răspunse Debbie. Te ucide pe loc.

— Mă rog, zise Kai. E doar un club. Eu am nevoie de asta pentru cererea mea de înscriere, iar Mandy e cumva preşedinta tuturor chestiilor.

— Asta-i adevărat, zise Eva.

Mandy era acum absorbită într-o discuţie cu Liana, prin urmare Kai se îndreptă către uşă, s-o aştepte.

— Ia zi, Kai, când îl cunoaştem şi noi pe spaniolul ăla sexy al tău? întrebă Debbie, lipindu-se cu spatele de perete ca să lase să treacă alte câteva membre ale clubului.

— Nu e chiar atât de interesant.

— Mă laşi? E spaniol. Din *Spania*, zise Debbie cu emfază. Cui îi pasă dacă e interesant? Sau chiar arătos! Pariez că are *cel mai* sexy accent.

Kai îşi întoarse privirea, amintindu-şi deodată scurta întâlnire pe care o avusese cu Andrés în dimineaţa aceea, pe hol, în faţa băii. El tocmai ieşise de sub duş şi se pare că în Spania nu ştiau să se şteargă, pentru că tot corpul îi lucea de apă. Era înfăşurat într-un prosop prins la brâu, care nu-i ascundea mai nimic. Kai încremenise în loc, pierzându-şi pentru moment raţiunea, iar

Andrés îi spusese „Bună dimineaţa", pe un ton zglobiu. Ochii îi jucaseră în cap de parcă ar fi *ştiut* sigur că ea îl dorea. Şi în secunda aceea Kai *chiar* îl dorise. Îşi dorise să sară pe trupul lui atât de sexy. Şi se urâse din pricina asta.

— O.K., bine. Dacă n-ai de gând să spui nimic, atunci tre' să ajung la lacrosse[1], zise Debbie.

— Da, antrenoarea Davis o să mă taxeze cu ture de teren suplimentare, zise Kai.

Aruncă o singură privire spre Mandy, sperând să-i prindă privirea şi să-i zâmbească. Dar Mandy nici măcar nu se uită în direcţia ei.

Mandy îşi trecu privirea rătăcită peste ochiurile pătrate ale plasei de volei. De partea cealaltă a terenului, Cheryl Christiansen se pregătea să servească, dar Mandy nu era atentă.

— Mandy! E-a ta!

Îşi ridică privirea la timp să vadă mingea arcuindu-se deasupra capului său, spre fileu, venind din spate. Mandy sări să atace şi ratã, trimiţând mingea, lovită stângaci cu muchia

[1] Joc american asemănător cu hocheiul, care se joacă pe iarbă, cu un soi de rachetă (crosă) şi o bilă grea de cauciuc.

palmei, drept în tribună. Coechipierele ei gemură şi se uitară urât la ea, enervate.

— Pauză de apă! strigă antrenoarea Davis, suflând în fluier.

Mandy începu să alerge afară din teren, împreună cu restul echipei, dar Davis o opri, apucând-o de braţ.

— Bun, Walters, ce se-ntâmplă cu tine în ultima vreme? întrebă antrenoarea, lăsând să-i cadă fluierul pe pieptul ei plat. În ultimele două zile nu ţi-a stat mintea la joc.

— Îmi cer scuze, zise Mandy automat, privind către podea.

— N-am nevoie de scuze, zise antrenoarea cu fermitate. Vreau să-mi spui c-o să-ţi revii şi apoi chiar vreau s-o faci. Săptămâna viitoare ne-aşteaptă semifinalele pe stat. Nu e momentul să-mi cedeze cea mai bună jucătoare.

Ştiu că avem semifinalele săptămâna viitoare! ar fi vrut Mandy să-i strige. *N-am jucat oare în ele în ultimii trei ani? N-am câştigat premiul de cel mai bun jucător în ultimii doi? Nu mă mai bate la cap!*

Mânia ei o surprinse şi pe ea.

— Ai să-mi spui ceva, Walters? întrebă antrenoarea.

— O să-mi revin, doamnă, zise Mandy.

— Asta voiam să aud, zise antrenoarea, bătând-o cu palma pe spate. Acum, du-te şi bea

nişte apă, apoi întoarce-te aici să linişteşti lucrurile.

Mandy ieşi în fugă pe hol, ferindu-şi privirile când trecu pe lângă Kai, care tocmai se întorcea în sală, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Între delapidarea tatălui ei, presiunea sexului cu Eric, mustrările antrenoarei Davis şi trădarea lui Kai, simţea că e la un pas de o cădere nervoasă.

Încă douăzeci şi opt de minute, se gândi Mandy când se aplecă deasupra ţâşnitoarei. *Încă douăzeci şi opt de minute doar şi-o să poţi pleca de aici.*

Din nefericire, nu-i venea în minte niciun loc în care ar fi vrut să se ducă.

opt

— ASTA ESTE ULTIMA ESCALĂ DIN TUR, ZISE EVA, oprindu-se cu spatele la camera de îngrijire de zi pentru copii din complexul 4-H.

Riley se uită la ea, aşteptând, şi îşi vârî mâinile în buzunarele jeanşilor. Purta un tricou negru Atari, care era cumva absolut sexy.

Eva era atât de mândră de ea. Îi arătase complexul în ultima jumătate de oră şi într-adevăr începuse să sune ca o fiinţă omenească funcţională — ba chiar una inteligentă. Nu mai spusese nicio chestie stupidă de când trecuseră pe lângă debaraua îngrijitorului, unde copiii din şcoala generală erau prinşi mai mereu jucând Şapte

minute în Rai[1], iar ea spusese ceva despre cum ar vrea să-i arate şi lui debaraua, „numai că atunci lumea s-ar aştepta de la noi să ne pupăm".

Se cutremura şi acum doar gândindu-se la remarca ei.

— Nu mă ţine în suspans, zise Riley, arătându-şi scurt gropiţa din obraz.

— Oh, da. Aici e locul unde-mi petrec eu timpul, zise Eva, deschizând uşa şi lăsând gălăgia copiilor mici să umple holul. Asta e camera centrului de îngrijire de zi.

Riley intră pe lângă ea în cameră şi se opri. Eva îl urmări cum studia locul. Vreo douăzeci de copii stăteau aşezaţi la patru măsuţe joase, cu uriaşe teancuri de hârtie acoperite cu pete de culoare vii şi mânjite cu dungi groase de vopsea, cu mici recipiente pentru acuarele, în culorile primare, în care micuţii Picasso îşi vârau degetele.

Evei îi plăcea nespus acolo, dar ştia că altora li s-ar fi putut părea puţin cam prea mult.

Încet, Riley se întoarse către ea şi îşi ridică sprâncenele.

— De unde iau un halat?

---

[1] Joc popular printre preadolescenţi, care presupune ca doi participanţi să se închidă într-o debara sau alt spaţiu întunecos şi să facă ce vor timp de şapte minute, adesea să se sărute. Protagoniştii sunt aleşi prin învârtirea unei sticle sau tragere la sorţi dintr-o pălărie, de către o fată.

Eva se sprijini cu spatele de zidul de cărămidă. Tot ce spunea el era fără îndoială perfect.

Sharon Bates, supraveghetoarea veşnic binedispusă a centrului de îngrijire de zi, se învârtea prin încăpere, încurajându-i pe copii. Când dădu cu ochii de Eva, faţa i se lumină.

— Ei, uite cine a venit! strigă ea. Salutare! Se grăbi către uşă, cu fusta sa lungă fluturându-i în urmă şi cu brăţările de argint zornăind. Eva, cât mă bucur că eşti aici! Îşi dădu după ureche o şuviţă de păr năclăită de vopsea. Am o şedinţă la etaj la care trebuie să mă duc. Te superi dacă preiei tu puţin grupa de aici?

— Nicio problemă, zise Eva. Sharon, el e un nou voluntar, Riley Marx.

— Ei, bine-ai venit, Riley Marx, zise Sharon, întorcându-şi zâmbetul molipsitor către el. Sper că n-ai nimic împotrivă să te murdăreşti.

— Scopul vieţii mele e să mă murdăresc, răspunse Riley.

— Îmi *place* de el, zise Sharon către Eva.

Idem, gândi Eva, când Riley se îndreptă spre un container cu halate pătate de vopsea veche.

Sharon se aplecă la urechea Evei să-i şoptească:

— Ştii, Hayden a jucat puţin teatru azi — prea mult zahăr, mă tem. Micul şnapan a şterpelit o

prăjitură în plus când nu eram eu atentă. Stai cu ochii pe el.

— Sigur, zise Eva.

Riley îmbrăcase un halat albastru imens, cu o pată de un galben viu pe piept, şi se apropiase de una dintre mese. Se aşeză lângă un băieţel pe nume Mesach.

Eva încercă să-şi ascundă zâmbetul. Riley Marx în persoană era chiar mai grozav decât în visele ei.

Uşa din spatele său se deschise, iar Eva se întoarse şi o văzu pe Mandy intrând în cameră, într-o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou.

— Bună! zise Eva, surprinsă. Ce cauţi aici?

— Am venit să ajut la sala de sport, dar aveau prea mulţi voluntari, zise Mandy, scoţându-şi elasticul cu care-şi prinsese părul în coadă, apoi strângându-l la loc. Se opri, cu mâinile la cap, când dădu cu ochii de Riley. Am vedenii, sau cel de colo e Riley Marx, împrietenindu-se cu un pici de cinci ani? întrebă Mandy.

Exact în momentul acela, Riley îşi înmuie degetul în vopsea roşie şi o mânji pe vârful nasului pe o fetiţă din partea cealaltă a mesei, stârnindu-i acesteia o explozie de râs.

— Nu. E chiar el.

— O.K., nu că nu apreciez un tip care are tupeul să se declare practic virgin şi apoi să-şi piardă vremea cu ţâncii în aceeaşi zi, dar cumva *încearcă* să-i provoace pe ceilalţi băieţi să-l zvânte în bătaie? glumi Mandy, legându-şi din nou părul în coadă.

— Hei! strigă o fetiţă pe nume Lisa.

Hayden cel cu părul blond şi ciufulit şi cu restricţie la zahăr întindea spre Lisa mânuţa plină de vopsea. Mai înainte ca Eva să poată acţiona, Hayden îi trase Lisei o dâră maronie peste nas.

— Hei! Nu face asta! zise Riley, ridicându-se.

— De ce nu? i-o întoarse Hayden. Tu ai făcut-o!

— Pentru că..., începu Riley să explice, dar tocmai atunci Lisa se răzbună răsturnând o cutiuţă cu vopsea albastră drept în capul lui Hayden.

— Lisa, nu!

Dar era prea târziu. Mesach râse şi scutură un tub de vopsea neagră spre băiatul din faţa lui. Băieţelul înfipse mâinile în nişte vopsea galbenă şi-o azvârli spre Mesach, dar nimeri în schimb cu mâna în părul roşu al micuţei Tina. Deodată, toţi copiii din cameră se băteau cu vopsea, râzând şi chicotind. Eva, Riley şi Mandy încercară

să intervină, dar în scurt timp arătau şi ei ca un grup de picturi umblătoare de-ale lui Jackson Pollock[1].

— Asta-i anarhie! strigă Riley când trei prichindei prinseră să alerge pe după picioarele lui, încercând să se tragă de păr.

Eva se luptă cu micuţii să-i separe în colţuri, dar ori de câte ori se întorcea cu spatele, ei evadau şi săreau iarăşi unul la altul. În cele din urmă, Mandy se aşeză şi se mulţumi să privească, lăsându-se împroşcată cu vopsea din toate părţile. Curând, izbucni într-un râs necontrolat.

Eva se uită la Riley, care îşi lăsase braţele în jos, resemnat.

— Ce ne facem? întrebă Eva, în timp ce dezastrul căpăta amploare.

Riley luă un mic bol de vopsea albastră şi traversă camera până la Eva.

— Ei bine, spuse el, ştii zicătoarea.

Îşi afundă degetul în vopseaua albastră şi se uită la ea, pus pe rele.

— Ce vrei să faci cu aia? întrebă Eva, dându-se un pas înapoi.

---

[1] Jackson Pollock (1912–1956), pictor american, faimos pentru tehnica sa de picurare (*drip painting*); reprezentant de frunte al expresionismului abstract.

— Dacă nu-i poţi învinge, zise Riley, în timp ce un strigăt ascuţit umplu încăperea, vopseşte-i!

Întinse mâna şi trase o dâră albastră peste fruntea Evei. Ea rămase cu gura căscată când simţi răceala lipicioasă a vopselei, apoi râse. Privi în ochii lui Riley şi deodată uită cine era ea şi cine era el. Tot ce putea vedea în clipa aceea era răzbunarea.

Epuizată şi cu dureri în tot trupul, cu pielea strânsă graţie neprevăzutei şedinţe de body painting la care tocmai fusese supusă, Mandy se târî spre uşa de la intrare. Se opri puţin ca să închidă ochii şi să-şi dorească o seară lipsită de evenimente. Maşina tatălui ei era din nou pe alee, iar ultimul lucru cu care dorea să aibă de-a face în clipa aceea era o complicare a dramei.

Mandy intră şi închise uşa după ea, ciuli urechea şi aşteptă. Linişte binefăcătoare. Poate că certurile se sfârşiseră oficial. Cel puţin, se părea că se instaurase un armistiţiu.

Mandy porni spre scări, gândindu-se ce minunat va fi să simtă apa fierbinte a duşului pe corp. Nu făcuse nici jumătate din drum, când auzi paşii apăsaţi ai tatălui ei apropiindu-se de vestibul. Pulsul lui Mandy se acceleră. Înghiţi cu greu nodul din gât, strângându-şi mâna pe

balustradă. De când, mă rog, îi era teamă de tatăl ei?

— Bună, dovlecel! zise tatăl ei şi ea se întoarse.

El făcu o faţă glumeţ şocată şi izbucni în râs.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Război cu vopsea de pictură, zise Mandy, schiţând un zâmbet firav.

— Nu eşti un pic cam mare pentru pictura cu degetele? o tachină tatăl ei.

Mandy îi cercetă chipul, ochii lui albaştri senini, postura şi hainele. Arăta normal. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Oare să se fi stins toată povestea?

— Se pare că nu, răspunse Mandy.

Coborî câteva trepte până când ajunse să-şi privească tatăl drept în ochi. Apoi îşi adună curajul şi plonjă. Acesta era tatăl ei. În trecut, nu ascunsese nimic de ea. Nu voia să înceapă acum.

— Deci, cum o mai duci, tată? întrebă ea.

Tatăl ei clipi.

— Bine, zise el zâmbind. Totul e bine.

— Serios? întrebă Mandy, cu speranţă. Deci n-ai să mai fii, ştii tu...?

Tatăl ei o privea acum drept în ochi, cu zâmbetul încremenit pe faţă. Dar zâmbetul începea să arate încordat.

— Anchetat? sfârşi Mandy cu o voce moale.

— Ţi-a spus mama despre asta, eh? zise tatăl ei, afundându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor cenuşii.

Se foi în loc şi Mandy simţi că tocmai făcuse o gafă imensă.

— Păi, ea... adică, da, recunoscu Mandy. N-ar fi trebuit?

— Bineînţeles că da, zise tatăl ei, privindu-şi vârful pantofilor bine lustruiţi. Bineînţeles că da. Dar, Mandy, nu vreau să-ţi faci tu griji, adăugă el, căutându-i din nou ochii şi zâmbind la loc. Totul o să fie în regulă. Nu-i ceva cu care să-ţi baţi tu capul.

— O.K., dar, tată...

— Hai, întâi du-te sus şi curăţă-te, apoi o să-mi poţi povesti pe îndelete cum a fost cu războiul ăsta cu vopsea de pictură, când stăm la masă, bine? zise tatăl ei.

— Bine, răspunse Mandy, simţindu-şi stomacul înnodat.

Porni în fugă spre camera ei şi închise uşa după ea. Dură aproape cincisprezece secunde până să înceapă strigătele în partea cealaltă a casei. Mandy nu reuşi să desluşească vreun cuvânt, dar nici nu avea nevoie.

Simţi un fior străbătându-i pielea. Acesta era tatăl ei. Iar tatăl ei n-ar fi încălcat legea şi, cel mai

important, tatăl ei n-ar fi minţit-o pe ea. Era doar... stresat. Şi voia s-o protejeze. Nu-i aşa?

Mandy nu se mai putea gândi la asta. Se aşeză pe marginea patului şi apăsă butonul robotului telefonic. „Bună, eu sunt." Vocea lui Eric suna mai puţin blândă ca de obicei. „Voiam doar să ştiu cum a mers treaba cu înfiinţarea Clubului V. M-au asaltat băieţii cu întrebările la antrenament. Dar... în fine. Sună-mă când ajungi."

Mandy închise ochii când o uşă se trânti la parter şi robotul piui. „Mandy, sunt Kai. Cred că trebuie să stăm de vorbă. Sună-mă când ajungi."

Un alt piuit. Mandy se întinse pe spate în pat şi îşi scoase pilota de sub perne, acoperindu-şi corpul plin de vopsea. „Bună, tot eu sunt", zicea Eric. „Am încercat să te sun pe mobil. Unde eşti?"

Robotul piui şi banda se derulă din nou, în timp ce părinţii ei continuau să poarte la parter cel de-al Treilea Război Mondial. Mandy se întoarse pe o parte şi strânse în braţe pilota.

Când sună telefonul, Mandy se simţi deodată plină de o asemenea furie încât sări în picioare şi smulse cablul telefonului din perete, apoi scotoci după mobil în rucsacul ei şi îl închise, ignorând iconul de mesaje. Încuie uşa dormitorului şi stinse lumina.

N-avea de gând să-l sune pe Eric şi să-şi ceară iertare pentru reacţia prietenilor lui Neanderthalieni la Clubul V, şi n-avea de gând s-o sune pe Kai şi s-o lase să-i explice de ce credea ea că Mandy nu fusese rezonabilă. N-avea de gând să coboare şi să se aşeze la masă cu părinţii ei, prefăcându-se că totul era în regulă.

Mandy se strecură în pat şi îşi adună aşternutul în jurul ei, ascultându-şi propria respiraţie întretăiată şi bătăile inimii. Când scandalul de jos crescu, ea îşi strânse tare pleoapele şi îşi încleştă mâinile în pilotă.

Încetaţi odată, gândi ea. *Încetaţi, încetaţi, încetaţi.*

— Pentru aceia dintre voi care concurează la bursa Treemont, am materialele de înscriere finală aici, spuse doamna Russo în faţa clasei sale, marţi dimineaţă. Apropiaţi-vă.

— Momentul adevărului, îi şopti Kai lui Debbie, când amândouă se ridicară din bancă şi se apropiară de catedra doamnei Russo.

Ea zâmbi şi înmână fiecăreia un dosar. Kai îl răsfoi rapid în timp ce se întorcea la banca ei.

Recomandări… interviu… note…

În cele din urmă găsi ceea ce căuta pe ultima pagină.

— „Vă rugăm să prezentaţi un eseu de minimum 2 000 de cuvinte, în care să explicaţi ce

înţelegeţi prin puritate şi să daţi exemple de puritate din *viaţa* voastră de zi cu zi"? citi Debbie cu voce tare.

— Glumesc, desigur, zise Kai, prăbuşindu-se la loc în bancă.

— Încă un eseu? bombăni Debbie.

— Oh, nu-ţi face griji, Debbie. Sunt sigură că or să adore eseurile tale, zise Marni Raab, oprindu-se puţin la banca lui Debbie. Ia să vedem, „N-am luat nicio boală deocamdată, aşa că *de bună seamă* că sunt pură".

Kai rămase cu gura căscată şi îi aruncă o privire lui Debbie.

— Cel puţin nu sunt o urâtă fără speranţă, replică Debbie, cu un zâmbet superior.

Marni îşi mişi ochii şi îşi văzu de drum. Kai se întinse şi bătu palma cu Debbie, apoi se întoarse să se uite lung la pagina de eseu. Cel puţin nu scria că era *obligatoriu* să fii virgină pentru a te califica. Tot era ceva. Însă care era definiţia ei despre puritate?

Cred că ar trebui să fiu lăudată pentru că nu m-am apropiat la mai puţin de un metru jumătate de Andrés în ultimele câteva zile, îşi zise Kai. *Dacă ar şti cineva cât de mult autocontrol mi-a trebuit pentru asta, mi-ar da banii de bursă pe loc. Şi probabil că ar organiza şi o paradă pentru mine.*

Ştiuse că eseul ăsta avea să fie punctul culminant, dar Kai nu se gândise niciodată la definiţia personală a purităţii.

Sună de ieşire, iar Kai îşi îndesă dosarul în rucsac. Eseul mai putea aştepta. Deocamdată, avea alte treburi mai urgente pe cap. Cum ar fi să-i convingă pe profesorii ei să-i scrie nişte recomandări, şi să câştige preşedinţia Clubului V. Se putea gândi la puritatea ei, sau lipsa acesteia, şi mai târziu.

nouă

DEBBIE ÎŞI TRASE SCAUNUL MAI APROAPE DE pupitrul din separeul bibliotecii şi îşi puse capul pe braţ. Literele mici de pe paginile catalogului gros al Universităţii Penn State i se înceţoşară în faţa ochilor, iar ea oftă. Nu conta de câte ori le citea — nu exista nicio aluzie la modă pe nicăieri în sutele acelea de pagini. Arhitectură, da. Istoria artei, da. Arte dramatice, da. Arte vestimentare, ioc.

— Hei! şopti o voce masculină şi Riley Marx îşi făcu apariţia peste peretele despărţitor al separeului, ţinându-se cu mâinile de marginea lui. Nu sunt foarte sigur, dar nu cred că ar trebui să folosim sala de lectură pentru a trage un pui de somn.

— Nu dorm, zise Debbie, ridicându-şi capul de pe masă şi scuturându-şi părul pe spate. Îmi analizez viitorul şi asta mă epuizează.

— Nu-i semn bun.

Riley îşi trase un scaun şi se tot foi până când el şi Debbie ajunseră să împartă micul spaţiu al separeului. Genunchiul lui îi atingea pe ai ei şi Debbie zâmbi.

— Credeam că nu participi la concursul de mate şi fizică, zise el.

— Nu, zise ea. Sau nu voiam. Închise brusc catalogul Penn State. Nu ştiu.

— Pari să fii ferm axată pe obiectiv, domnişoară Patel, glumi Riley, coborându-şi vocea până la un ton responsabil de adult.

— Oh, şi bănuiesc că tu eşti una dintre persoanele acelea care ştiu exact unde vor fi peste cinci ani? îl provocă Debbie, aducându-şi tot părul peste un umăr şi arcuindu-şi sprâncenele la el.

Se aplecă un pic mai aproape, sprijinindu-şi cotul pe masă. Riley îşi aruncă rapid ochii în decolteul ei, iar Debbie încercă să-şi înfrâneze un zâmbet. *Poate că de fapt nu e gay…*

— Nu, nu chiar, zise el. Dar să sperăm totuşi că va fi o şcoală de medicină. De aceea trebuie să câştig una dintre bursele astea.

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREŞTI
Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ
Filiala LIVIU REBREANU
Nr Inventar

— Da? Atunci, dacă eu concurez la amândouă, o să fii într-o mare încurcătură, zise Debbie, făcând pe sfioasa.

— Zău? replică Riley. Păi, dacă ai aşa un creier făcut pentru ştiinţă, poate că ar trebui să învăţăm împreună pentru concurs. Ai văzut toate subiectele?

El se uită în jos, la mâinile lui, şi roşi uşor. Gata, îl făcuse praf.

— Deci? zise el. Vrei să învăţăm împreună?

Da, da, da.

Debbie ridică din umeri cu nonşalanţă.

— Cred că da, zise ea. Şi, cine ştie, dacă te porţi drăguţ cu mine, poate c-o să te las să şi câştigi.

Riley rânji, iar Debbie îşi încrucişă privirea cu a lui. Era ceva în modul în care se uita la ea care-i făcea părul de pe braţe să se ridice, furnicându-i pielea. Urma să-i ceară o întâlnire. Putea s-o simtă plutind în aer.

— Hei, pifane! zise Danny, venind lângă ei şi trântindu-i lui Riley o palmă pe spate. Ai grijă când vorbeşti cu fata asta. O să te corupă negreşit.

— Ha, ha, zise Debbie, îngrozită să-şi simtă faţa arzând. Danny, n-ar fi trebuit să fii pe-afară,

să zicem, ca să ciocneşti nişte pietre încercând să aprinzi focul?

— Am venit după catalogul meu, i-o întoarse Danny. Ai terminat?

Înainte ca ea să poată răspunde, întinse mâna şi-l luă de pe masa ei, apoi se întoarse agale. Debbie îi înfipse pumnalele privirii sale în spinare pe când el se îndepărta. Danny putea fi aşa un ticălos uneori.

— Pifan? îl întrebă Debbie pe Riley, arcuindu-şi sprâncenele.

— Doar o poreclă cu care m-am ales de când m-am înscris la bursa aia, zise Riley. Chiar mă aşteptasem să vină cu ceva mai inspirat, dar bănuiesc că le-am acordat prea mult credit.

— Greşeală majoră, admise Debbie. Nici nu vreau să mă gândesc ce-or să găsească pentru mine. Miss Impură?

— Miss Nu-chiar-castă? glumi Riley.

Debbie râse.

— Ce-ai zice de Miss Bună-de-sărutat?

— Lady Are-sex-din-plin, completă Riley.

Se lăsă o tăcere grea, în timp ce inima lui Debbie se strânse ghem.

— Ce-ai spus?

— Oh, Doamne, scuze, zise Riley. Îmi cer iertare. Am mers prea departe.

Deodată, Debbie se simţi ca şi când cineva tocmai intrase în bibliotecă şi smulsese toate hainele de pe ea, iar acum stătea în faţa lui Riley Marx complet goală.

— Dar eu nici măcar nu...

— Nu, pe bune. Îmi pare sincer rău. Riley era purpuriu la faţă. Te rog. Nu trebuie să-mi dai mie explicaţii.

— De unde ai... adică... cine ţi-a spus că eu...?

Înghiţi nodul din gât şi se uită la el. Ce naiba se întâmpla cu ea? De ce era atât de zdruncinată? Parcă nu ştia că lumea vorbea vrute şi nevrute pe seama ei şi a numeroaselor ei cuceriri. Dar cumva, auzindu-l pe Riley spunând-o, auzindu-l pe *Riley* spunând-o, se simţi profund rănită.

— Debbie, te rog, uită că am spus ceva. Riley îşi apăsă palmele pe jeanşi şi gemu. Doamne, oricum nu-i deloc treaba mea. N-am putea să uităm pur şi simplu că s-a întâmplat asta vreodată?

— Da, sigur, zise Debbie, luându-şi geanta.

Se simţea ca o idioată şi tot ce-şi dorea era să plece naibii de aici — să scape de privirea lui limpede, cinstită.

Te crede o târfă.

— Debbie, zise el, luând-o de mână când ea se ridică în picioare. Nu fi supărată. Pe bune, n-am vrut să...

— Ştiu, zise Debbie, izbutind cumva să zâmbească. Numai că trebuie să plec. O să... ne vedem la biologie şi stabilim când să învăţăm împreună.

În timp ce ieşea din bibliotecă, trecu pe lângă Danny şi prietenii lui şi-i auzi chicotind pe înfundate şi plesnindu-şi palmele. De bine, de rău, izbuti să-şi ţină paşii în frâu şi să nu o ia la fugă spre uşă.

Cel din urmă copil tocmai alunecase într-un somn adânc când Riley deschise uşa centrului de îngrijire de zi. Eva îşi duse un deget la buze, iar Riley închise uşa cât mai uşor posibil, înainte de a veni la ea în vârful picioarelor. Inima Evei bătea să-i spargă pieptul când ajunse lângă ea.

O.K., n-ai niciun motiv să faci stop cardiac. E doar un băiat... Cel mai delicios tip din Oraşul Deliciilor.

— Bună, şopti Riley. Bănuiesc că nu-s prea multe de făcut în clipa asta.

— Nu, aşa e, zise Eva. Nu trebuie să rămâi dacă nu vrei.

— Oh. Vrei să plec? întrebă Riley, încreţindu-şi fruntea.

— Nu! izbucni Eva.

Hayden se mişcă la picioarele ei, iar Eva îşi ţinu respiraţia.

Sharon veni în vârful picioarelor până la ei şi puse câte o mână pe spatele fiecăruia, aplecându-se între ei.

— Ce-ar fi să vă duceţi voi doi afară şi să luaţi o gură de aer? sugeră ea. O să mă descurc singură aici o vreme.

Eva deschise gura să protesteze. Mai înainte să aibă timp să spună ceva, Sharon îi împinse, pe ea şi pe Riley, spre uşă, către terenul de joacă.

Eva se aşeză într-unul din cele două leagăne de piele, iar Riley se instală lângă ea, balansându-se în direcţia opusă, ca să poată fi cu faţa la ea. Eva se uită în jos, la mâinile din poala sa, şi o tăcere stingheritoare se aşternu între ei. Mă rog, cel puţin ei i se păru stingheritoare.

— Aşadar, Eva, spune-mi trei dintre cele mai fascinante calităţi ale tale, zise Riley din senin. Îţi dau cincisprezece secunde ca să-ţi pregăteşti răspunsul.

— Cum?

Eva izbucni în râs.

— Asta m-au întrebat pe mine, la interviul de preselecţie pentru Penn, zise Riley. Ţicneală curată, nu?

— Categoric.

— Deci?

— Ce?

— Trei dintre cele mai fascinante calităţi, insistă Riley.

— Credeam că glumeşti! protestă Eva, roşind.

— Da, într-un fel. Dar serios c-aş vrea să ştiu, zise Riley.

Eva îi aruncă o privire cercetătoare. El se legăna înainte şi înapoi, dar se uita drept la ea.

— Ăăă... Eva îşi încleştă mâinile pe lanţurile leagănului de sub ea. Nu ştiu. Vreau să spun, nu ştiu dacă am vreo calitate pe care s-o poată descrie cineva drept *fascinantă*.

— Nu-i adevărat. Riley clătină din cap. Eşti o poetă, asta-i una. Ah, şi ştiai că domnul Greenleaf vorbeşte la *toate* clasele lui de lucrarea ta despre *Hamlet*? Omul divinizează şi hârtia pe care scrii tu. Cred că e îndrăgostit de tine.

— Chiar aşa? întrebă Eva, rămasă paf.

— Nu, nu chiar. Pentru că asta ar fi scârbos.

Râseră amândoi, iar Riley continuă:

— Prin urmare, cu asta se fac două chestii fascinante la tine. Acum nu mai trebuie să-mi spui decât una.

Eva zâmbi, uitându-se în sus, la cer.

— O.K., O.K. Una. Eu... ăăă... nu pot să sufăr sandvişurile cu unt de arahide şi gem.

— Ei, na! Eu credeam că *toată lumea* adoră sandvişurile cu unt de arahide şi gem, zise Riley.

— Uhh, făcu Eva. Numai mirosul lor şi mă îngreţoşează. Am vărsat odată în autobuz, într-a treia, numai pentru că băiatul de lângă mine mânca aşa ceva.

— Asta *este* fascinant. Vreau să spun, UA&G sunt ingredientele sandvişului mondial perfect.

Eva îşi făcu un pic mai mult avânt în leagăn, simţind vântul în plete.

— Ei bine, şi ce spui tu e fascinant. Tot asta i-ai spus şi celui care te-a intervievat la Penn? glumi ea.

— Nuuu, m-am gândit că n-o să facă faţă informaţiei. I-am spus doar că mă pricep să cânt deplorabil bluesuri la chitară. Că mă înscriu la şcoală pentru cursurile pregătitoare de medicină, dar că în secret vreau să fiu critic de film, şi că mă păstrez cast până când o să mă însor.

Eva îşi înfipse picioarele în nisip ca să se oprească din legănat şi fu gata să cadă în nas. Căscă gura la Riley.

— *Asta* i-ai spus? întrebă ea.

— Da. Şi cred că l-am speriat puţin. A cam băut vreo jumătate de pahar de apă înainte să

continue, răspunse Riley. Încălecă pe leagănul său şi se sprijini cu spatele de lanţ. E O.K., totuşi. Nu ţineam neapărat să mă duc la Penn.

Eva îşi plecă privirile la pantofii ei de sport, cu vârfurile adunate unul spre celălalt, şi se aplecă în leagănul ei, cântărindu-şi cu grijă următoarele cuvinte.

— Pot să te întreb ceva? începu ea, pe departe.

— Zi!

— De ce? Te păstrezi, vreau să spun?

— Fiindcă socotesc că nu există un dar mai frumos pe care să i-l faci persoanei cu care o să-ţi petreci restul vieţii decât să-i spui că ai aşteptat-o pe ea.

Eva nu mai auzise pe nimeni spunând ceva atât de frumos de când se ştia.

— Dar tu? întrebă el.

— Dar eu ce? întrebă Eva.

— Ai fost la înfiinţarea Clubului V; te-ai înscris pentru bursă, zise Riley. Ce părere ai despre toată povestea cu sexul?

— Eu nu, zise Eva automat.

— Tu nu ce? întrebă Riley.

— Eu nu mă gândesc la povestea cu sexul, zise Eva, începând să se dea din nou în leagăn. Am prea multe alte lucruri la care să mă gândesc.

Ca de pildă că ar trebui să mă ocup de primul sărut, gândi ea, îndreptându-şi privirea peste copacii care săltau în sus şi-n jos în faţa ei. Dintr-odată se simţi ameţită şi uşoară, de parcă ar fi putut să-şi ia zborul şi să treacă peste ei.

zece

EVA DĂDEA TÂRCOALE PE LÂNGĂ COLŢUL catedrei domnului Greenleaf, cu inima bătându-i cu putere. De bună seamă că el ştia că ea stătea acolo. Toţi ceilalţi elevi plecaseră, iar ea se simţea la fel de bătătoare la ochi ca un autobuz galben de şcoală stând în mijlocul sălii ăsteia de clasă. Totuşi, el continua să-şi ţină capul aplecat asupra hârtiei pe care scria şi mâna îi alerga peste pagină.

Spune ceva. Nu poţi sta aici la nesfârşit, îşi zise Eva în gând. Dar el era adultul. Se presupunea că ar fi trebuit să i se facă milă de ea. Oare era chiar atât de câinos?

„Divinizează hârtia pe care scrii tu", auzi ea în minte vocea lui Riley. O mică scânteie de speranţă i se aprinse în piept.

— Domnule Greenleaf? zise ea.

— Eva.

Nu-şi ridică privirile spre ea.

— Ăăă... O.K. Deci. M-am înscris la bursa Treemont şi mă întrebam dacă... nu sunteţi prea ocupat, vreau să spun... dacă aţi vrea să... ăăă... îmi scrieţi o recomandare?

El îşi ridică ochii din hârtiile lui şi îi aruncă o privire.

— Vreau să spun, înţeleg perfect dacă nu vreţi s-o faceţi. Sunt sigură că e o bătaie de cap în plus şi dacă nu aveţi timp, eu...

— Aş fi onorat să scriu o recomandare pentru tine, Eva, zise el şi apoi făcu cel mai neaşteptat lucru. Zâmbi. Ai formularul la tine? întrebă el.

Eva i-l întinse, iar el îl luă, privindu-l prin ochelarii lui în formă de semilună.

— O să ţi-l dau înapoi de îndată ce termin, zise el.

Şi se întoarse la hârtia lui.

— Vă mulţumesc, zise Eva, fără să-i vină să creadă ceea ce făcuse. Sincer, vă mulţumesc.

— Ne vedem mâine, zise domnul Greenleaf.

— Sigur.

Zâmbetul Evei se întindea de la o ureche la cealaltă. Se întoarse şi practic zbură din sala de clasă. Erau vreo două palme de aer pufos între tălpile ei şi podea. O făcuse! Îl întrebase pe Greenleaf şi el spusese da! Eva dădu colţul în capătul coridorului, practic râzând ameţită, şi încremeni ca fulgerată. Reveni brutal cu picioarele pe pământ. Acolo, la nici un metru depărtare, erau Riley şi Debbie, râzând cu atâta poftă, încât Debbie se ţinea de umerii lui ca să nu se tăvălească pe podea.

— Eva! strigă Debbie, observând-o înainte ca Eva să se poată întoarce să fugă. Ai făcut-o?

— Ce să facă? întrebă Riley, îndreptându-şi ochii frumoşi către ea.

— Ăăă... da, am făcut-o, îngăimă Eva.

Nu putea să-şi ia ochii de la degetele lui Debbie, care acum se odihneau pe pieptul lui Riley, cam prin zona înscrisului cu Bad Religion de pe tricoul lui.

— N-a refuzat, nu-i aşa? A refuzat?

— Nu, a spus da.

— Asta-i grozav! zise Debbie, rânjind. A obţinut o recomandare de la Greenleaf, îi spuse Debbie lui Riley, a cărui faţă se lumină.

— Vezi? Ţi-am spus eu c-o s-o facă! zise Riley.

— Mda... mersi, murmură Eva. Deci... voi ce faceţi?

— Oh, tocmai vorbeam despre cele două subiecte preferate ale mele, mate şi fizica! zise Debbie, împingându-se cu umărul în Riley. O să tocim împreună pentru concursul de mate şi fizică!

Nu-l mai atinge, gândi Eva. *Doamne, nu te poţi opri să-l atingi nici cinci secunde?*

— Parcă ziceai că nu participi la concursul ăla, remarcă Eva.

— M-am hotărât să-mi păstrez toate opţiunile, zise Debbie, făcându-i cu ochiul.

O.K., o să vomit, o să vomit pe pantofii ei, gândi Eva. *Asta o s-o înveţe minte.*

— Mai bine mă duc să-mi iau cărţile până nu începe ora de bio, interveni Riley. Ne vedem mai târziu, fetelor. Felicitări, Eva. E chiar grozav din partea lui Greenleaf.

Eva roşi, dar se urî pentru asta. Dacă Riley şi Debbie aveau să înveţe împreună, atunci Riley şi Debbie or să devină iubiţi în mai puţin de-o săptămână.

— Mersi, răspunse ea, uitându-se în altă parte.

— E *atât* de scump, zise Debbie, în secunda în care Riley nu o mai putea auzi. Cum de nu

mi-am dat niciodată seama cât de scump e? Poţi să crezi ce ochi are?

O să ajungă pe lista ei. Ea o să-şi notez detaliile şi o să-l coteze pe Riley.

— Mai bine mă duc la clasă, spuse Eva, luând-o repede de-a lungul coridorului.

Eva fugise de multe persoane la viaţa ei — băieţi în faţa cărora amuţea şi figuri autoritare de tot felul. Însă nu se gândise niciodată că va trebui să fugă de Debbie.

— Crezi că or să ne lase să aducem o listă cu formule? întrebă Riley. Îşi aruncă pixul pe manualul deschis de fizică şi se frecă la ochi. Ar trebui să ne lase să aducem formulele, nu-i aşa? Nimeni nu şi le poate aminti pe toate.

Stăteau împreună la o masă rotundă mare din Biblioteca publică din Ardsmore. Se presupunea că se concentrau asupra testului, dar Debbie nu se putea gândi decât la faptul că Riley era şi mai drăguţ când era stresat.

— Fără îndoială, zise Debbie, încercând să nu se mai holbeze la el.

În urmă cu vreun sfert de oră, el îşi trecuse degetele prin părul său blond într-un moment de confuzie acceleraţie-versus-viteză, şi îi rămăsese încă ridicat drept în sus, în frunte. Ea nu-i

spusese nimic despre asta, fiindcă într-un fel îi plăcea aşa — Riley Marx, savantul nebun.

Dar oricât de atrăgător arăta, Debbie hotărâse că-şi va ţine în frâu cochetăriile pe lângă el. Nu avea idee ce anume, exact, auzise Riley despre ea, însă simţea o dorinţă clară să-i demonstreze că, indiferent ce-ar fi fost, nu era adevărat. Îmbrăcase cele mai decente haine pentru bibliotecă — jeanşi largi şi un tricou polo negru — şi rezistase o oră întreagă fără să-şi înfoaie părul sau să-şi lingă buzele — un nou record personal.

— Cred că am nevoie de o pauză, zise Riley, ridicându-şi o mână şi împingându-şi părul în faţă. Oftă cu putere şi îşi roti privirea în jur, prin sala de periodice în care domnea o linişte mormântală. Mă duc să iau nişte M&M-uri. Tu vrei ceva?

— Vin cu tine, şopti Debbie, împingându-şi scaunul în spate.

Apoi, imediat, se întrebă dacă asta era o greşeală. Oare dacă mergea cu el până la automate avea să pară sufocantă?

Ahh, ce fac? De când trebuie să mă străduiesc eu să-i fac impresie bună unui tip? Şi de când îmi pasă *mie ce gândeşte cineva despre mine?*

Apoi se opri scurt când îşi dădu seama de răspuns. Nu era vorba dacă-i păsa ce gândea

cineva despre ea. Era vorba că-i păsa ce gândea *Riley* despre ea. Cumva, părerea lui i se părea importantă. Şi el era, la urma urmelor, Pifanul. Dacă voia ca el s-o placă, atunci avea să pună capăt tuturor zvonurilor... cumva.

Până acum, niciunul dintre ei nu amintise despre scena dramatică din biblioteca şcolii, iar Debbie se simţea uşurată că Riley părea la fel de hotărât ca şi ea să uite de episodul respectiv. Ultimele două nopţi nu făcuse decât să se frământe şi să se întrebe ce anume auzise Riley şi dacă el avea să-i facă o vină din asta. Însă ei nu-i era ruşine de lucrurile pe care le făcuse, aşa că n-ar fi trebuit să conteze ce gândea Riley.

Din păcate, conta.

— Deci, cum preferi drajeurile? Simple, cu arahide sau crocante? întrebă Riley, zornăindu-şi mărunţişul în palmă.

— Simple, cu siguranţă, răspunse Debbie.

Stătea cu mâinile la spate, străduindu-se din greu să nu se joace cu părul ei.

— Păi, mie nu mi se pare că ai fi genul care preferă lucrurile simple, glumi Riley.

Debbie roşi din pricina eforturilor de a-şi înăbuşi cam vreo mie de răspunsuri isteţe şi cochete.

Nu-i nevoie să ataţi focul sunt-o-târfă.

— Mersi, zise ea în schimb.

Riley se aplecă şi luă punga maronie de drajeuri din tonomat.

— Te simţi bine? întrebă el, încruntându-se, când se ridică.

— Sunt bine, zise Debbie.

El îşi umplu mâna cu M&M-uri şi îi întinse punga ei.

— Uite, dacă e vorba de ceea ce s-a întâmplat în bibliotecă alaltăieri...

Inima lui Debbie începu să bată cu putere.

— Credeam că am uitat amândoi despre asta, zise ea, întinzându-şi mâinile căuş, ca el să-i dea bomboanele.

În mod normal, ar fi deschis gura, ca el să fie obligat să-i pună una pe limbă.

— O.K. E-n regulă, zise Riley. Câtă vreme mă ierţi că am fost aşa un idiot.

— Te iert, zise Debbie cu un zâmbet.

Şi nu un zâmbet prea aţâţător.

— Încântat, zise Riley, aruncându-şi în gură un drajeu înainte de a deschide uşa pentru ea. O.K., mai avem o oră înainte să plecăm la întrunirea Clubului V. Până atunci am de gând să fiu un zeu al fizicii.

— Sunt sigur că oamenii mari vor fi foarte impresionaţi, zise Debbie.

Intră înapoi în bibliotecă, asigurându-se că nu-şi leagănă şoldurile şi nu-şi scutură pletele. Oricare alt băiat să fi fost, l-ar fi asaltat cu atâta insistenţă, încât ar fi fost deja înapoi în secţia de istorie antică aburind fereastra. Dar Riley era altfel. Trebuia să-l facă să uite tot ce auzise despre ea. Trebuia să-l facă să-şi dea seama că ea nu era târfa secolului.

Şi avea să-i dovedească lui Riley Marx că era exact genul de fată pe care şi-o dorea el. Avea să-şi dovedească şi ei înseşi că era destul de bună — chiar pentru el.

* *

Mandy privi printre rafturile de cărţi cum Debbie şi Riley se întoarseră la masa lor, sperând că nu-şi vor ridica privirea ca s-o vadă. Ea stătea într-un fotoliu mare, confortabil, lângă peretele din fundul bibliotecii, şi fusese acolo toată ziua, cu mult înainte să-şi facă apariţia prietena ei cea mai bună şi cel cu care-şi dăduse întâlnire să înveţe. În mod normal, s-ar fi dus şi ar fi stat împreună cu ei, dar Mandy venise la bibliotecă tocmai pentru a fi singură.

Odată ce Debbie şi Riley se aplecară din nou asupra cărţilor lor, Mandy îşi lăsă iarăşi privirea asupra lucrării ei sau mai exact a lipsei acesteia. Avusese de gând să-şi scrie discursul pentru

alegerile din Clubul V, dar până în momentul acela în carneţelul ei nu stătea scris decât: „Dragi colegi, candidez la preşedinţia Clubului V pentru că…"

Chiar şi în liniştea de acolo, la câţiva kilometri depărtare de casa ei, aflată în cealaltă parte a oraşului, Mandy nu reuşea să se concentreze. Nu dormise aproape deloc noaptea trecută, tulburată de un coşmar care se tot repetase, în care părinţii ei se înecau în Huff Lake iar ea nu-şi putea mişca picioarele din nisip ca să înoate până la ei şi să-i ajute. Îşi privise părinţii înecându-se încă o dată şi încă o dată, până la 5 dimineaţa, când se trezise scăldată de sudori reci, dăduse drumul la televizor şi se silise să nu mai adoarmă.

Şi peste mai puţin de o oră, va trebui să fiu fata bine-dispusă din sala de întruniri. Asta o să fie nostim.

Se auzi o mişcare la masa lui Debbie şi Mandy îşi ridică ochii. *Eric*. Inima începu să-i bată cu putere doar la vederea lui. Îşi auzi numele şoptit şi îi văzu pe Debbie şi pe Riley uitându-se în jur. N-o văzură, dar Eric începu să se îndrepte către rafturile de cărţi. Mandy îşi ţinu răsuflarea când el apăru pe după raftul din dreapta ei.

— Bună, dulceaţă, şopti Eric când o văzu.

Pe chipul lui frumos era zugrăvită îngrijorarea. Pe când se apropia, jacheta lui de vinilin foşni, iar zgomotul răsună anormal de puternic în liniştea încăperii.

Nu exista niciun alt scaun prin apropiere, aşa că Eric se lăsă pe vine la picioarele lui Mandy şi îi puse mâinile pe genunchi, întinzându-se s-o sărute. Mandy se simţi instantaneu calmată de prezenţa lui. Să fie cu Eric era cel mai sigur loc la care se putea gândi. Cum de-şi îngăduise să uite asta?

Spune-i pur şi simplu ce se întâmplă, îşi zise ea. *O să te simţi mult mai bine dacă îi spui, şi gata.*

Poate că Eric putea face ca toate lucrurile să pară în regulă.

— Mama ta mi-a spus că eşti aici, şopti Eric. Întinse mâna şi-i mângâie obrazul. De ce nu m-ai sunat? Aş fi venit cu tine.

— Chiar vrei să înveţi sâmbăta? întrebă Mandy, zâmbind firav.

— Nu. Chiar vreau să fiu cu tine sâmbăta, răspunse Eric, făcând să-i înflorească zâmbetul. Mă simt de parcă nu te-am văzut toată săptămâna.

— Ştiu, zise Mandy, plecându-şi privirea la mâinile ei.

Eric îi cercetă faţa, plimbându-şi iute ochii în sus şi-n jos.

— E totul în regulă? întrebă el. Mi se pare că... nu ştiu... poate c-o să sune aiurea, dar mă gândesc cumva că poate mă eviţi?

— Nu! protestă Mandy, chiar dacă era întrucâtva adevărat. A fost doar o săptămână plină.

— Da, dar nu m-ai sunat aseară şi până acum nu ne-am mai dus la culcare fără să vorbim înainte, zise Eric. Se dădu mai aproape de ea şi se aplecă. Nu eşti supărată de toată discuţia aia despre sex, nu-i aşa, fiindcă o pot lăsa baltă imediat.

— Nu, nu-i de-asta, zise ea.

Bine ar fi fost să fie doar *atât*, gândi ea. *Dacă ăsta ar fi singurul lucru la care ar trebui să mă gândesc, am fi făcut-o deja.*

Se uită în ochii lui Eric. Îl iubea atât de mult. De ce trebuiau să se întâmple toate celelalte lucruri şi să stea în calea a orice altceva?

— Atunci ce e? stărui Eric.

Mandy clătină din cap.

— Despre ce-i vorba, Mandy? întrebă Eric. Nu sunt prost. Ştiu că se întâmplă ceva cu tine.

Mandy se simţea de parcă inima i s-ar fi umflat şi i-ar fi umplut tot pieptul. Se uita la Eric şi încerca să-şi ţină lacrimile în frâu. Doamne, cât

ar fi vrut să-i spună. Practic murea să scape de povara aceea, dar când deschise gura să vorbească, i se păru că se închide singură la loc.

— Spune-mi, zise Eric cu blândeţe.

Nu pot, gândi Mandy. *Nu pot să-ţi spun, pentru că eu cred că el e vinovat.*

Deodată se simţi copleşită de o tristeţe atât de nemărginită încât abia de mai putea respira. Acesta era gândul pe care încercase să-l alunge tot timpul, însă nu mai avea cum nega evidenţa. Dacă nu-i putea spune nici măcar lui Eric ce se întâmpla, dacă nu-i putea spune că tatăl ei era anchetat, dar nu existau motive de îngrijorare fiindcă totul nu era decât o mare greşeală, atunci exista o singură explicaţie. Ea bănuia că tatăl ei chiar o făcuse. Comisese într-adevăr frauda fiscală. Tatăl ei era un delincvent.

— Mandy? zise Eric.

— Eric, aş vrea să pleci în clipa asta, zise Mandy.

— Cum?

— Jur că nu-i din cauza ta. Numai că... am nevoie să fiu singură.

Dintr-odată, el se schimbă la faţă. Îşi trase mâinile de pe genunchii ei. Se ridică în picioare, jacheta îi foşni, şi mai stătu o secundă acolo, uitându-se la ea ca un străin. Mandy ar fi vrut să

spună ceva ca să-l facă să se simtă mai bine, dar nu mai avea resurse să-l consoleze şi pe el.

— Bine, sună-mă când ai chef să vorbeşti, zise el în cele din urmă şi plecă.

Mandy îşi ridică picioarele la piept şi îşi sprijini fruntea pe genunchi, prea mâhnită şi să plângă.

Kai stătea în colţul camerei de activităţi, scăldată în soare, de la Centrul de Asistenţă Socială Ardsmore şi urmărea cum doamna Buerkle bate pe toată lumea la scrabble. În secunda în care păşise în cameră, Kai o remarcase pe doamna Buerkle şi o categorisise drept cea mai simpatică din gaşcă. În primul rând pentru că purta un tricou de hocheist de la Pittsburgh Penguins şi o pereche de jeanşi în loc de rochiile lălâi şi înflorate, cu pulovere tricotate pe deasupra, în care se îmbrăcau aproape toate celelalte femei de aici. Dar nu doar din pricina hainelor ei; avea ceva cu care Kai se identifica. De parcă *ea* ar fi putut fi femeia asta peste şaizeci şi cinci de ani.

— *Combover*[1]! Ha! Cuvânt de şaizeci! anunţă doamna Buerkle, aşezându-şi piesele cu grijă pe tabletă.

[1] Pieptănătură bărbătească – părul dintr-o parte pieptănat peste chelie.

— Ăsta nu e un cuvânt, protestă domnul Consuelo, care avea el însuşi un *combover* teribil.

— Mi se pare că l-au adăugat de curând în dicţionarul Webster oficial, ripostă doamna Buerkle. N-am dreptate, Kai?

— Cred că v-a cam bătut cu asta, zise Kai, cu un zâmbet afectat. Asta dacă nu vreţi să contestaţi...

Domnul Consuelo se uită cu neîncredere de la Kai la doamna Buerkle şi înapoi, apoi se dezumflă.

— Ei, lasă. Ea întotdeauna câştigă.

Kai zâmbi când Eva şi Debbie intrară şi veniră lângă ea, din partea cealaltă a încăperii. Mandy îşi făcea inspecţiile, verificând pe toată lumea, de parcă ar fi fost deja şefa clubului, dar se ţinuse la distanţă de Kai toată după-amiaza.

Chiar că va trebui să stau de vorbă cu fata asta şi să aflu ce-a păţit, gândi Kai.

Dar deocamdată se distra prea bine ca să-i pese. Când se trezise în dimineaţa aceea, Kai se gândise că supravegherea concursului de scrabble dintre nişte bătrâni ramoliţi era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Dar asta o scăpase de a face o vizită la Bucknell cu Andrés şi părinţii ei, şi se dovedise că schimbul fusese mai mult decât avantajos.

— Cum se mai simte lumea pe-aici? întrebă Debbie veselă.

— Bine, drăguţă. Foarte bine, răspunse o doamnă masivă căreia toţi îi spuneau Babs.

Până în momentul acela, ea adunase treizeci şi patru de puncte cu cuvinte ca *la*, *cap* şi *lup*. Dar se părea că se distra de minune.

— Acuma, ia spuneţi-mi, ce fel de club e ăla din care faceţi parte voi, fetelor?

O întrebare bună, gândi Kai.

— I se spune un Club V, zise Debbie.

Eva se îmbujoră şi îşi plecă ochii în podea.

— Un *ce*? întrebă domnul Consuelo, pălind.

— E ca o şezătoare de tricotat? întrebă doamna Hallstrom, cea de-a patra jucătoare, îndreptându-şi urechea cu aparatul auditiv către fete.

Kai râse.

— Hm... nu. Suntem doar o gaşcă de virgine care ne sărbătorim virginitatea.

— Ei, hai că pe-asta n-am mai auzit-o până acum, zise domnul Consuelo, scoţându-şi ochelarii ca să-şi frece rădăcina nasului.

— Deci sunteţi *toate* virgine? întrebă doamna Buerkle, tocmai când Mandy se apropia de grup.

De ce mi se pare că se uită toţi la mine? gândi Kai, simţind că-i ard obrajii.

— Da, suntem, zise ea. Absolut toate.

Mandy şi Debbie schimbară o privire care arăta în mod evident că ele se îndoiau de Kai. Dar Kai nu era surprinsă. La urma urmelor, Mandy îşi insinuase deja suspiciunile în timpul antrenamentului de volei. Dar tot o enervă faptul că o vorbiseră în mod clar pe la spate.

— Eu cred că e grozav, zise Babs. Se aplecă şi-o prinse pe Eva de mână. Păstrează-ţi fecioria, fato. Nu lăsa niciun crai înrăit să ţi-o ia.

Kai putea să jure că Eva era gata să cadă leşinată la podea.

— Eu cred că e o ţicneală! zise doamna Buerkle, uitându-se la Kai de parcă i-ar fi înşelat încrederea de-o viaţă. În zilele noastre şi la vârsta voastră? Voi, fetelor, aţi ajuns atât de departe! De ce simţiţi nevoia să vă înfrânaţi aşa?

Kai şi Debbie se uitară una la alta, fără expresie. *Bună întrebare.*

— Nu e înfrânare, zise Mandy, intervenind în dispută. E o alegere. O alegere sănătoasă.

— Foarte adevărat, zise Babs, făţâindu-şi fundul cel mare în micul ei scaun. Aş fi vrut eu să am nişte prietene care să mă sprijine înainte să-i fi cedat puştiului ăluia de Richard.

Ochii lui Kai sclipiră când se uită la prietenele ei.

— Richard?

— Oh, da. Soi rău, puştiul ăla, zise ea, plesnind din limbă. S-a purtat de parcă mi-era prieten, ştii. Se arăta aşa sensibil şi se prefăcea că era interesat de mine, de familia mea şi de tot ce aveam eu de spus. Pe urmă mi-a luat fecioria şi a tulit-o peste munţi. N-am mai auzit vreodată de el.

— Bărbaţii sunt nişte nemernici, concluzionă Babs.

— Până aici! Nu sunt obligat să ascult asta! zise domnul Consuelo, ridicându-se destul de rapid pentru un bărbat cu baston.

— N-o ascultaţi pe Babs, fetelor, zise doamna Buerkle, răsucindu-se pe scaun. Nu toţi bărbaţii sunt aşa. Sexul poate fi minunat. N-ar trebui să vă refuzaţi cu desăvârşire experienţa.

— Cine eşti dumneata, Dr. Ruth[1]? glumi Kai.

— Ar fi trebuit să fiu, se lamentă doamna Buerkle. Ştii câţi bani are femeia aia?

— Harold al meu putea s-o ţină ore în şir! anunţă doamna Hallstorm destul de tare, ceea ce făcu întreaga încăpere să amuţească.

[1] Ruth Westheimer, sexolog, personalitate media şi autoare americană, adevărat simbol cultural al anilor 1980.

— Ei bine, strigă Mandy deodată, cred că e timpul pentru o gustare! Debbie, Kai, hai să mergem!

Le apucă de braţ pe Debbie şi pe Kai, trăgându-le spre masa cu gustări, în vreme ce toţi ceilalţi îşi reluară jocurile. Cuvintele lui Babs răsunau încă în mintea lui Kai.

„S-a purtat de parcă mi-era prieten... pe urmă mi-a luat fecioria şi a tulit-o peste munţi."

Se pare că povestea lui Kai nu era chiar atât de originală.

unsprezece

— MULŢUMESC CĂ M-AI CONDUS, ZISE DEBBIE când se dădu jos din maşina lui Riley, mai târziu în aceeaşi zi.

Nici că putea fi mai mulţumită de stăpânirea ei de sine. O zi întreagă şi nicio atingere, nicio aluzie, nimic. Era *bună*.

Totuşi, lipsa ei de cochetărie nu îl împiedicase pe Riley să flirteze cu *ea*. Poate că lucrurile pe care le auzise despre ea nu-l deranjau de fapt. Poate că încă mai era o şansă să vrea să iasă cu ea.

Debbie alergă până în casă, cu părul săltându-i pe umeri, şi se îndreptă direct către scări. Tatăl său intră în camera ei imediat după ea şi Debbie tresări, speriată.

— Cine era ăla care te-a adus cu maşina acasă? întrebă el sever.

— Oh, era Riley, răspunse Debbie. În zăpăceala ei, uită să spună un nume de fată, dar în secunda în care-şi dădu seama de greşeală, încercă să contracareze atacul tatălui ei. Învăţăm împreună pentru concursul de mate şi fizică, anunţă ea.

Faţa tatălui ei se lumină cu un zâmbet rar.

— Deci te-ai hotărât în cele din urmă să-mi urmezi sfatul, zise el, încrucişându-şi braţele peste tricoul lui polo.

Debbie se simţi iritată de evidenta lui satisfacţie, dar nu voi să-şi strice dispoziţia din pricina asta. Se simţea prea bine.

— Da, m-am hotărât, zise ea.

— Sunt foarte mândru de tine, Deborah, îi spuse el.

Debbie zâmbi. Era într-adevăr plăcut când îi spunea că e mândru de ea. Se întâmpla atât de rar. Dintr-odată, simţi un val de afecţiune pentru tatăl ei.

— Hei, tată, zise ea, spre propria ei surprindere. Am un meci de lacrosse vinerea asta... Ţi-ar plăcea să vii şi tu?

— Vinerea asta? Da. Cred că pot ajunge. Chiar voiam să vin o dată să văd cum joci.

— Grozav! E la cinci, pe terenul din spatele şcolii.

— Bine, zise tatăl ei. Abia aştept.

După ce el plecă, Debbie se aruncă pe pat, sărind de vreo câteva ori în sus, în timp ce întinse mâna spre telefon. Formă numărul pentru mesageria vocală şi apăsă pe buton, ca să-şi asculte mesajele.

„Bună, sexy, sunt Danny. Am nevoie de doza mea săptămânală de Debbie, iubito. Unde ai fost? Dacă nu faci nimic în seara asta, mă gândeam că am putea încerca patul de apă al părinţilor mei..."

În mod obişnuit i-ar fi *plăcut* un mesaj ca ăsta, dar, cumva, acum îi dădu o senzaţie stranie. Şterse mesajul înainte să asculte şi restul, apoi închise telefonul. Nu mai vorbise cu Danny de la mica lui hlizeală cu prietenii din bibliotecă, de săptămâna trecută, şi n-avea de gând să înceapă acum.

Dacă avea vreo şansă adevărată cu Riley, era hotărâtă să evite tipii de genul lui Danny Brown.

Dar oare ce spunea despre mine? se întrebă Debbie, incapabilă să împiedice gândul să-i răsară în minte. *Ce le-o fi spus celorlalţi?*

— Nu contează, zise ea cu glas tare.

Tatăl ei avea să vină la meciul de vineri, iar ea şi Riley şi restul de la club se distraseră grozav în

după-amiaza asta. Erau lucruri mai importante la care să se concentreze decât Danny Brown şi problemele ego-ului său.

Debbie trase sertarul noptierei şi scoase carnetul cu coperte negre de catifea. Danny avea o secţiune considerabilă la sfârşit, unde ţinea un jurnal al tuturor întâlnirilor dintre ei. Luă un pix cu pastă roşie şi scrise cu litere mari, la sfârşitul ultimei însemnări: N-O SĂ-MI MAI FAC DE CAP NICIODATĂ CU DANNY BROWN. Şi sublinie asta cu trei linii Apoi aruncă totul înapoi în sertar şi îl închise la loc.

Se ridică din pat şi îşi luă geanta cu cărţi. Se apropia un test obişnuit la analiză matematică şi ştia că ar fi trebuit să se uite peste notiţe, dar numai gândul de a lucra iar la matematică în clipa aceea îi scăzu serios entuziasmul. Mai exista şi eseul despre puritate la care trebuia să lucreze, dar în mod cert nu era în dispoziţia mintală potrivită pentru a-şi apăra castitatea. Nu câtă vreme vocea lui Danny încă îi mai răsuna în cap.

Aruncă o privire spre maşina de cusut şi spre colţul hainei tatălui ei, care ieşea din sertarul ei cu ciorapi.

Lăsând geanta de cărţi deoparte, Debbie se aşeză la maşina de cusut şi scoase materialul mătăsos. Dacă exista vreun lucru de care să se lase absorbită, acela era cusutul, şi dacă exista

vreun moment potrivit pentru a se lăsa absorbită, atunci acesta era.

— Deci, în concluzie, zise Mandy, silindu-se să zâmbească spre cele cincisprezece chipuri evident plictisite din faţa ei, cred că am o mulţime de idei bune, *ştiu* că am multă energie...

Minciuni, minciuni, minciuni, se certă Mandy.

— Şi dacă mă alegeţi pe mine preşedinta acestui Club V, o să fac tot posibilul să vă simţiţi mândri. Vă mulţumesc.

Cel puţin s-a terminat, gândi Mandy când toată lumea îi aplaudă, politicoasă, discursul. Se prăbuşi pe scaun, lângă Eva, simţindu-se extenuată. Toată ziua fusese concentrată asupra acestui moment, iar acum, că se încheiase, nu mai voia decât să şi-l scoată din minte.

Eva zâmbi încurajator spre Mandy, pe când Kai se ridica să-şi ţină propriul discurs. Mandy se aşeză mai bine în scaun şi încercă să nu lase enervarea să-i răzbată pe chip. Voia să pară fericită, fără griji, încrezătoare. Din păcate, trăsăturile acestea, care obişnuiau să-i fie la îndemână, erau secătuite zdravăn în ultima vreme.

— O să vorbesc scurt şi prieteneşte, zise Kai. Aici, în clubul ăsta, nu este vorba despre a fi virgină, ci despre a face alegeri — alegerile care

sunt bune pentru noi, alegerile care ne vor modela viaţa şi ne vor forma personalitatea pentru mai târziu. Clubul acesta este pentru a face cunoscut lumii că există lucruri în care merită să crezi, că noi credem în noi înşine.

O neplăcută senzaţie de groază se răspândi prin venele lui Mandy şi ea îşi schimbă poziţia în scaun. O văzu pe Debbie aruncând o privire impresionată în direcţia lui Riley. Melissa Bonny dădea din cap, cu un început de zâmbet pe buze. Eva părea hipnotizată.

Adunarea izbucni în aplauze pentru discursul lui Kai — mult mai entuziaste decât fusese răspunsul la discursul ei. Mandy se trezi fixând linoleumul din podea, clipind des ca să-şi împiedice lacrimile adunate în spatele pleoapelor să i se reverse pe obraji.

Kai era agitată. Yukio fusese culcat în pătuţ pentru noapte, iar părinţii ei se pregăteau să iasă în oraş pentru cina lor în doi săptămânală. Andrés era în bucătărie, mâncând ceea ce era probabil a şaptea gustare de seară, în vreme ce Kai şedea pe canapeaua din living, îngrozită de momentul în care uşa avea să se închidă în urma mamei şi a tatălui ei. Ea şi Andrés, singuri în casă, pentru prima oară. Posibilităţile erau nenumărate.

O tăcere jenantă era una, o discuţie lungă şi plăcută despre trecutul lor era altceva — niciuna prea atrăgătoare în clipa aceea. Dar Kai refuză să se retragă în dormitorul ei, ca o fetiţă mică. Asta era casa ei. Avea să stea în faţa televizorului şi să se uite la reluarea de la *Friends*[1], la naiba!

— Noapte bună, Kai, zise mama ei. Îşi ridică părul, în timp ce tatăl lui Kai o ajută să-şi îmbrace jacheta. Să fii cuminte!

— Nu sunt mereu? răspunse Kai.

Mama şi tatăl ei zâmbiră amândoi cu superioritate în timp ce ieşeau, închizând ferm uşa în urma lor.

— Vrei să-ţi aduc ceva? strigă Andrés.

— Nu! îi strigă Kai drept răspuns.

Două secunde mai târziu, Andrés intră în living, aducând un sandviş imens, un castron cu chipsuri şi o pungă cu biscuiţi dubli cu cremă Oreo. Kai luă telecomanda şi dădu volumul televizorului neplăcut de tare. Când Andrés se aşeză din nou pe canapea, se apropiase de ea cu mai bine de o jumătate de metru decât înainte să se ridice.

[1] *Friends* (*Prietenii tăi*), cunoscut serial de televiziune, difuzat iniţial pe NBC din 1994 până în 2004.

Stai deoparte, şi tu şi sandvişul tău stupid, şi nu-mi invada spaţiul personal.

— Ţi-am adus şi ţie ăştia... pentru orice eventualitate, zise Andrés cu un zâmbet, întinzându-i punga de biscuiţi. Sunt preferaţii tăi, da?

— Mersi, zise Kai sec.

Înşfăcă punga de la el şi o puse pe măsuţa de cafea.

— Am făcut ceva? întrebă el.

— De ce încerci să fii drăguţ cu mine? se răsti Kai.

Se urî pentru atitudinea ei defensivă, dar nu se putuse abţine. De când cu micul discurs al lui Babs de sâmbătă, toate rănile ei vechi se redeschiseseră şi le simţea din nou proaspete şi dureroase.

— Credeam că suntem prieteni, zise Andrés.

— Bună glumă, răspunse Kai.

Şi râse batjocoritor pentru a fi mai explicită.

— Nu te înţeleg, *bonita*. Dacă e vorba despre prima mea noapte aici, îmi pare rău că te-am făcut să te simţi stânjenită. N-o să te mai ating niciodată.

Kai fierbea în sinea ei, strângând din dinţi. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le strige în faţă, încât nici măcar nu le putea pune

într-o ordine. Piciorul ei începu să salte violent în sus şi în jos.

— Asta dacă nu vrei tu.

Andrés întinse mâna şi îi atinse umărul cu vârfurile degetelor, iar Kai sări de pe canapea, lovindu-l cu cotul în nas.

— Îţi baţi joc de mine?

— Ce? Andrés părea buimăcit. Nu înţeleg ce vrei.

— Vreau să mă laşi în pace, zise ea.

— Asta de unde vine? Tu şi cu mine suntem prieteni vechi, Kai. Împărţim ceva foarte special. Ar trebui să preţuim asta.

Kai îşi dădu ochii peste cap.

— Ce de prostii de doi bani. Nu pot să cred că mi-a plăcut vreodată de tine! strigă ea şi mânia i se revărsă dintr-odată.

Dar Andrés nu părea absolut deloc afectat de această declaraţie. Îşi întinse braţele deasupra spetezei canapelei şi o privi, cu bărbia ridicată. Kai fusese cândva atrasă de încrederea asta de sine. Acum doar o scotea din fire.

— Îmi amintesc că ai făcut un pic mai mult decât să mă placi, zise el.

— Oh, zău? răspunse Kai.

Îşi încrucişă braţele peste piept, cu obrajii arzând.

— Îmi amintesc că ai făcut dragoste cu mine, zise el.

— Da, şi după aceea nu mi-ai mai răspuns niciodată la scrisori.

Kai îngheţă. Nu se putea să fi spus asta. Nu se putea să fi spus singura propoziţie pe care-şi făgăduise mereu că n-o va spune niciodată. Ce naiba se întâmpla cu limba ei?

— Kai, m-am gândit să-ţi răspund. Serios m-am gândit. Dar eram fiecare într-o altă ţară. De ce să ne amăgim singuri? Nu puteam avea nimic.

— Ştiu asta, îi spuse Kai, căznindu-se să găsească o cale de a ieşi cu faţa curată. Hai s-o lăsăm baltă.

— Nu. N-am s-o las baltă, zise Andrés, ridicându-se şi traversând camera până la ea. Nu puteam avea nimic atunci, dar asta nu înseamnă că nu putem să ne mai simţim bine împreună acum. Bătu cu palma pe locul de lângă el. Vino aici, lângă mine.

— Andrés, du-te dracu', zise ea fermă, cu inima bătându-i cu putere în piept.

— Ce se-ntâmplă cu tine? întrebă Andrés, arătându-şi în sfârşit frustrarea.

Ea îi aruncă o privire furibundă şi luă o expresie severă.

— Vreau să pleci, zise ea.

— Ce? scăpă el fără voie, cu o expresie buimacă.

— Asta e casa mea, vreau să mă uit la televizor şi nu vreau să stau în aceeaşi cameră cu tine, îi spuse Kai.

Andrés se uită la ea lung, confuz.

— Kai, te rog. Nu vreau să fim duşmani.

Părea atât de sincer, încât lui Kai i se strânse inima, dar nu se lăsă impresionată. Avea nevoie de o victorie aici, chiar dacă era doar una neînsemnată. În cele din urmă, Andrés îşi strânse mâncarea şi plecă, târşâindu-şi picioarele, spre dormitorul lui improvizat.

Kai se aşeză din nou pe canapea, mânioasă, tocmai când filmul se întrerupse pentru reclame. Nu-i venea să creadă în ce măsură Andrés era în stare să-i intre pe sub piele. N-avea de gând să-l lase s-o facă să regrete trecutul. Se învăţase minte. Lăsase povestea în urmă şi mersese înainte. De ce trebuise să vină el aici şi să încerce s-o târască înapoi în acele emoţii, acele senzaţii, acele momente pe care ea se străduise atât de mult să le uite?

O.K., gândeşte-te la altceva. Nu-l lăsa să te tulbure aşa. Kai luă telefonul de pe măsuţa de cafea şi

formă îndârjită numărul lui Mandy. Dacă nu putea să pună în ordine toate aceste sentimente legate de Andrés, poate reuşea măcar să îndrepte lucrurile cu Mandy. Trebuia să aibă controlul a ceva din viaţa ei.

Telefonul sună şi Kai o auzi pe Mandy manevrând cu stângăcie aparatul.

— Alo?

Plângea. Inima lui Kai se strânse dureros.

— Mandy? Ce-ai păţit?

— Kai, te sun eu mai târziu, zise Mandy, printre suspine.

— Nu, stai. Ce se-ntâmplă? Eşti bine?

— Nu. Nu chiar, zise Mandy, apoi închise.

Kai închise şi ea, apoi sună din nou. Înşfăcă telecomanda şi tăie sonorul televizorului, dar se dovedi o măsură de precauţie inutilă. Linia era ocupată. Închise din nou şi încercă mobilul lui Mandy.

„Bună! Sunt Mandy! Urmează semnalul sonor!"

Kai se lăsă pe spate, trase adânc aer în piept şi încercă să se gândească. Indiferent ce se întâmpla cu Mandy, era foarte clar că nu voia să vorbească despre asta în clipa aceea, dar Kai n-avea de gând să renunţe. Lăsând deoparte Clubul V, se întâmpla ceva cu o persoană la care ţinea cu

adevărat, şi chiar dacă Mandy îi întorsese spatele în ultima vreme, ea trebuia să încerce s-o ajute.

Kai ridică din nou telefonul şi formă un alt număr.

— Alo? Casa de Mode Debbie!

— Deb, zise Kai sec, avem o problemă.

doisprezece

MANDY PLIMBA MACAROANELE CU BRÂNZĂ PRIN farfurie cu furculiţa ei de plastic, sprijinindu-şi capul în mână. Ca de obicei, cantina zumzăia de discuţii. Numai că acum, tot ce auzea i se părea ridicol.

— L-am sunat, dar el mi-a răspuns cu un e-mail. Contează asta...?

— O să te duci la petrecerea lui Devon de diseară? Vreau să merg şi eu, dar mă tem că o să fie şi fostul meu prieten acolo...

— Se dă aşa de mare cu jacheta aia stupidă a ei. Ai văzut-o? Doamne! Se crede *atât* de...

— Zici că arată bine părul meu? Pentru că am impresia că am ţinut cam mult balsamul aseară...

Mandy îşi dorea ca viaţa ei să fie din nou atât de simplă.

— Mandy?

Era vocea timidă a Evei. Mandy lăsă furculiţa jos şi îşi ridică ochii. Îşi simţi capul greu şi aşteptă să-i treacă ameţeala.

— Ce-i? zise ea.

Eva se uită la Kai, peste masă, iar Kai se uită la Debbie. Inima lui Mandy începu să bată mai repede, agitată de presimţiri. Dar nu era cu putinţă să mai fie şi alte veşti rele.

— Ce-i? repetă ea.

Debbie îşi coborî glasul.

— Mandy, suntem îngrijorate pentru tine.

Mandy clipi, ferindu-se de lumina reflectoarelor aţintite acum asupra ei. Asta era exact de ce nu avea ea nevoie în clipa aceea.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea, încercând să sune nonşalant.

— Pari frântă. Şi n-ai mâncat nimic, zise Debbie, aruncând o privire spre farfuria lui Mandy. Iar Kai spune că aseară, când te-a sunat, plângeai...

Mandy se uită urât la Kai, care nu avu nici măcar decenţa să-şi întoarcă privirea în altă parte.

— Plus că toată lumea a observat că nu eşti în apele tale, adăugă Kai.

Mandy simţi deodată cum mânia urcă din nou la suprafaţă.

— Oh, mulţumesc mult, se răsti ea. E bine de ştiut că *toată lumea* a observat. Ce vreţi, să-mi daţi nişte săgeţi indicatoare?

Eva păli de parcă tocmai ar fi primit o palmă, ceea ce nu făcu decât s-o irite şi mai tare pe Mandy. Ce naiba? Nu putea nici măcar să se enerveze puţin fără ca toţi să se arate absolut şocaţi? Se săturase până peste cap s-o facă mereu pe fata cea bună.

— Nu asta am vrut să spun, răspunse Kai, clătinând din cap.

Ceva din expresia ei o făcu pe Mandy să se simtă de parc-ar fi avut patru ani.

— Voiam doar să ştim dacă totul e-n regulă, zise Eva, blând. Dacă nu e, poţi vorbi cu noi.

— E din cauza lui Eric? întrebă Debbie.

— De parcă într-adevăr ţi-ar păsa dacă ar fi. Te-ai bucura să auzi că ne-am despărţit, zise Mandy.

— Mandy, ce-i cu tine? întrebă Debbie. Nici măcar nu mai vorbeşti ca tine.

— Poate pentru că toată lumea se aliază împotriva mea! Mandy simţi cum îi urcă plânsul în gât. Şi, Doamne! Ce înseamnă asta? Cum vorbeam de obicei?

— Nu aşa, zise Kai, uitându-se în farfuria ei.

— Oh, nu, bineînţeles că nu! zise Mandy. Pentru că Mandy Walters cea micuţă şi perfectă nu spune niciodată ceva neplăcut. Nu spune niciodată ceea ce simte *cu adevărat.*

Eva se foi în scaun. Mandy începuse să atragă atenţia altor mese.

— Mandy...

— Ei bine, iată veştile de ultimă oră, zise Mandy, ridicându-se în picioare. *Asta* simt eu cu adevărat.

Îşi înşfăcă rucsacul de pe speteaza scaunului şi se îndreptă spre uşa laterală a cantinei, cu inima bătându-i în piept atât de repede, că era aproape tentată să sune la salvare de pe celularul ei. Habar n-avea unde se ducea şi, undeva, în adâncul minţii sale, ştia că ar fi putut avea necazuri dacă ar fi hoinărit pe terenurile şcolii în mijlocul unei ore de curs, dar, din nou, lui Mandy nu-i păsa. Cum putuseră prietenele ei s-o încolţească aşa? Habar n-aveau ele ce se întâmpla în viaţa ei.

— Mandy!

Eric. Ea continuă să meargă. Nu voia să stea de vorbă cu el. Nu voia să stea de vorbă cu nimeni.

— Mandy, ce naiba!

Alergă s-o prindă din urmă şi o apucă de amândoi umerii. Se uită adânc în ochii ei şi

deodată plânsul explodă din corpul ei. Nici nu mai putea respira de suspine. Nici nu mai putea gândi.

Eric o strânse în braţe. O mângâie uşor pe păr, în timp ce ea hohotea necontrolat cu faţa în pieptul lui, udându-i cămaşa.

— Nu... mai... pot, se auzi Mandy spunând. Vreau doar să mă lase toată lumea în pace.

Dar chiar în clipa în care o spunea, îşi încolăci braţele în jurul lui şi-l ţinu strâns.

— Ei, atunci ai încurcat-o, fiindcă eu nu plec nicăieri, zise Eric încetişor. Îi sărută creştetul capului, iar gheara sufocantă din pieptul lui Mandy parcă îşi mai slăbi strânsoarea. O să fie totul bine, zise el. Indiferent ce s-a întâmplat, o să fie O.K.

Mandy îşi trase nasul, închise ochii strâns şi îşi dori să-l creadă.

Lista Evei de torturi personale era în plină prefacere. Pentru prima oară după mulţi ani, avea două noi torturi care rivalizau pentru locul întâi: aşteptarea de dinaintea unui interviu şi regizarea unei intervenţii nereuşite privind o foarte bună prietenă.

Bineînţeles, odată ce ea avea să se afle acolo, în faţa comisiei, ambele aveau să fie declasate de o altă concurentă: interviul propriu-zis.

— Eşti bine? o întrebă Riley.

Se aplecă pe canapeaua unde stăteau amândoi, încercând s-o vadă mai bine la faţă.

— Nu, răspunse Eva.

Cu cât rostea mai puţine silabe, cu atât era mai bine. Palmele ei umede apăsau cu putere pe fusta de bumbac. Stătea pe marginea canapelei, cu spatele foarte drept, legănându-se uşor înainte şi înapoi. Se gândea întruna la felul în care Mandy ieşise din cantină mai devreme în acea zi. Şi ori de câte ori încerca să nu se mai gândească la asta, nu reuşea să se gândească decât la cum avea să intre ea în sala de şedinţe şi să vomite în faţa comisiei.

Se anunţa un atac de panică în viitorul apropiat. Era sigură.

— O.K., cred că trebuie să respiri, zise Riley, îngrijorat.

— Crezi că nu încerc?

Şi atunci incredibilul se întâmplă. Riley îi puse o mână pe spate şi, încet, începu s-o mişte în cerc pe puloverul ei cenuşiu. Eva, dacă era cu putinţă, deveni şi mai ţeapănă.

— Inspiră... expiră... inspiră... expiră..., zicea Riley, cu voce joasă şi blândă.

Eva riscă să arunce o privire în direcţia lui şi văzu că era încruntat şi că o urmărea foarte atent. Ea îi respectă instrucţiunile, respirând rar, şi încet-încet simţi cum spatele ei începe să se

destindă. Ritmul bătăilor sale de inimă trecu de la extrem de periculos la doar uşor alarmant. Eva se dădu un centimetru mai în spate pe canapeaua din imitaţie de piele din camera de aşteptare a cabinetului psihologilor consilieri.

— Vezi? O să fii în regulă, zise Riley, retrăgându-şi mâna.

Era îmbrăcat la sacou şi cravată. Arăta ca un agent de la banca de investiţii. Eva nu şi-l imaginase niciodată pe Riley în costum. Asta avea să adauge un nou tablou în seria reveriilor ei.

Bineînţeles, acestea erau mai greu de dezvoltat acum, când întotdeauna intra în scenă Debbie, nechemată, chiar înainte ca Riley s-o sărute pe Eva. Mai înainte ca Eva să-şi poată opri creierul, o vizualiza pe Debbie înşfăcându-l pe Riley şi vârându-şi limba până-n gâtlejul lui.

Eva se uită la profilul lui Riley. Oare o plăcea pe Debbie? O sărutase deja? Chiar învăţau pentru concurs, sau în timpul pe care îl petreceau împreună Debbie făcea ceea ce făcuse şi la celelalte „întâlniri de studiu" ale ei? Doamne, cât ar fi vrut să ştie, dar n-ar fi avut niciodată curajul să întrebe.

— Poate ar trebui să încercăm să vorbim despre altceva, sugeră Riley. Te duci la Devon diseară?

— Mă îndoiesc. Tu?

— Da, probabil am să trec să văd cum e. Să mai consum din energie. Ar trebui să vii şi tu.

Eva se opri din nou din respirat. Adică Riley o *invita* să meargă?

Nuuu.

Uşa camerei de şedinţă din colţ se deschise şi dinăuntru ieşi Liana Hull, cu un mic zâmbet tainic şi încrezător pe faţă. Pulsul Evei o luă din nou razna.

— O.K., tu urmezi, zise Riley, stând mai în faţă pe canapea, cu tălpile pe podea şi genunchii ridicaţi într-un unghi ciudat din pricina lungimii picioarelor lui. Haide, vreau să intri acolo şi să-i faci praf.

Eva râse batjocoritor.

— Asta nu face parte din repertoriul meu curent.

— Ce tot spui? zise Riley, cu ochii lui albaştri-verzi larg deschişi. Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama sau nu, dar tu eşti persoana care să câştige întrecerea asta pentru bursă.

— Încetează!

Eva se roşi.

— Vorbesc foarte serios, zise Riley, întorcându-se s-o vadă mai bine. Ieri, am auzit-o din întâmplare pe Becca Rabinowitz spunându-i Melissei Bonny că ea crede că tu eşti obstacolul cel mare. Apoi Ellie West, Jennifer Shaloff şi

Christina Sfekas, care au auzit-o şi ele vorbind, au fost de acord cu ea.

— Pe bune? zise Eva, stând ceva mai dreaptă. *Toate?*

— Da. Şi sunt şi eu de acord cu ele, zise Riley. Analizează faptele. Faci voluntariat la 4-H de ani buni, ai zece pe linie, eşti publicată în fiecare număr al revistei literare. Îi număra atributele pe degete în timp ce vorbea. Ai recomandare de la Greenleaf. Ştiai că i-au mai cerut alţi trei elevi, iar el i-a refuzat pe toţi?

— Pe bune? zise Eva din nou, zâmbind.

— Da, pe bune, zise Riley. Iar eu ştiu cel mai bine, pentru că am fost unul dintre ei. A spus că deja acceptase să te recomande pe tine şi că ar fi o ipocrizie din partea lui să mai scrie vreo scrisoare pentru altcineva. Riley clătină din cap şi îşi pungi buzele, comic. Nemernic mic de englezoi prefăcut.

— Îmi pare foarte rău, zise Eva. Habar n-am avut că el…

— Am glumit, îi spuse Riley. Tot ce încerc să-ţi spun e: nu te mai stresa. N-ai de ce să-ţi faci griji. Eşti fără rival.

Eva rânji.

— Mersi.

— Eva Farrell? strigă antrenoarea Davis din uşa sălii de şedinţe.

Evei îi sări inima, dar nici pe departe atât de rău ca în urmă cu câteva momente. De fapt, se simţea un picuţ... oare era cu putinţă... nerăbdătoare?

— Acum, cum spuneam, şopti Riley, aplecându-se atât de aproape de ea încât tot corpul ei se înfioră de o plăcere fără rezerve. Du-te acolo şi fă-i praf.

Eva dădu din cap o dată, cu hotărâre, se ridică şi îşi netezi fusta. Antrenoarea Davis îi zâmbi Evei când aceasta trecu pe lângă ea şi se duse să se aşeze în faţa celor cinci membri ai comisiei. O văzu pe doamna Labella, care îi făcu discret semn cu degetul mare în sus; pe domnul Simon, antrenorul; pe directorul adjunct Stravinski; şi pe doamna Russo, una dintre cele mai în vârstă profesoare de istorie. Pentru prima oară în viaţa ei, Eva era recunoscătoare pentru prezenţa doamnei Labella. Oricare dintre ceilalţi membri ai comisiei o intimida grozav.

— O.K., Eva, fă-te comodă, începu domnul Stravinski. Vrem ca asta să fie cât mai nedureros cu putinţă.

— Nedureros. Da. Sună bine, zise Eva.

Toţi chicotiră. Ea îi făcuse să râdă. *Bravo mie!* gândi Eva, roşind.

— Ei bine, prima noastră întrebare este una de ordin general, zise domnul Simon. De ce crezi că ar trebui să-ţi oferim ţie bursa asta?

Eva trase adânc aer în piept, îl văzu pe Riley cu ochii minţii, şi spuse primul lucru care-i trecu prin cap — un risc pe care nu şi-l mai asumase niciodată până atunci.

— Păi, i-am cerut o recomandare domnului Greenleaf, ceea ce înseamnă că mi-am depăşit deja cea mai mare spaimă pentru bursa asta, aşa că asta ar trebui să vă arate cam cât de hotărâtă sunt.

Chiar am spus aşa ceva?

Alte râsete. Eva, spre surprinderea ei, simţi că începe să se relaxeze. Doamna Labella arăta atât de mândră, încât Eva se temu că avea să înceapă să cânte.

— Dar serios vorbind, continuă ea, cu un răspuns adevărat înfiripându-i-se în minte, un răspuns adevărat care suna *bine*.

Pot să fac asta, gândi ea. *Chiar pot s-o fac.*

Debbie încercă să nu se mai uite în tribune la fiecare cinci secunde. Încercă să se concentreze la meciul care se desfăşura. Dar în zadar. În timp ce *creierul* ei ştia că tatăl său n-avea să apară niciodată, ochii ei tot fugeau încolo şi-ncoace, prin mulţime, căutându-l. Mai rămăseseră doar trei

minute din meci. Kai era prezentă. Eva era prezentă. Mandy, care o evita de când cu accidentul din cantină, nu era. Şi — surpriză! — nu era nici tatăl ei.

— Patel! Ce faci? răcni antrenoarea Grenier de pe bancă. Intră odată naibii în joc!

Debbie strânse mai tare de mânerul crosei sale, ochi mingea şi fugi. Deodată, tot ce mai putea vedea erau cele două fete din echipa adversă, ţâşnind ca din puşcă spre plasă. Debbie alergă, cu pulsul gata să-i explodeze, intuind următoarea mişcare a jucătoarei care avea mingea. Când blonda dădu să paseze mingea, Debbie era deja acolo. O interceptă din aer, o întoarse şi... dusă a fost.

Alergă mai repede decât ştia că putea, driblând fiecare apărător care-i ieşi în cale, de parc-ar fi fost posedată.

Chiar în faţa porţii, Debbie se opri scurt, scăpând cu o eschivă de ultimul apărător advers. Îşi luă avânt şi trimise mingea în colţul din stânga sus al porţii. Mulţimea înnebuni; colegele ei de echipă se îngrămădiră deasupra ei. Fusese golul câştigător.

Debbie se duse în fugă spre Kai şi Eva, cu un zâmbet uşor crispat. Kai o îmbrăţişă îndelung.

— A fost nemaipomenit! zise ea. N-am mai văzut aşa ceva.

— Mersi, zise Debbie, trecându-şi mâna peste frunte. Mandy n-a venit, eh?

— Nu, zise Eva, cu tristeţe.

— Cred că ne cam urăşte, zise Kai. Fetelor, vreţi să mâncăm ceva? Poate ne mai gândim dacă am mai putea face ceva?

Debbie ştia că n-avea rost, dar dintr-un oarecare motiv chiar voia să se ducă acasă şi să vadă dacă tatăl ei lăsase vreun mesaj pentru ea. Când îi spusese că avea să vină astăzi, că oricum *voise* să vină la unul dintre meciurile ei, se gândise că poate găsiseră într-adevăr ceva în comun — ceva pe care să-l poată împărţi amândoi şi care să nu aibă legătură cu fizica. O parte din ea încă nu era pregătită să renunţe la idee. Debbie n-ar fi vrut să-i pese, dar îi păsa.

— Nu pot, zise ea, făcând vreo câţiva paşi înapoi, spre coechipierele sale, care începuseră să se adune grămadă în jurul antrenoarei pentru discuţia de după meci. Dar ne vedem diseară la Devon!

Devon Randall găzduia petrecerea fotbaliştilor din seara aceea, după meciul cu Worthington, şi toţi cunoscuţii lui Debbie aveau să fie prezenţi acolo. Inclusiv Riley, spera ea. Poate că era la kilometri distanţă de a răzbate până la tatăl ei, dar era la doar *atâtica* de a-l determina pe Riley să încerce o mişcare — o simţea ea. Şi tot ce

trebuia să facă era să-i trimită câteva semnale, iar Pifanul avea să fie în întregime al ei. Seara asta era marea seară.

Să-l facă pe Riley Marx s-o sărute era probabil singurul lucru care o putea înveseli.

treisprezece

— ÎŢI MULŢUMESC FOARTE MULT CĂ AI VENIT, zise Eva, împreunându-şi mâinile şi uitându-se la Kai cum ataca şifonierul Evei ca diavolul tasmanian.

— Nicio problemă. Oricum, abia aşteptam să ies afară de acolo, zise ea, aruncând vreo două bluze pe patul Evei.

— Andrés încă mai joacă rolul invadatorului spaţiului personal? întrebă Eva, desprinzând cămăşile din grămadă şi netezindu-le.

— Ceva de genul ăsta, zise Kai. Se duse până la oglinda Evei, ţinând un tricou roz deasupra pieptului şi studiindu-şi reflecţia gânditoare. Mă mir că n-ai chemat-o pe Deb sau pe Mandy.

— Amândouă s-au dus direct acasă după meci, zise Eva, cocoţându-se pe marginea patului. Am reuşit, totuşi, să stau în sfârşit de vorbă cu Mandy. Îi pare rău pentru ieşirea de mai devreme.

— Ţi-a spus şi care-i problema ei? întrebă Kai.

— Nu. N-am ajuns până acolo. Trebuia să plece să-l ia pe Eric, îi explică Eva.

— Aha, zise Kai.

Răscoli prin teancurile de haine de pe patul Evei şi scoase o pereche de jeanşi vechi şi tociţi, pe care îi întinse Evei, împreună cu tricoul roz.

— Asta şi asta, zise ea.

— Serios? întrebă Eva, ridicându-se în picioare. N-am mai purtat jeanşii ăştia de când eram în faza haiku-urilor nenorocoase.

Kai zâmbi afectat.

— Ai încredere în mine. Îmbracă-le şi o să vezi.

Eva se duse la baie şi îşi puse tricoul. Era convinsă că jeanşii n-or s-o încapă, dar partea de sus, care înainte îi scotea colăceii în afară, acum pica perfect pe şolduri. Eva se privi în oglinda de la baie. Nu era rău. Mai puţin fâşia de piele de pe burtă care rămânea la vedere.

— Nu pot să ies aşa, zise ea, întorcându-se în cameră cu braţele peste burtă.

Kai îşi dădu ochii peste cap şi desfăcu braţele Evei ca pe o pereche de aripi.

— Arăţi sexy. Vrei să arăţi sexy, nu-i aşa? Apoi se uită la Eva întrebător. O să-mi spui vreodată pentru cine vrei să arăţi sexy?

Eva roşi şi se întoarse spre oglindă. Chiar nu arăta atât de rău. Broderia albă de la gâtul tricoului roz era drăguţă, dar nu putea să atragă atenţia de la fâşia aceea de piele de jos. Oare va putea să supravieţuiască nopţii aşa, cu buricul la vedere?

— O.K., o să-l port. Dar îmi rezerv dreptul de a-mi lua un pulover pe deasupra, zise Eva, punând mâna pe puloverul negru de pe pat.

— Cum vrei, zise Kai. Şi să nu crezi că n-am observat că ocoleşti răspunsul.

— Sigur, zise Eva. Mulţumesc din nou, Kai.

— Ăsta-i rolul prietenilor, zise Kai, luându-şi geanta şi cheile. Mergem?

Inima Evei tresălta agitată când îşi strânse lucrurile. Era prima oară când chiar se îmbrăcase anume pentru o petrecere şi era cu neputinţă să ignore motivul. Voia ca Riley Marx s-o remarce. Pentru prima oară, Eva *voia* să fie remarcată.

— Da, hai să mergem, zise ea.

Tocmai închidea uşa dormitorului în urma lor, când sună telefonul.

Eva aruncă o privire spre telefonul prins pe perete, în bucătărie. *Nu răspunde*, îi strigă o mică voce rebelă din capul ei. *Ştii că nu poate fi de bine.*

— Vrei să răspunzi? întrebă Kai, cu mâna pe clanţă.

Eva înghiţi în sec şi se repezi în bucătărie. N-a fost câtuşi de puţin surprinsă să audă vocea mamei sale la capătul celălalt al firului.

— Eva, mi-a murit maşina. Sunt la Amoco, pe Sheridan Road. Crezi c-ai putea ruga pe vreuna dintre prietenele tale să vină până aici să mă luaţi şi pe mine?

Sheridan Road. Bineînţeles. Singurul drum care era la cel puţin doi kilometri depărtare de orice linie de autobuz, în orice direcţie. Eva trase adânc aer în piept, se uită la Kai şi oftă.

— Da, mamă. O să ajungem acolo în douăzeci de minute.

„Or să vină nişte oameni pe aici, mâine. Or să ia unele lucruri, dar nu vreau să-ţi faci griji. Nu trebuie să fii speriată…"

Mandy stătea în bucătăria lui Devon, vineri seara, ţinând într-o mână o ceaşcă cu apă minerală, cu cealaltă mână lipită de stomac, în timp ce se uita fix la modelul înflorat al gresiei de pe jos. Tatăl ei o oprise chiar înainte să plece la meci în seara aceea, iar cuvintele lui îi răsunau mereu şi

mereu în minte, în timp ce petrecerea se desfăşura zgomotoasă în jurul ei.

„Or să ia unele lucruri... Nu trebuie să fii speriată..."

Cum ar fi putut să nu fie speriată? Habar n-avea cum începuse toată povestea asta. Unde ducea. Avea să fie un proces? Aveau să piardă casa? S-ar fi putut ca tatăl ei să ajungă la *închisoare*? Avea să ajungă şi mama ei la închisoare? Aveau să ajungă să trăiască din ajutorul social? Să se mute la bunicii ei? Tatăl ei încă nu-i dăduse *nicio* explicaţie. Amândoi părinţii erau prea ocupaţi să se poarte ca şi când nu era nimic în neregulă. Să se prefacă de ochii lumii. Exact ca şi Mandy.

Ştia că va trebui să-i dea o explicaţie lui Eric, şi repede. Îl evitase după criza ei de nervi de la cantină. Dar încă nu era pregătită pentru acea dramă. Trebuia mai întâi să treacă prin drama zilei de mâine.

— Astâmpără-te. Arăţi trăsnet, îi spuse Kai Evei.

Kai deschise uşa din faţă a casei lui Devon târziu în acea seară, lăsând bubuitul muzicii de dans să se reverse peste pajiştea din faţă. O luaseră deja pe mama Evei şi o lăsaseră acasă, pierzând o oră întreagă din petrecere.

Şi dacă Riley a fost deja pe aici şi s-a dus acasă? se întrebă Eva.

Din după-amiaza aceea, de când îi pomenise Riley despre petrecerea de la Devon, o nouă fantezie ameţitoare începuse să se deruleze în mintea ei. Una în care ochii ei se încrucişau cu ai lui Riley peste mulţimea din cameră. El avea s-o vadă în costumaţia ei uluitoare de petrecere, avea să vină aţă la ea şi să-i spună cât era de frumoasă. Nu era o fantezie originală, o ştia, dar era aşa de bună de i se înmuiau genunchii.

Bineînţeles, acum, când era aici, îşi aminti cât de mult ura mulţimile, nu era foarte sigură nici de „uluitoarea" costumaţie, iar în faţa atâtor fete ultra-coafate se simţea oricum, numai frumoasă nu.

Realitatea e nasoală.

Mitch Mascarenhas dădu buzna pe uşă, fugind de vreo doi dintre prietenii lui care ţineau morţiş să-i facă nu ştiu ce. Se izbi de Eva, trimiţând-o grămadă peste Kai.

— Uşurel, uşurel, zise Kai râzând, îndreptând-o pe Eva. Trebuie să-ţi găseşti picioarele de petrecere.

Eva zâmbi, dar pe dinăuntru era îngrozită. *Ce* fusese în capul ei? Ea nu mergea la petreceri. Ea nu flirta. Ea nu se îmbrăca frumos pentru băieţi. Mai ales nu după o noapte în care o ajutase pe

mama ei să se tocmească îndelung cu un mecanic prăpădit pe nume Lou şi apoi să asculte tot drumul până acasă văicărelile mamei sale despre cum o jecmănise tipul. Acum, nu doar că îi aflase Kai situaţia financiară precară, dar Eva era sigură că mirosea a benzină şi nu mai era nici pe jumătate la fel de încrezătoare pe cât fusese când stătuse în mijlocul dormitorului ei.

— Mă duc să aduc ceva de băut pentru noi, zise Kai.

Mai înainte ca Eva s-o poată opri şi să-i ceară să n-o lase singură, Kai deja se strecurase prin mulţime, şerpuind printre ceilalţi de parcă o mai făcuse de un milion de ori până atunci.

Bănuiesc că umblatul prin lume te învaţă unele chestii, îşi spuse Eva.

Când un alt petrecăreţ care trecea pe lângă ea aproape c-o dădu grămadă jos pe cele două trepte care coborau în living, Eva se lipi cu spatele de peretele despărţitor de stuc şi făcu tot ce putu să rămână nebăgată în seamă. Privi cum Melissa şi Scot îşi roteau şoldurile pe muzică, încleştaţi unul de altul ca un cuplu de staruri porno în devenire. Îşi dădu ochii peste cap când jumătate din echipa de fotbal se apucă să bea bere la greu în capătul celălalt al camerei. Pe Riley Marx nu-l văzu pe nicăieri. Tocmai

începuse să se gândească serios că îl ratase, când auzi pe cineva strigându-i numele.

— Ura, Riley! Da, asta e! Dă-i înainte, Pifane!

Eva îl descoperi pe cel care striga, Chris Chin, apoi îi urmări privirea spre scări, unde Riley Marx urca după o fată la etaj. Şi nu orice fată. Urca după Debbie Patel.

— Pân-aici ţi-a fost cu bursa aia virgină! zbieră unul dintre idioţii de prieteni ai lui Chris.

Câţiva băieţi izbucniră în râs şi îşi bătură palmele. Riley şi Debbie continuară să urce, fie că nu-i auziseră, fie că aleseseră să-i ignore, dar Eva era convinsă că vocile lor aveau să-i răsune în cap multă vreme de acum încolo.

Riley şi Debbie. Debbie şi Riley. Riley şi Debbie. La etaj. Împreună.

Eva îşi trase puloverul peste tricoul roz şi îl strânse în jurul ei, dorindu-şi să se fi născut proastă ca să nu înţeleagă ce se pregăteau să facă Debbie şi Riley. Întrebarea era de ce se mai ostenise Eva să vină până aici? Oare viaţa ei ducea cumva lipsă de dramă sufletească? Oare nu văzuse momentul ăsta apropiindu-se de la kilometri distanţă? Din toate unghiurile cu putinţă?

Se lăsă jos pe treapta de lângă ea şi oftă, simţind că i se face rău. Cumva îşi îngăduise să-şi închipuie că însemna ceva pentru Riley. Că

discuţia lor de la leagăne şi sprijinul lui la cabinetul consilierilor, chiar şi bătaia trăsnită cu vopsea, îl afectaseră şi pe el la fel cum o afectaseră pe ea. Dar în mod clar se înşelase.

Poate *chiar* se născuse proastă.

paisprezece

Debbie se sprijini de canatul uşii de la camera de oaspeţi de la etaj a familiei Devon şi îl aşteptă pe Riley. Etajul era pustiu, slavă Domnului, aşa că nu avea spectatori, cum se aşteptase ea. Îşi scutură părul peste umeri, îşi umezi buzele şi îşi arcui uşor spatele. Inima îi bătea nebuneşte în piept, dar n-avea emoţii. Ăsta era momentul ei de glorie.

Ea şi Riley Marx petrecuseră toată săptămâna împreună, iar Debbie era mândră de faptul că trebuia să mai facă încă o mişcare, mai ales ţinând cont de nenumăratele ocazii pe care le avusese să sară pe el — în bibliotecă, în maşină, după întrunirea de la Clubul V când merseseră împreună prin parcarea aproape pustie. Ea

fusese întruchiparea înfrânării şi simţea că-şi câştigase premiul.

Şi mai ştia că şi el voia să fie cu ea. Se purtase atât de drăguţ şi petrecuse lângă ea atâta timp. Pe lângă asta, n-ar mai fi venit sus cu ea dacă n-ar fi vrut s-o facă.

Numai că nu uita, ăsta este Riley, îşi spuse Debbie. *Subtilitatea este cheia.*

Uşa băii se deschise şi Riley ieşi. Se uită la ea şi zâmbi.

— Nu trebuia să mă aştepţi, zise el.

Debbie şovăi. Păi bineînţeles că trebuia să-l aştepte. Doar nu credea că venise aici, sus, doar ca să-l ajute pe el să găsească baia. Sau *credea*?

— Păi, ştii, m-am gândit că am putea să mai stăm aici sus o vreme, zise Debbie, plecându-şi capul spre dormitorul pustiu din spatele ei, încercând să-i sugereze fără să fie *prea* sugestivă.

Pricepe aluzia, îl îndemnă ea, în tăcere. *Haide, Riley, pricepe aluzia!*

— De ce? întrebă Riley, părând nedumerit. Toată lumea e jos.

— Eu ştiu? zise Debbie, silindu-se să chicotească. Doar că e mult mai relaxant aici sus, nu-i aşa?

— Da, dar suntem la o *petrecere*. Ne putem relaxa cu toţii când suntem acasă la noi, mergând la *culcare*.

Riley întinse mâna şi o înghionti uşurel cu pumnul în braţ. Debbie îşi simţea obrajii arzând. Se sili să zâmbească, dar nu-i ieşi decât o grimasă.

— Haide, zise Riley. Hai să ne întoarcem jos.

Debbie îl urmă pe Riley pe scări în jos, dar trebui să se ţină de balustradă ca să nu se vadă că-i tremura mâna. Oare era cu putinţă ca el să nu fi recunoscut semnalele pe care i le trimisese? Sau o refuzase net fără să rostească de fapt cuvintele? Simţea că înăuntrul ei se dezumfla ceva.

Kai nu putu fi mai surprinsă în clipa în care o văzu pe Mandy croindu-şi drum prin aglomeraţia petrecerii către ea. La început, crezu că probabil venea să stea de vorbă cu Eva, care zăcea pe canapea în stânga lui Kai, cu puloverul încheiat la toţi nasturii până sus. În schimb, Mandy se aşeză în dreapta lui Kai, îşi lipi mâinile peste stomac şi oftă.

— Mă urăşti? întrebă Mandy, uitându-se drept înainte.

— Ce? Nu!

— Bine, zise Mandy. Am fost... chiar epuizată alaltăieri, şi n-am vrut să explodez aşa. Îmi pare rău.

— Ei, e O.K., îi spuse Kai. Nici noi n-am vrut să te atacăm. Numai că... ne făceam griji pentru tine.

— Păi... cum i-am spus şi Evei, zise Mandy, îndreptându-şi spatele şi uitându-se peste Kai la Eva, care-şi ridică mâna a salut. N-am prea dormit bine în ultima vreme şi asta m-a dat cu totul peste cap.

— E O.K., zise Kai din nou.

Tocmai se pregătea să mai stoarcă de la ea nişte informaţii — să vadă dacă putea să ajungă la fondul problemei —, când cineva de lângă uşa de la intrare îi atrase privirea. Kai simţi că-i stă inima. Nu se putea. Dar el era. În timp ce Eva se lansa într-o explicaţie haotică despre cum toate fuseseră încordate şi stresate în ultima vreme, Kai nu mai putea fi atentă decât la un singur lucru. Un singur lucru cu un rânjet cât toate zilele. Andrés.

Stătea în picioare, lângă perete, sorbind dintr-un pahar şi râzând cu Abby Alessi, mişcându-şi buzele în felul ăla despre care el credea că-l făcea să semene cu Antonio Banderas. Kai nu-şi putea crede ochilor.

— Ticălosul, zise ea, aproape şoptit.

— Cine? întrebară Mandy şi Eva la unison.

Îi urmăriră privirea şi ea nu mai trebui să le răspundă. Andrés ieşea în evidenţă ca o muscă

europeană în lapte, cu părul lui lins şi cămaşa mătăsoasă vârâtă în jeanşii prespălaţi.

— Oh, Doamne. Ăsta e...?

— De bună seamă că da, zise Kai.

— Drace. Chiar *e* frumos, zise Mandy, stârnind o uşoară tresărire în pieptul lui Kai. Tu l-ai adus?

— Nu. Nici măcar nu i-am spus că vin aici, răspunse Kai.

— Păi şi atunci cum te-a găsit? întrebă Eva, părând tulburată.

— O să aflu imediat.

Kai se ridică de pe canapea şi traversă hotărât încăperea, mulţimea dându-se la o parte din calea ei ca Marea Roşie.

— *Bonita!*

Andrés întinse braţul liber ca s-o îmbrăţişeze.

— Acum ce faci, mă urmăreşti?

Kai se opri şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Oh, mă laşi? Nu te mai băga atâta în seamă, zise Abby, scuturându-şi părul lung şi blond. A venit cu mine.

Andrés ridică din umeri a scuză, iar Kai îi aruncă lui Abby o privire care ar fi putut topi sticla. Îl apucă pe Andrés de încheietura mâinii şi-l smuci de lângă Abby şi spre uşă. Berea se clătină în paharul lui Andrés şi sări peste margine, iar el protestă, dar Kai nu-i dădu atenţie. Chiar nu

exista niciun loc în care să poată merge să scape de tipul ăsta?

Când Kai nu se întoarse la capătul a cinci minute de aşteptare, Mandy începu să se îngrijoreze. Poate că era doar din pricină că în ultima vreme ea avea nervii atât de întinşi, însă ceva despre povestea asta cu Andrés nu era în regulă. Kai abia dacă vorbise despre el de când sosise la ea acasă, şi ori de câte ori cineva, de regulă Debbie, aducea vorba despre el, ea devenea defensivă şi ciudată.

Kai întotdeauna păruse fără frică. De prima oară când o văzuse Mandy, când Kai exersa atacurile în faţa peretelui sălii de sport la un antrenament de volei din timpul verii, admirase şi invidiase acea scânteie din ea. Însă era ceva la tipul ăsta, Andrés, care o băga în sperieţi pe prietena ei. Şi faptul că era cineva în stare s-o sperie pe Kai, ei bine, *asta* o speria pe *Mandy*.

— Mă duc să văd ce fac, zise Mandy, ridicându-se în picioare.

— Eu ţin canapeaua rezervată, zise Eva.

Mandy se strecură pe lângă perete, apucându-se cu mâinile de mobilă, ca să-şi asigure cea mai rapidă cale de a străbate livingul lui Devon din ce în ce mai aglomerat. Deschise uşa de la intrare cu grijă şi aruncă un ochi, dar Kai şi

Andrés nu se vedeau nicăieri. Strada de la capătul aleii de maşini a lui Devon era întunecată, iar Mandy nu zărea decât conturul maşinilor şi SUV-urilor parcate aiurea. Ciuli urechea şi, în sfârşit, auzi nişte voci de undeva din stânga. Păreau mânioase.

Cu pulsul accelerat, Mandy se grăbi spre cel mai apropiat colţ al casei. Poate că nu fusese în stare să intervină în cearta părinţilor ei, dar situaţia asta era diferită. Trebuia să afle dacă totul era în regulă. Cel puţin, aici ar fi putut încerca să ajute. Mandy se apropie de partea laterală a casei şi, când ajunse la câţiva paşi, izbuti să desluşească şi cuvintele pe care le rosteau vocile.

— ...Şi n-am de gând să stau în casa ta fără să am nimic de făcut, doar pentru că ţie ţi-e frică să mă întâlnesc cu prietenele tale, zicea o voce cu un puternic accent spaniol.

— Andrés, du-te acasă, răspunse vocea lui Kai, sunând fermă.

— De ce te temi? Te temi c-o să le spun ce-am făcut împreună? întrebă Andrés. Ţi-e chiar atât de ruşine că ai fost cu mine? Despre asta e vorba? E doar sex, *bonita*! Ce mare scofală?

Mandy simţi că-i fuge iarba de sub picioare. Îşi apăsă palma pe stinghiile de lemn de lângă ea, cu pielea furnicând-o. Era cu putinţă? Andrés şi Kai făcuseră sex? De aceea fusese Kai atât de

ursuză când Mandy încercase să stea de vorbă cu ea despre asta?

Oh Doamne, ne-a minţit. *A stat în faţa noastră, alaltăieri, s-a uitat la noi şi a zis „Suntem toate virgine. Absolut toate!"* Pe de-o parte, Kai se purtase de parcă era foarte îngrijorată pentru Mandy, de parcă tot ce voia era doar să fie o bună prietenă, dar în acelaşi timp le minţise pe toate. Şi, mai rău chiar, concura împotriva lor pentru o bursă pe care n-o merita nici pe departe.

Gândul ăsta o înfurie pe Mandy.

Mandy auzi paşi şi dintr-odată îşi dădu seama că Andrés şi Kai nu mai vorbeau. Se întoarse şi fugi înăuntru.

Mandy crezuse că ea şi Kai aveau să fie foarte apropiate, că erau *deja* apropiate, dar cu cât afla mai multe despre cea mai nouă prietenă a ei, cu atât îşi dădea seama cât de deosebite erau. Mandy nu şi-ar fi minţit niciodată prietenele aşa.

Doar că tu le-ai minţit deja, se gândi ea, tremurând.

Dar aia a fost altceva, îşi spuse ea. Mandy minţise doar ca să-şi protejeze familia. Kai minţise ca să se protejeze pe ea însăşi şi le rănise şi pe celelalte prin asta — concurând pentru o bursă pe care n-o merita şi pentru preşedinţia unui club pentru care nici măcar nu se califica.

— Vrei să plecăm de aici? o întrebă Mandy pe Eva, luându-şi jacheta dintr-un maldăr de haine de lângă uşă.

Eva practic zbură de pe canapea.

— Da, te rog.

Mandy deschise smucit uşa care ducea spre garajul lui Devon.

— N-ar trebui să-i spunem şi lui Kai că plecăm? întrebă Eva.

— Kai e destul de mare, zise Mandy pe un ton nepăsător. Poate să aibă şi singură grijă de ea.

cincisprezece

TĂCEREA ERA APĂSĂTOARE.

Debbie se uită furioasă la ceafa tatălui său în timp ce el trăgea maşina în faţa casei lor. Mai înainte de a fi apucat să oprească motorul, ea se dăduse jos, trântind portiera cât de tare putu.

Nu adresase niciun cuvânt părinţilor ei toată dimineaţa. Nici la micul dejun, nici în timpul drumului până la cantina săracilor. Când ajunseseră la templu, ea se oferise voluntar ca să facă ordine în cămară, astfel încât să se poată închide în încăperea spaţioasă toată dimineaţa, cât mai departe cu putinţă de tatăl ei şi de orice altă fiinţă omenească. Toată dimineaţa îl aşteptase pe tatăl ei să vină să-şi ceară scuze — să recunoască faptul că nu reuşise să vină la meciul ei şi că se

simţea prost din pricina asta —, dar el nu spusese nimic.

Odată intrată în casă, Debbie începu să urce scările, dar nu ajunsese prea departe când tatăl ei apăru în urma ei.

— Deborah Patel, coboară aici în clipa asta, spuse el pe tonul său cel mai înfricoşător. Vreau să-mi explici atitudinea ta, domnişoară, zise tatăl ei, spumegând.

Mama ei se grăbi să intre în casă şi se duse direct la bucătărie. Niciun ajutor din partea asta.

— Ai fost lipsită de respect faţă de mine şi faţă de mama ta toată dimineaţa.

— Şi ce? Tu eşti lipsit de respect faţă de mine! i-o întoarse Debbie.

Tatăl ei arăta de parcă primise o palmă.

— Sunt tatăl tău şi n-ai să-mi vorbeşti mie în felul ăsta, zise el, cu ochii bulbucaţi.

Debbie inspiră adânc. Apoi expiră.

— De ce n-ai venit la meciul meu?

Tatăl ei îşi ridică ochii spre tavan de parcă ar fi fost sătul până peste cap de întrebarea asta, cu toate că ea nu-l întrebase nimic până atunci.

— Am fost *ocupat*, Deborah. Munca e mai presus de jocuri.

Munca e mai presus de mine, vrei să spui, gândi Debbie, cu lacrimile adunându-i-se în ochi. Se urî pentru că era atât de afectată de asta.

Cunoştea refrenul, îl auzise toată viaţa ei. Tatăl ei trebuia să întreţină familia. *Acesta este rolul meu de tată*, îi spusese el de un milion de ori.

— Bine. Mă rog, zise Debbie în cele din urmă.

— Acum vreau să te duci în camera ta şi să înveţi, zise tatăl ei. Ai multă treabă de făcut.

Să înveţe. Din câte se părea, acesta era rolul ei de fiică.

— Bine, zise Debbie din nou, de data asta printre dinţi.

Până ajunse în camera ei, Debbie era la un pas de a exploda de enervare înăbuşită. Zări tivul costumului *sherwani* al tatălui ei ieşind din sertarul de jos al comodei şi nu se mai putu stăpâni. Smulse costumul de mătase la care muncise atât de mult, îl făcu ghem şi îl îndesă la fundul coşului ei de gunoi. Apoi înşfăcă manualele de mate şi fizică şi le aruncă şi pe ele tot acolo. Se uită prin cameră, căutând alte lucruri pe care le-ar mai putea distruge, când îi picară ochii pe telefon.

Eva. Smulse receptorul şi îi formă numărul. Eva întotdeauna îi asculta răbufnirile împotriva tatălui ei şi ştia exact ce trebuia să spună ca s-o facă să se simtă mai bine.

Telefonul sună de patru ori înainte să răspundă cineva.

— Alo?

— O, bună ziua, doamnă Farrell, zise Debbie, surprinsă să audă vocea mamei Evei, căci femeia nu era aproape niciodată acasă. Sunt Debbie Patel.

— Bună, Debbie, zise doamna Farrell.

— Eva e acasă?

— Nu, răspunse doamna Farrell. Cred că s-a dus la 4-H.

Debbie simţi cum i se strânge inima de dezamăgire.

— Oh. Bine. Puteţi să-i spuneţi c-am sunat?

— Sigur. Nicio problemă.

Văzu că mai avea un apel.

— Mulţumesc, zise ea şi apăsă butonul. Alo? spuse din nou.

— Bună, Deb, sunt Riley.

Toată furia păru să i se risipească la auzul vocii lui, în acelaşi timp ce stingherеala din seara precedentă îi luă locul, năvalnic.

— Mă pregăteam să mă duc la bibliotecă să învăţ, zise el. Vrei să vii şi tu?

Debbie zâmbi şi aruncă o privire spre coperţile pline de mâzgălituri ale cărţilor care se iţeau din coşul de gunoi.

— O să fiu acolo într-un sfert de oră.

— De ce o mint din nou pe cea mai bună prietenă a ta? întrebă mama Evei.

Puse receptorul în furcă şi îşi încrucişă braţele peste capotul ei flauşat roz. Ori de câte ori mama Evei avea o zi liberă, îşi petrecea mai toată dimineaţa trândăvind în pijama şi în capot, fericită să fie departe de mirosurile de spital şi de uniforma ei albă bine scrobită.

— Păi... n-am chef să vorbesc cu ea în clipa asta, zise Eva, ţinându-şi ochii în cartea de poezii deschisă din poala ei.

Şi cu siguranţă nu vreau să aud o relatare amănunţită a ce-or fi făcut Riley şi Debbie aseară la Devon.

Imaginaţia ei deja lucrase intens. Nu mai avea nevoie de detaliile exacte. Şi chiar nu avea nevoie să audă vocea încântată a lui Debbie când i le-ar fi povestit.

— E totul în regulă, iubito? întrebă mama ei, aşezându-se pe canapea lângă Eva. Vrei să vorbim despre asta?

— Nu prea, zise Eva.

— O.K., atunci vrei să te duci la un film? întrebă ea. Habar n-am ce rulează, dar sunt preţuri de matineu până la patru.

Un nod de vinovăţie urcă în gâtul Evei. Mama ei nu se oferea aproape niciodată de bunăvoie să cheltuiască bani pe distracţii, aşa că probabil chiar era îngrijorată. Însă Eva ştia că nu s-ar fi putut bucura în ziua aceea de un film. Era prea deprimată ca să se concentreze la ceva.

— Mersi, dar nu prea am chef să ies din casă, zise Eva.

Se holbă la cuvintele din faţa ei — cuvinte care nu aveau nicio semnificaţie, chiar dacă le citise de douăzeci de ori.

— Bine, să mă anunţi dacă te răzgândeşti, zise mama ei. Întinse mâna şi îi dădu o şuviţă de păr după ureche, dar şuviţa era prea scurtă şi căzu imediat la loc, gâdilându-i pometele. Eu mă duc să fac un duş.

— O.K., zise Eva.

Când mama ei lipăi către baie, Eva închise brusc cartea, dându-şi seama că n-avea să facă absolut nimic până ce nu-şi scotea din minte imaginea lui Debbie şi a lui Riley urcând împreună la etaj.

Din nefericire, dacă nu i se făcea o lobotomie, nu prea ştia cum avea să se întâmple asta.

Cu toate scenariile pe care şi le imaginase Mandy, era mai rău decât se aşteptase. Stătea în mijlocul patului cu aşternuturile proaspăt schimbate, cu genunchii ridicaţi sub bărbie, ascultând zgomotele unei jumătăţi de duzină de funcţionari federali tropăind prin casa ei. Un bărbat mai în vârstă, cu un chip bonom, îi spusese că putea să-şi vadă de treburile ei, doar să ţină uşa dormitorului deschisă.

Să-şi vadă de treburile ei. Da. De parcă ar fi fost cu putinţă.

Se auzi o bătaie rapidă în fereastra ei şi Mandy tresări. *Eric*. Sări din pat şi alergă să deschidă fereastra. Eric se rostogoli în cameră, cu faţa roşie şi năduşită de efortul de a se căţăra până acolo pe spalierul de flori. Mai încercase isprava asta o singură dată şi atunci se alesese cu o gleznă sucită.

— Eric! Ce cauţi aici? întrebă Mandy, uşurată şi împietrită în acelaşi timp.

— Am venit să stau de vorbă cu tine, iar un tip de jos mi-a zis să eliberez proprietatea, îi spuse Eric, cu ochii măriţi de îngrijorare. Ce naiba se petrece?

Mandy aruncă o privire rapidă spre hol. Vocile care rămăseseră la parter toată dimineaţa păreau să se apropie. Nu putea suporta asta. Casa ei fusese acaparată de străini şi prietenul ei urcase pe fereastră ca să ajungă până la ea. Se simţea ca într-un film live de televiziune. Niciunul dintre lucrurile astea nu putea să se întâmple cu adevărat.

— Mandy, te rog. Mă sperii, zise Eric. Trebuie să-mi spui ce se petrece.

— O.K., vino aici, zise Mandy, luându-l de mână.

Îl împinse către dressing, smuci de firul care aprindea lumina şi îl trase pe Eric înăuntru, închizând uşa după ea.

— O.K.... O.K.... uite care-i treaba..., începu Mandy, ţinând o ureche ciulită spre uşă.

Eric îşi încrucişă braţele peste piept şi aşteptă, dar Mandy continua să tragă de timp. N-ar trebui să facă asta. N-ar trebui să spună nimănui ce se petrecea cu adevărat. Dar ce-ar trebui să spună? Eric nimerise drept în mijlocul percheziţiei şi al sechestrului. Nu exista nicio cale de a explica asta într-alt fel.

Spune-i pur şi simplu adevărul. Spune-i!

— Tata este anchetat pentru fraudă fiscală, izbucni ea, închizând ochii strâns.

— Ce?! exclamă Eric.

— Ssst!!! făcu Mandy, apucându-l de mâini.

— Iertare, şopti el, îndoindu-şi puţin genunchii, cât să fie la aceeaşi înălţime cu ea. Dar, *ce*?

Deodată, Mandy se trezi dezvăluind toată povestea. Odată ce se porni, nu se mai putu opri. Nici măcar nu-şi dădea seama ce spune. Eric o sărută pe creştetul capului.

— E O.K., sunt aici, repetă el, până ce suspinele ei se domoliră în lacrimi de uşurare. Sunt aici...

Erau cele mai frumoase două cuvinte din lume.

Eric era aici pentru ea. Mandy se simţea de parcă otrava care o măcina pe dinăuntru ieşise deodată din ea.

E O.K. Nu mai sunt singură.

— De ce nu mi-ai spus de toate astea până acum? întrebă Eric.

— N-am putut, zise Mandy, trăgându-se uşor de lângă el şi sprijinindu-se de umeraşele pline cu haine din spatele ei. Mi-era jenă, adăugă ea, ruşinată s-o recunoască. Vreau să zic, cum îi spui iubitului tău că tatăl tău este un delincvent?

— Mandy, ştii că mie poţi să-mi spui totul, zise Eric, ţinând-o de braţe şi uitându-se în ochii ei. N-o să te judec pe tine pentru ceva pe care *s-ar putea* să-l fi făcut tatăl tău. Pe tine n-o să te judec niciodată. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— Dar trebuie să ai încredere în mine.

Mandy se uită la el şi totul i se păru atât de simplu. Bineînţeles că avea încredere în Eric. Întotdeauna avusese. Nu trebuia să treacă singură prin asta.

— Ştiu, zise ea. Am încredere.

Simţindu-se uşurată cum nu mai fusese de zile bune, Mandy deschise uşa dressingului şi îl lăsă pe Eric să vină în cameră. Se aşezară împreună pe pat şi dădură drumul la televizor, la o emisiune neinteresantă de dimineaţă pe NBC.

Mandy se ghemui lângă Eric, iar el o cuprinse cu braţele. Nu-i păsa dacă aveau să intre părinţii ei. Nu-i păsa dacă aveau să intre agenţii Fiscului. Pentru prima oară, după atâtea zile, se simţea în siguranţă. Şi n-avea de gând să renunţe la asta pentru nimic în lume.

șaisprezece

NU MAI EXISTA NIMIC PE LUME DECÂT SUNETUL respiraţiei sale, vântul care îi trecea pe la urechi, adierea rece de toamnă care îi îngheţa sudoarea pentru a-i răcori pielea încinsă. Când Kai opri maşina pe aleea casei sale, se hotărâse. Ştia ce avea de făcut.

Era momentul pentru măsuri categorice.

Se întinse pe pajiştea din faţa casei pentru încă vreo câteva minute, apoi se îndreptă spre bucătărie, unde-l găsi pe Andrés stând la masă, fără cămaşă, ronţăind pufuleţi în ciocolată şi răsfoind un exemplar din *ESPN The Magazine*[1]. Soarele îl scălda cu razele ce intrau prin fereastra

[1] Revistă bilunară de informaţii sportive.

din spatele lui, punându-i în evidenţă pielea foarte bronzată. Kai blestemă pentru a nu ştiu câta oară zeii care-l făcuseră atât de al naibii de frumos.

Doar uitându-se la el îşi aminti de toate greşelile catastrofice pe care le comisese — când avusese încredere în el, când îl lăsase să se apropie destul de mult pentru a-i frânge inima. Greşeli pe care n-avea să le mai repete.

— Bună, zise ea.

Voia să sune prietenoasă şi neutră. Nu era cazul să înceapă cu agresivitate.

— Bună, îi răspunse Andrés pe exact acelaşi ton.

Kai deschise frigiderul şi îi cercetă conţinutul, prefăcându-se că-şi cântărea opţiunile. Nu voia să se uite la Andrés, pentru că dacă o făcea, exista posibilitatea ca ochii să-i alunece pe pieptul lui gol şi atunci ar fi fost pierdută. Fără îndoială că el ar fi observat şi ar fi folosit asta împotriva ei. Conversaţia aceasta era tocmai despre dominaţie.

— Trebuie să stăm de vorbă, zise Kai, luând o sticlă de ceai Snapple şi deschizând-o cu un pocnet.

Luă o înghiţitură lungă, urmărindu-l pe Andrés cu colţul ochiului. El nici măcar nu tresări.

— Despre ce? o întrebă, înainte de a-şi îndesa o lingură plină de cereale în gură.

— Despre azi-noapte, zise Kai. Se duse până la bufetul care o despărţea de masă şi se aplecă peste el. Nu poţi să mai faci asta.

— Ce să fac? întrebă Andrés, cu ochii în continuare la articolul despre fotbal din faţa lui.

— Ştii tu. Să… apari aşa la o petrecere, zise Kai, fluturând din mâna liberă. Cum de-ai aflat despre ea, totuşi? îl întrebă.

— Am fost la Blockbuster[1]. Am auzit doi tipi discutând despre o petrecere şi am intrat în vorbă cu ei. Ei m-au invitat şi pe mine, explică Andrés, nonşalant.

— Ei bine, data viitoare să spui nu, ripostă Kai.

— Bine, zise Andrés. Dădu o pagină şi studie titlurile şi fotografia, încruntându-se de parcă se concentra asupra unei probleme de matematică. Oricum, n-am venit aici să-mi pierd vremea cu fete imature.

— Eu sunt imatură? întrebă Kai, fulgerându-l din priviri. Tu eşti cel care a aterizat aici crezând că o să mă arunc imediat în braţele tale!

---

[1] Cunoscută casă de vânzare, închiriere şi distribuţie online de filme, din Statele Unite.

Andrés îşi ridică în sfârşit privirile, şi era o duritate în ochii lui — o duritate pe care Kai n-o mai văzuse niciodată până atunci. Înfumurat, arogant, jucăuş, sexy îl mai văzuse pe Andrés. Dur şi rece, niciodată.

— Nici nu ştiu de ce m-am ostenit, zise el, încet. După câte îmi aduc aminte, nu erai atât de bună.

Kai simţi cum totul în ea se strânge de parcă ar fi fost inundată pe dinăuntru cu apă rece. Doar nu spusese asta. Era cu neputinţă să fi spus asta. Mâna ei se încleştă pe sticla de Snapple şi se văzu deodată aruncându-i-o drept în cap.

Spre norocul lui, sună telefonul.

Kai se întoarse să răspundă. Avea să-l ucidă. Avea să-l omoare în somn. Sau, cel puţin, avea să-i radă capul ăla obscen.

— Alo? se răsti ea în receptor.

— Ăăă... Kai?

— Da, cine e? întrebă Kai, ieşind apăsat din bucătărie.

Voia să fie cât mai departe cu putinţă de Andrés.

— Sunt Eric Travers, răspunse vocea de la capătul celălalt al firului.

— Oh... bună, zise Kai.

Eric n-o mai sunase niciodată până atunci. Era surprinsă chiar şi că-i ştia numărul. Un mic clopoţel de alarmă începu să-i răsune în cap. *Mandy*.

— E totul în regulă? întrebă ea.

— Oh, da, totul e bine, zise Eric voios.

Kai se destinse şi ieşi cu telefonul până afară, pe pajiştea din faţa casei.

— Te-am sunat în legătură cu ziua lui Mandy…

— Nu cred că ar trebui să semnăm toate o declaraţie că vom rămâne virgine pentru totdeauna, zise Melissa, luni după-amiază. Asta o să fie o decizie personală pentru fiecare, nu? Unele dintre noi vor dori să aştepte până ce vor fi îndrăgostite, altele vor dori să aştepte până la o anumită vârstă… vreau să spun că nu ne-am alăturat clubului ăstuia ca să renunţăm la liberul-arbitru.

— Da. Cred că ar trebui să se spună ceva despre promisiunea de a face alegeri bune, sănătoase, o susţinu şi Liana.

— Ăsta nu e Clubul Alegerilor Bune şi Sănătoase, i-o reteză Debbie. Ce rost mai are să-l numeşti Club V, dacă virginitatea nu e în declaraţia de onoare?

Kai o văzu pe Liana cum îşi îngustează ochii şi aruncă o privire spre Debbie, peste cercul băncilor.

— Tu de ce te afli aici? o întrebă.

Murmurele şi strigătele izbucniră din toate colţurile sălii de clasă, iar Kai îşi vârî două degete în gură şi fluieră ca să le readucă pe toate la tăcere. Se uită la Mandy, aşteptând-o să spună ceva, dar Mandy privea în gol, cum făcuse de când doamna Kopec ieşise din clasă cu voturile, în urmă cu cinci minute. Se presupunea că-şi compun codul de onoare, în vreme ce Kopec, sfetnicul imparţial, le număra voturile, însă până atunci nu făcuseră decât să se certe.

— O.K., trebuie să fiu de acord cu Debbie la acest punct. Dacă nu vreţi să vă luaţi un angajament de virginitate, atunci probabil n-ar trebui să fiţi în acest club, zise Kai, ignorând fierbinţeala din pieptul ei.

Debbie zâmbi triumfătoare, iar Mandy scoase un oftat sonor, care suna cumva a zeflemea.

— Deci... ce? O să spunem că vom rămâne virgine până când? Până la căsătorie? întrebă Becca Rabinowitz, făcând o mutră îndoielnică.

— De ce nu? zise Riley, stârnind câteva chicoteli.

— Ce-aţi zice cât timp suntem la liceu? sugeră Kai. Nu înseamnă că regulile clubului ne pot ţine legate după absolvire, nu? Deci hai să spunem doar pe durata liceului — pentru atâta timp cât suntem membre ale clubului.

Melissa şi Liana schimbară o privire.

— Pare corect, zise Liana.

Melissa mâzgăli ceva în caietul ei, arătând dezamăgită. Kai se întrebă dacă Melissa era în aceeaşi situaţie în care se afla şi ea — dacă şi ea minţise în privinţa statutului ei de virgină şi încerca să-şi creeze o portiţă de scăpare.

— Deci, stai puţin. Tu n-o să faci sex până n-o să te căsătoreşti? întrebă Marni, întorcându-se spre Riley.

— Nu, zise Riley, ridicând din umeri.

— Nici dacă te îndrăgosteşti total, până peste urechi? întrebă Melissa.

— Dacă mă îndrăgostesc total, până peste urechi, atunci sper că mă voi căsători cu acea persoană, zise Riley, netulburat.

— Drace, şopti Liana. Pentru asta o să ai nevoie de ceva voinţă.

— Şi tu cât ai de gând să aştepţi? o întrebă Debbie pe Liana.

— Nu că ar fi treaba ta, zise Liana, dar cred că dacă aş iubi cu adevărat pe cineva şi aş avea cu adevărat încredere în el, atunci aş şti că sexul nu e o greşeală.

— Nu neapărat, zise Kai fără să se gândească.

Toţi ochii se întoarseră spre ea.

— Ce? Se întâmplă tot timpul. Crezi că ştii pe cineva şi ai încredere în el şi toate cele, aşa că la momentul ăla ţi se pare că nu e nimic greşit, dar mai târziu se dovedeşte că persoana respectivă n-a fost decât un foarte bun actor.

— De ce zici asta? întrebă Mandy, trezindu-se la viaţă pentru prima oară. Sună de parcă toţi băieţii ar spune orice ca să ajungă în patul tău.

— Păi... nu şi Riley, ciripi Eva, apoi se făcu roşie ca sfecla.

— Mulţumesc, zise Riley.

— O.K., dar vrei să spui că Riley este unica excepţie de la regulă? întrebă Mandy.

— Nu. Bineînţeles că nu, zise Kai, descumpănită de focul din ochii lui Mandy. Nu vorbeam despre tine şi Eric...

Alte chicoteli. Mandy se înroşi.

— Atunci despre *cine* vorbeai?

— Despre nimeni în mod special! Eu doar... Făcu o pauză, încercând să-şi ţină gândurile în ordine. O.K., bine, hai să vă luăm ca exemplu pe tine şi pe Eric.

Mandy îşi încrucişă braţele la piept şi se lăsă mai jos în scaunul ei, pielea devenindu-i din ce în ce mai pătată de roşeaţă.

— Doar un exemplu! zise Kai. Suntem cu toţii în liceu. Sunt şanse să nu sfârşim petrecându-ne restul vieţii noastre cu persoanele cu care suntem acum, aşa că sunt şanse ca tu şi Eric să vă despărţiţi într-o bună zi. Dacă voi doi faceţi sex, asta o să transforme despărţirea în ceva mult mai dureros. Şi atunci de ce să nu vă protejaţi de aşa ceva?

În clasă se lăsă tăcerea, toată lumea rumegând la cele spuse. Mandy refuza să se uite la Kai, iar Kai se prinse că făcuse o gafă folosindu-i pe Mandy şi pe Eric pentru ilustrarea cuplului ipotetic. Dar Mandy se repezise la ea s-o atace, iar când se întâmpla asta, Kai avea tendinţa să vorbească înainte să gândească.

— Ştii ce mă întreb eu? zise Mandy deodată, rupând tăcerea şi făcându-le chiar să tresară pe vreo două fete. O fulgeră pe Kai din priviri. Cum se face, oare, că *tu* ştii atât de multe?

În clipa aceea, uşa clasei se deschise şi anunţul doamnei Kopec o salvă pe Kai:

— Am rezultatele alegerilor!

Inima lui Mandy începu să bată nebuneşte când doamna Kopec înaintă până în mijlocul clasei. Între discutarea în public a relaţiei sale cu Eric, mânia ei împotriva lui Kai, şi alegeri, simţea că nu mai rezistă. Trase adânc aer în piept şi încercă să se liniştească, însă nu putea să nu se întrebe dacă era într-adevăr ceva în neregulă cu inima ei. Mai fusese nervoasă şi supărată şi înainte, dar niciodată nu se simţise ca acum. Dacă era într-adevăr bolnavă? Se mai putea întâmpla şi altceva rău în viaţa ei?

— Hei, fie să câştige cea mai bună, şopti Kai, pe un ton împăciuitor.

Se uită la Mandy aşteptând un răspuns, aşa că Mandy dădu din cap şi afişă un zâmbet forţat. Dar formularea lui Kai o călca pe nervi. Era prea încrezătoare. De parcă ştia sigur că ea avea să câştige.

Mandy se simţea de parcă într-adevăr făcea un infarct. Aştepta durerea ascuţită din braţul stâng despre care se vorbeşte întotdeauna.

— Felicitări primei preşedinte a Clubului V...

Mandy Walters, Mandy Walters, Mandy Walters...

— Kai Parker!

Toată lumea din jurul lui Kai o felicită, dar Mandy nu putu face nici măcar efortul de a-şi întoarce capul. Nu credea că ar fi suportat expresia de jubilare de pe faţa lui Kai. În loc de asta, întâlni privirea plină de milă a lui Debbie. Când Kopec dădu liber grupului câteva minute mai târziu, Mandy sări de pe scaun şi o luă spre ieşire.

Kai făcea nişte declaraţii cu iz prezidenţial despre cum aveau să conceapă ele un cod al onoarei la următoarea întrunire în plen, ceea ce îi dădu lui Mandy destul timp să scape.

Picioarele îi tremurau când ajunse în coridor, iar vederea i se înceţoşase complet. Dintr-odată se simţi ameţită şi slăbită, dar continuă să meargă. Nu se opri nici când le auzi pe prietenele ei strigând-o din urmă, dar la capătul coridorului simţi cum pământul îi fuge de sub picioare şi un val de fierbinţeală îi urcă pe şira spinării până în cap. Mandy se opri şi se sprijini de peretele rece, sperând că o va ţine să nu cadă.

Îşi dădu seama că ar fi trebuit totuşi să mănânce ceva. Dar cum era s-o facă, dacă stomacul ei era încontinuu răscolit? Abia de fusese în stare să înghită câteva sărăţele în dimineaţa aceea.

— Hei! Aşteaptă! strigă Debbie după ea.

Lăsaţi-mă în pace, le avertiză Mandy prin ceaţa deasă din mintea ei. *Lăsaţi-mă în pace.*

— Hei... Debbie se opri în faţa lui Mandy, cu o figură compătimitoare. Îmi pare rău. Eu pe tine te-am votat.

— Îţi foarte mulţumesc, glumi Kai, venind lângă ele.

— Kopec a zis că a fost un scor destul de strâns, adăugă Eva, muşcându-şi buza de jos şi uitându-se de la Mandy la Kai şi înapoi.

— Fără resentimente, da? zise Kai, rânjind.

Câtă condescendenţă.

— Bineînţeles, răspunse Mandy, începând să simtă cum i se limpezeşte mintea şi fierbinţeala se risipeşte.

Îşi îndreptă spatele şi-şi pironi ochii asupra feţei încântate a lui Kai.

— Vreau să spun că tu exemplifici tot ce şi-ar dori cineva de la preşedinta unui Club al *Virginităţii*, nu-i aşa?

Kai rămase cu gura căscată pentru o fracţiune de secundă, apoi îşi recompuse expresia mai înainte ca altcineva să poată observa. Dar din punctul de vedere al lui Mandy, lovitura îşi atinsese ţinta.

— O.K., ce naiba se întâmplă cu voi două? întrebă Debbie, cu mâinile în şold.

Mandy se uită triumfătoare la Kai, în timp ce trecea pe lângă ea.

— Mă scuzi, zise, trebuie să ajung la antrenament.

Se îndepărtă ţanţoşă, cu capul sus, sperând doar să n-o apuce iar ameţeala. Un leşin în mijlocul coridorului i-ar fi ruinat glorioasa ieşire din scenă.

— Toate accesoriile de artă merg pe primul raft de sus, îi spuse Eva lui Riley, mândră de stăpânirea ei de sine sub presiune extremă — presiunea extremă fiind definită ca ea şi Riley aflându-se singuri într-un spaţiu foarte înghesuit.

Era trecut de şase, soarele coborâse mult pe boltă, iar ei făceau ordine în dulapul cu rechizite şi accesorii al centrului de îngrijire de zi, încercând să pregătească lucrurile pentru săptămâna care urma.

Riley se urcă pe scară şi întinse mâinile să îndese o cutie de plastic plină cu creioane pe raftul cel mai de sus. Tricoul său Ben & Jerry se ridică, expunând o fâşie subţire de piele dezgolită, iar Eva roşi. Apoi roşi încă şi mai tare, amintindu-şi de abdomenul ei gol de vineri seara, de ce şi-l dezgolise şi de dezamăgirea la care dusese tot dezastrul ăla.

— Voiam să te întreb, ce naiba s-a întâmplat după întrunirea Clubului V de ieri? zise Riley, revenind pe podea. Mi s-a părut că voi, fetele, aţi avut un soi de consfătuire la vârf, pe hol.

— Consfătuire eşuată, zise Eva, întorcându-se cu spatele, ca să aranjeze raftul de lipici. Mandy şi Kai nu se înţeleg prea bine în momentul de faţă.

— Politicile în afara programului nu sunt niciodată plăcute, glumi Riley.

— În ultima vreme au tot concurat pentru multe lucruri, zise Eva, ridicând dintr-un umăr. Cred că asta le-a afectat.

— Concurenţa poate fi dăunătoare între prieteni, zise Riley, mai serios de data asta.

Eva îşi dădu seama că el îi simţise încordarea şi îşi potrivise răspunsul în consecinţă. Eva se trezi că începe să zâmbească.

Încetează, îşi porunci ea, apucând un mănunchi de foarfeci şi depozitându-le într-o cutie de tablă. *El s-a prins în tangoul amigdalelor cu Debbie vineri. Tu n-ai voie să simţi nimic aici.*

Pe neaşteptate, imaginea cu el şi Debbie urcând la etaj, la Devon acasă, îi reveni în minte. Eva se trânti pe o cutie cu prosoape de hârtie, supărată pe ea însăşi.

— Ei! Ce-ai păţit? întrebă Riley.

Împinse scara deoparte şi se aşeză lângă ea.

— Ei, sunt doar... am impresia că totul se destramă, îi spuse ea. Prietenele mele însemnau totul pentru mine şi...

— Şi ce? întrebă Riley, aplecându-se şi punându-şi coatele pe genunchi şi întorcându-şi capul ca s-o vadă mai bine.

— Pur şi simplu am impresia că suntem toate la un pas de-a exploda pe dinăuntru... Mandy şi Kai... eu şi Debbie...

— Care-i problema între tine şi Debbie? întrebă Riley.

Eva închise ochii. Spusese prea mult. Cum de pierduse aşa controlul? *Şi noi concurăm*, gândi ea. *Pentru tine. Numai că ea n-o ştie, iar mie întotdeauna îmi vine să vărs ori de câte ori sunt în preajma vreunuia dintre voi doi.*

— Nimic, zise ea în cele din urmă, urându-se pentru frica ei de a vorbi, de a-şi deschide sufletul, de a-i spune cuiva orice vreodată.

Îşi lăsă umerii în jos şi îşi strânse mâinile între genunchi.

Apoi se întâmplă. Riley îşi petrecu un braţ pe după ea. Evei i se tăie respiraţia. El îşi petrecu un braţ pe după ea şi o strânse. Eva putea simţi parfumul dulceag de mosc al săpunului pe care-l folosea el, amestecat cu mirosul înţepător al vopselelor de pictură, şi îşi dădu deodată seama că,

de acum înainte, toată viaţa ei, ori de câte ori avea să mai simtă mirosul unui creion de desen, avea să-şi aducă aminte de momentul ăsta.

— O să fie bine, zise Riley. Toţi prietenii trec prin momente nasoale ca ăsta, dar voi, fetelor, chiar ţineţi una la alta, deci o să le depăşiţi.

— Ştiu, reuşi să îngăime Eva.

Riscă să arunce o privire spre el. Faţa lui Riley era la doar câţiva centimetri distanţă de a ei. Îi putea vedea fiecare liniuţă de pe buze, fiecare pistrui minuscul de pe piele. El se uita la ea şi privirea lui părea cumva grea.

Pe Eva o străbătu un fior când îşi dădu seama. *Oh Doamne! Acum o să mă* sărute*!?*

Se ridică în picioare, împiedicându-se de un pachet cu role de hârtie igienică.

— La naiba, zise ea.

Faţa îi ardea şi se lăsă pe podea ca să ridice o rolă ce se rostogolise sub rafturi. O scoase plină de praf şi mizerie.

— Se pare că nu s-a mai făcut de mult curăţenie ca lumea, zise Riley, ridicându-se în picioare şi afundându-şi mâinile în buzunarele de la spate.

Luă rola de la ea şi o aruncă spre coşul de gunoi din camera de zi. Rola lovi marginea coşului şi ricoşă în afară.

— M-am făcut de râs, zise el.

Nu, zău, gândi Eva. Băiatul ăsta habar n-avea ce însemna de fapt expresia. Cum de-i putuse trece prin minte că el ar fi vrut s-o sărute? *Pe ea!* Când el tocmai se mozolise de curând cu Debbie Patel!

— La ce te gândeşti în clipa asta? întrebă Riley.

— Mă întreb dacă tu şi Debbie aţi făcut-o vineri seară, se auzi Eva răspunzând.

Oh Doamne. Nu pot să cred că am spus asta.

Îşi pironi privirea drept în faţă, pe un rând de sticluţe cu adeziv Elmer. Timpul se opri. Ea-şi ţinu respiraţia.

— Ce? Nu! zise Riley. De ce? Ţi-a zis ea c-am făcut-o?

— Nu, n-a zis nimic. Dar…

Eva îi aruncă o privire. Părea şocat, de-a dreptul năucit.

— De ce ai crezut asta? întrebă el.

— Păi… voi doi… ştii, v-aţi dus la etaj, zise Eva.

Deodată i se păru şi ei cel mai stupid lucru din lume.

— Şi asta înseamnă că *am făcut-o*? întrebă Riley.

Apoi se opri şi aruncă o privire dincolo de uşa debaralei. Expresia lui se schimbase deodată.

— Da, de fapt, pot să-mi închipui de ce ai fi putut crede asta.

— Dar n-aţi făcut-o, stărui Eva.

— Nu. Mi-a arătat unde era baia, răspunse Riley. Îşi trecu mâinile prin părul lui blond şi făcu un pas mai aproape de ea. Adică, îmi place Debbie, zise el. Însă doar ca prietenă.

— Oh.

Inima Evei făcea tumbe. Alerga în cercuri şi sărea veselă în sus şi-n jos. Se lansa în montagne-russe şi striga cât o ţineau plămânii.

— Ascultă... voiam să te întreb, zise Riley, lăsându-se pe vine să adune nişte borcănele de sclipici. Îşi ridică privirea spre ea şi Eva putea să jure că era o umbră de nesiguranţă în ochii lui. Ai vreun... program vineri seară?

Eva îşi simţi gura iască. Asta nu se întâmpla cu adevărat, n-avea cum.

— Ăăă... nu, zise ea.

Undeva, în străfundul minţii, exista o chestie pe care o citise odată, despre cum ar trebui să se arate indisponibilă şi rezervată. Ignoră sfatul.

— Nimic.

— Şi ai vrea să ieşi pe-afară? întrebă Riley. Cu mine?

Da! Da! Da! De o mie de ori da!

— Sigur, zise ea, scărpinându-se după ureche. Adică... da... asta sună... bine. Să ieşim.

Taci! Taci! Taci! De o mie de ori taci!

— Grozav, zise Riley, zâmbind încet. Atunci, aşa facem.

— Super, zise Eva.

Şi pentru prima oară stânjeneala ei nearticulată nici măcar n-o deranjă.

șaptesprezece

— EU! EU! STRIGĂ MANDY CÂND MINGEA DE volei se abătu în direcţia ei.

Kai urmări cum Mandy întinde braţele s-o prească, apoi şi le trage înapoi în ultima clipă.

Ce naiba făcea?

— Nu! strigă Kai, exact când mingea căzu în teren, la câţiva milimetri distanţă de linia de margine.

Se simţi dezamăgită, în timp ce fetele de la Washington High Wolverines izbucniră în urale şi ţopăiră în partea cealaltă a fileului. Fata imposibil de înaltă care trimisese mingea îi făcu în ciudă lui Mandy şi îşi lovi palmele cu prietenele ei.

— Walters! Ce-mi faci? strigă antrenoarea Davis.

— Am crezut că iese în aut.

Mandy îşi lăsă capul în jos şi lui Kai îi păru rău pentru ea. Asta era a treia preluare ratată a lui Mandy şi era doar primul set al meciului. Toată lumea mai juca prost, din când în când, însă asta era de cartea recordurilor.

— Hei, n-are nimic, zise Kai, bătând-o prietenește pe Mandy pe spate. O să-ţi revii tu.

Mandy îi aruncă lui Kai o privire furioasă. *Şi cu asta, am terminat cu părerile de rău,* gândi Kai. După ceea ce îi spusese Mandy pe coridor, Kai crezuse că s-ar fi dovedit o fată bună dacă ar fi încercat s-o ajute să depăşească momentul.

Mingea fu servită din nou şi încă o dată venea drept spre Mandy. Şi încă o dată Mandy se uita distrată în depărtare. Mingea venea din ce în ce mai aproape. *Uită-te în sus, Mandy. Uită-te! În sus!* Dar ea în mod clar era pierdută în lumea ei şi, în ultima fracţiune de secundă, Kai plonjă. Prinse mingea şi o trimise curat peste fileu, căzând între trei jucătoare de la Wolverines care se aruncaseră după ea.

Kai aplaudă şi bătu palmele cu coechipierele, apoi Davis suflă în fluier.

— Parker, vino aici, strigă Davis şi entuziasmul lui Kai pieri brusc.

Presimţea că Davis avea s-o muştruluiască fiindcă îşi părăsise poziţia. Dar ce era să facă? S-o lase pe Mandy să piardă meciul?

Kai aruncă o privire spre Mandy, în timp ce-şi aplecă urechea spre antrenoarea Davis.

— Ce dracu' a fost aia? întrebă Davis în şoaptă. A fost mingea lui Mandy. Crezi că nu se poate descurca singură acolo?

— Nu, doamnă, îi spuse Kai liniştită lui Davis, cu mâinile în şolduri, în timp ce făcea eforturi să-şi controleze respiraţia. Doar că... am crezut că eu puteam s-o preiau mai bine.

— Îţi apreciez diplomaţia, Parker, dar ăsta este campionatul de stat, zise antrenoarea. Treci înapoi!

Kai simţi că i se strânge inima, ştiind ce avea de gând antrenoarea. Se uită la Mandy, încercând s-o prevină din ochi înainte ca antrenoarea să solicite schimbarea, dar Mandy ignora cu încăpăţânare existenţa lui Kai.

— Schimbare! strigă Davis. Intră Sheridan, iese Walters!

Mandy îi aruncă o căutătură piezişă lui Kai, de parcă din vina lui Kai fusese ea scoasă de pe teren. *Incredibil.* Oare Mandy chiar credea că ar putea fi atât de meschină?

Bine, n-are decât, îşi zise Kai, uitându-se fix la Mandy, care-şi târa picioarele spre banca de pe margine. *N-are decât să creadă ce naiba vrea ea.*

— Nu pot să cred că au scos-o pe Mandy, zise Eva, privindu-şi prietena din tribunele de pe marginea sălii.

Mandy stătea pe banca rezervelor, arătând palidă şi pierită, gata să izbucnească în plâns.

— N-are nimic, o să fie bine, zise Debbie, sprijinindu-şi coatele pe treapta din spatele ei.

— Mă îndoiesc, zise Eva. I-a aruncat lui Kai „privirea ucigaşă".

— Ce se întâmplă cu ele două în ultima vreme? întrebă Debbie. Abia de-au schimbat două vorbe la prânz.

— Am văzut. Mi-ar plăcea să clarifice lucrurile între ele, indiferent ce-or avea de împărţit, zise Eva.

— Eu cred că totul a început cu treaba aia cu Clubul V. Sunt sigură că o să le treacă acum, după ce-am făcut alegerile. Nu pot ţine supărarea la nesfârşit. Adică, e doar un club, nu? zise Debbie.

În teren, Kai atacă mingea la fileu şi marcă punctul câştigător al primului set. Debbie şi Eva aplaudară laolaltă cu ceilalţi câţiva spectatori din tribune şi echipa se adună la margine.

— Şi tu ce-ai mai făcut? zise ea, întorcându-se spre Eva. Mi se pare că nici n-am prea vorbit toată săptămâna.

Eva roşi uşor şi îşi studie unghiile.

— Mai nimic. Eu am... ăăă... am tot fost cu Riley la 4-H, o grămadă.

— Oh, Doamne, nu-i un dulce? zise Debbie, rânjind. Şi eu am tot fost cu el, o grămadă. Ar trebui să ne întâlnim toţi trei.

— Da.

Eva zâmbi şi înghiţi anevoie nodul din gât. Debbie chiar îl *plăcea* pe Riley, sau îl socotea doar un alt potenţial broscoi? Oare ar trebui să-i spună ce zisese Riley ieri, că se gândea la Debbie doar ca la o prietenă?

— Da. Toţi trei împreună, asta ar fi, ăăă, minunat.

Să-i zic despre posibila noastră întâlnire?

Nu — o să aştept întâi să aflu dacă e o întâlnire veritabilă sau dacă el o consideră doar ca pe o altă chestie prietenească.

Da. Părea cel mai bun plan. Asta însemna că nu trebuia să se ocupe pe loc de problemă. Mai târziu era bine. Mai târziu e întotdeauna mai bine.

Mandy intră în cabinetul de consiliere vineri, la ora prânzului, şi dădu cu ochii de Kai stând pe

canapea. *Păi se putea să nu aibă ea interviul exact când îl am eu pe* al meu, gândi Mandy înciudată. Mandy nu-i mai vorbise lui Kai de când cu meciul ăla de volei. Mandy nici măcar nu se mai *uitase* în direcţia ei. Şi s-o vadă pe Kai acolo, în momentul acela, o făcea să se simtă mai rău decât se simţise până atunci.

— Ai interviul acum? întrebă Kai.

— Desăvârşită putere de deducţie, zise Mandy, sarcastic.

Numai lucruri din astea îi ieşeau pe gură, din ce în ce mai des, în ultima vreme.

— Care-i problema ta? se răsti Kai, atrăgându-şi priviri de la funcţionarii din biroul alăturat.

— Problema *mea*? replică Mandy, în şoaptă. Se aşeză în capătul celălalt al canapelei, cu muşchii încordaţi. M-am ales cu o eliminare, mulţumită ţie.

— Oh, Doamne, ştiam eu. *Ştiam* că asta o să crezi.

— O cred doar pentru că a fost *atât de evident* adevărată.

— Ştii ceva? A fost *atât de evident* că n-a fost vina mea, şuieră Kai înapoi. Nu că nu mi-ar fi plăcut. N-ai putut să scoţi nici măcar o minge ca să-ţi salvezi pielea.

Mandy se simţi ca pălmuită.

— Drace, mersi, Domnişoara As-în-toate.

— Ăsta nu era titlul *tău*?

— Fetelor! le mustră secretara consilierului. Vă rog! Ăsta e un birou.

Mandy îşi întoarse capul în altă parte, punându-şi picior peste picior şi încrucişându-şi braţele la piept. Asta era prea mult. *Kai nici n-ar trebui să se afle aici.*

— Pot să te întreb ceva? şopti ea, întorcându-se să se uite la Kai.

— Ard de nerăbdare s-aud *ce*, zise Kai.

— De ce candidezi la bursă când nici măcar nu eşti virgină? întrebă Mandy, şoptind ultimul cuvânt pe cât de calm era omeneşte cu putinţă.

Kai clipi, dar nu zise nimic. Începu să-şi trosnească încheieturile degetelor mâinii drepte, una după alta.

— Eu cred c-ar fi cinstit să te retragi din competiţie, zise Mandy.

— De ce nu te retragi tu? întrebă Kai. Că tu n-ai nevoie de ea.

— De unde ştii *tu* ce am *eu* nevoie? zise Mandy, înainte de a se putea răzgândi. Habar n-ai tu ce se petrece cu mine!

— Şi de ce oare nu ştiu? i-o reteză Kai.

Îşi duse un deget la tâmplă şi luă ironic o mină meditativă.

— Da, dar cel puţin eu nu-mi mint prietenele.

— Oh, şi eu le mint?

— Tu ne-ai spus că eşti virgină! Ne-ai spus că nu-l poţi suferi pe Andrés! Şi apoi am aflat că te-ai culcat cu el!

Kai rămase cu gura căscată.

— Nu ştiu cum ai aflat despre mine şi Andrés, dar asta nu e treaba ta.

— Şi poate că există lucruri pe care eu nu ţi le spun ţie pentru că nu e treaba *ta*, ripostă Mandy.

— Bine, atunci, zise Kai, întorcându-şi iar profilul spre Mandy.

— Bine.

Ochii lui Mandy se umplură de lacrimi exact când uşa sălii de întrevederi se deschise şi antrenoarea Davis în persoană ieşi în prag.

— Mandy? Tu urmezi, zise ea.

Mandy se ridică, tremurând, şi trase adânc aer în piept. Asta era. Urma să se decidă viitorul ei. Înainte de a intra în mediul ostil al camerei de aşteptare, avusese în minte o întreagă listă de lucruri despre care să vorbească în faţa comisiei. Fusese pregătită, stăpână pe ea — mă rog, pe

cât de stăpână pe sine putea fi în împrejurările acelea.

Dar acum pieriseră toate. I se şterseseră din minte. Singurul lucru la care se putea concentra era să nu izbucnească în plâns.

optsprezece

— Floare la ureche, zise Debbie, urcând în autobuzul galben, mare, care îi aştepta în faţa Liceului Oakridge. Tu nu crezi c-a fost floare la ureche?

— Mai încet, îi spuse Riley în şoaptă. Se uită în jur la colegii lui cu o expresie clar prudentă, trecându-şi mâna prin părul blond şi zbârlit. O să-ţi pui în cap o sută de tocilari la mate nemulţumiţi, o preveni el.

Debbie râse şi se îndreptă agale spre partea din spate a autobuzului. Ştia că îi făcuse praf pe toţi la examen şi se desfăta cu senzaţia îmbătătoare de după test. În pofida voinţei sale, se trezise cuprinsă de energia zilei aceleia. Toţi elevii de frunte de la Liceul Ardsmore fuseseră urcaţi în

autobuzul de Oakridge — sediul testării pe district pentru concursul de matematică şi fizică — şi, pe drum, cu toţii tociseră, se stresaseră şi discutaseră aprins despre ce avea să le pice la test. Tensiunea din aer în cantina Liceului Oakridge fusese molipsitoare, iar Debbie se simţise într-adevăr agitată când supraveghetorul îi pusese în faţa foaia de examen.

Însă acum, că se terminase, Debbie se simţea bine. Mai mult decât bine. Rezolvase totul excelent şi o ştia. Dacă s-ar fi hotărât vreodată că ar fi vrut o carieră în ştiinţă, drumul îi era deschis.

Din nefericire, tot nu voia cariera aceea.

Debbie se aşează pe bancheta din spate a autobuzului şi entuziasmul îi pieri cu repeziciune. Unde-i stătuse capul? Da, făcuse bine la examen şi, da, adora să facă bine, dar chiar fusese nevoie să facă bine şi la *ăsta*? Dacă avea să câştige bursa asta, afacerea era terminată — părinţii ei ar fi expediat-o la Penn State mai repede decât ai spune peşte. De ce nu refuzase testul? Oare era aşa o perfecţionistă, încât trebuia să strălucească, fie şi-n cel mai mic lucru?

Oh Doamne, sunt *o tocilară*, gândi ea, dezamăgită. *Nu mi-a trecut niciodată prin cap să dau greş intenţionat.*

— O.K., capricioaso, zise Riley, aşezându-se lângă ea.

Cu toată supărarea ei, atingerea braţului său de al ei îi trimise un val de căldură prin vene.

— Ce s-a întâmplat între partea din faţă a autobuzului şi partea din spate? Ţi-ai dat seama deodată că ai uitat să-ţi treci numele pe test?

— Nu, zise Debbie, ducându-şi mâna la frunte. Numai că... nu-mi vine să cred că o să-mi petrec restul vieţii ca Fată de Ştiinţă.

— Un brand cu totul nou de supererou, zise Riley, sunând ca Mr. Moviephone[1].

— Vorbesc serios! zise Debbie, lăsându-se să alunece în jos pe banchetă şi închizând ochii.

O groază cumplită îi apăsa pe umeri.

— Hei, eşti cam prea sigură pe tine, nu-i aşa? Vreau să spun, ai concurat cu mii de megacreiere aici. Inclusiv al meu, adăugă el.

— Scuze, zise Debbie, oftând. Ai dreptate. Care sunt şansele să câştig într-adevăr?

— Oricum, n-o să ştim decât peste vreo câteva zile, aşa că n-are niciun rost să ne facem griji de acum despre succesul tău iminent, zise

[1] Moviephone – serviciu american de informaţii telefonice despre difuzarea filmelor, cinematografe, rezervări de bilete şi recenzii.

Riley, ghemuindu-se pe locul lui şi proptindu-şi genunchii în speteaza scaunului din faţă.

Debbie trase adânc aer în piept şi se mai ridică puţin pe banchetă.

— Ai dreptate. Ar trebui să-mi fac griji numai pentru interviul legat de bursa Treemont, zise ea. Trebuie să mă duc să-l susţin când ajungem înapoi.

— Glumeşti, zise Riley, încreţindu-şi fruntea. Ce zi grea!

— Mie-mi spui? răspunse Debbie.

În timp ce autobuzul ieşea din parcare şi o lua pe cea mai apropiată autostradă, Debbie încercă să facă un efort să se relaxeze. Interviul era acea parte din competiţia pentru bursă la care ştia că poate avea succes. Era bună la scris, dar într-o discuţie era fabuloasă. Însă n-avea să stârnească entuziasmul nimănui dacă se prezenta cu faţa ei posomorâtă.

Debbie aruncă o privire spre Riley, care îşi închisese ochii şi îşi lăsase capul pe speteaza banchetei. Arăta atât de dulce, cu soarele care-i scălda faţa. L-ar fi putut săruta chiar în clipa aceea. Îşi imagină ce-ar fi făcut el dacă ar fi simţit deodată buzele ei pe ale lui. Că doar n-ar fi şovăit să-i răspundă la sărut, nu-i aşa? Nu exista vreun băiat pe lume care să fi ratat prilejul unei pupăceli subite cu o fată frumoasă. Ar fi fost surprins

la început, desigur, dar după aceea şi-ar fi încolăcit braţele în jurul ei şi ar fi aplecat-o spre fereastră, sărutând-o de parcă asta ar fi aşteptat toată viaţa lui.

Autobuzul se zgâlţâi peste o ridicătură din drum şi Riley deschise ochii, prinzând-o pe Debbie că îl studiază. Debbie îşi întoarse privirea, prefăcându-se absorbită de un graffiti de pe spatele scaunului din faţa ei.

— Ce-i? zise Riley.

— Mă întrebam dacă ai vreun program în seara asta, trânti Debbie, repede. Mă gândeam să vedem un film, ştii tu, ceva care să amorţească minţile şi să-mi aline creierul prăjit.

Rânji şi se uită din nou la el, dar expresia lui Riley îi spuse că urma să fie refuzată. Fără drept de apel.

— Adevărul e că am deja ceva aranjat, zise el. Apoi îşi drese glasul şi întinse mâna să culeagă o bucăţică de vinilin scorojit de lângă el. Cu Eva.

— Oh, zise Debbie, cu zâmbetul încremenit pe faţă.

Avea senzaţia că inima îi cade în stomac. *Riley* avea aranjamente cu *Eva*? Şi ea era *cea mai bună prietenă* a Evei. De ce nu-i spusese oare Eva despre asta?

— Dar... ştii... poate altă dată, zise Riley.

Debbie şi Eva abia de vorbiseră la telefon săptămâna din urmă... De fapt, acum, când se gândea mai bine, îşi dădu seama că nu mai purtase cu Eva o conversaţie adevărată şi îndelungată de mai multe zile. Iar la meci, când o întrebase pe Eva ce se întâmpla cu ea, îi *pomenise* ceva despre ieşitul cu Riley. Dar Debbie era sigură că Eva nu spusese nimic despre o întâlnire. De o întâlnire şi-ar fi amintit.

De ce *toată lumea* păstra secrete faţă de ea? Nu-i plăcea asta. Mandy încă nu explicase de ce candida pentru bursa Treemont, Kai avea un spaniol sexy sub acelaşi acoperiş cu ea pe care Debbie încă nu-l cunoscuse, iar acum Eva şi Riley...

Ce se întâmpla cu prietenele ei?

Ţâââââârrrrrrr.

Soneria zbârnâi, dând semnalul începerii orei de istorie şi, chiar înainte să se încheie vibraţia, Riley se strecură în sala de clasă. Eva îşi ţinu respiraţia. Avusese nervii întinşi la maximum în ultimele cinci minute, întrebându-se dacă avea să se întoarcă de la concursul de matematică şi fizică la timp pentru oră. Nu stabiliseră încă nimic pentru seara aceea şi ea începuse să se teamă că n-avea să-l mai vadă la şcoală — ceea ce ar fi însemnat că urma să stea cu orele în casă,

lângă telefon, întrebându-se dacă el va suna. Întrebându-se dacă *într-adevăr* aveau să iasă împreună. Şi cu toate că nu trăise niciodată personal această tortură anume, era foarte sigură că ar fi fost cea mai rea dintre toate.

Riley se aşează pe scaunul din spatele Evei, se aplecă şi şopti „Bună" tocmai când domnul Gibson îşi începu cuvântarea. Eva încercă să nu se înfioare vizibil. Aruncă un zâmbet scurt peste umăr. Vreo treizeci de secunde mai târziu, un bileţel apăru la marginea câmpului ei vizual. Ea-l luă din mâna lui Riley, ignorând privirile curioase ale celor din jurul lor. Deschise bileţelul în poală.

„Vin să te iau la 7 diseară?"

Îşi muşcă buza de jos, puse bileţelul pe bancă şi scrise, sub mesaj:

„Desigur. Ce-o să facem?"

Lăsându-şi mâna jos, pe lângă scaun, Eva o întinse uşor în spate şi Riley recuperă bileţelul. Îi auzi stiloul scârţâind în spatele ei. Când îi citi răspunsul, aproape se pierdu cu firea.

„E o surpriză. Şi am nevoie de adresa ta."

O surpriză. Şi venea s-o ia de acasă. Asta suna destul de mult a întâlnire. Cum de i se întâmpla una ca asta?

Eva mâzgăli grăbită adresa şi numărul ei de telefon şi îi dădu bileţelul înapoi, după care se

aplecă în scaun şi încercă să fie atentă la lecţie. Dar cu Riley atât de aproape încât îi putea simţi fiecare mişcare, nu se putu abţine să nu alunece în vechile ei reverii. Oare chiar exista un sărut în viitorul ei? Gândul acesta era deopotrivă înfricoşător şi tulburător.

Pot să-i fac faţă, îşi spuse ea, în timp ce Gibson începu să scrie pe tablă subiectele pentru următorul lor examen. Eva deschise caietul şi le notă. *Dacă nu se întâmplă nimic neprevăzut, pot să-i fac faţă.*

Un alt bilet coborî deodată peste umărul ei şi ateriză drept în mijlocul pupitrului său. Tremurând, Eva deschise mesajul şi află cum era, practic, să te topeşti. Tot ce scria era:

„Abia aştept."

nouăsprezece

Riley şi Eva... Riley şi Eva... Riley şi Eva...

Nu. Oricum ar fi spus-o, tot nu i se părea cu putinţă.

Debbie stătea în faţa comisiei, la interviu, cu picioarele încrucişate strâns, pantoful ei decupat atârnându-i peste călcâi. Îi puseseră deja întrebările de bază, iar acum aştepta, în timp ce ei răsfoiau printre hârtiile din faţa lor şi şopteau unul altuia ei ştiau ce. Ea-şi dori s-o lase acum în pace, ca să poată ajunge la meciul de lacrosse de săptămâna asta şi să-şi verse noua confuzie mentală pe un adversar nevinovat.

— Se pare că nu avem aici eseul tău despre puritate, Debbie, zise domnul Simon, aruncându-i o privire întrebătoare.

— Oh, aşa e, zise Debbie. Păi, mi-am petrecut foarte mult timp învăţând pentru concursul de matematică şi fizică, dar acum, că s-a încheiat, o să mă ocup de el imediat.

— Concursul de matematică şi fizică? A fost astăzi, nu-i aşa? întrebă doamna Labella.

Debbie trase adânc aer în piept.

— Da, zise ea. Am avut o zi cam lungă.

Câţiva membri din comisie zâmbiră. *Pot să plec acum?* întrebă Debbie în gând.

— Păi, bursa de la matematică şi fizică pare să fie ceva mai uşor de obţinut pentru tine decât bursa Treemont, zise doamna Russo, răsfoind nişte hârtii. Îţi dorim baftă la ea.

Mai uşor de obţinut? Spune cumva ceea ce cred eu că spune?

— Mulţumesc, zise Debbie, nesigură. Dar... mă iertaţi, de ce spuneţi că bursa de matematică şi fizică e mai uşor de obţinut pentru *mine*? E ceva în neregulă cu dosarul meu?

Doamna Russo practic înghiţi în sec şi o tensiune grea umplu încăperea. Inima lui Debbie începu să bată cu putere. Ea *nu voia* ca bursa de matematică şi fizică să fie mai uşor de obţinut pentru ea. Voia să ia banii doamnei Treemont şi să fugă la New York şi la FIT.

— Dacă e ceva ce pot face... ştiţi... ca să-mi îmbunătăţesc dosarul, vă rog să-mi spuneţi, zise

Debbie, simţindu-se disperată. Am nevoie de recomandări mai bune sau ceva asemănător?

Doamna Russo schimbă o privire cu domnul Simon şi toţi membrii comisiei se foiră în scaune.

— Nu, Debbie, recomandările tale sunt bune, zise doamna Russo, în cele din urmă. Dar ai grijă să te gândeşti bine ce scrii în eseul tău despre puritate.

— Da, interveni domnul Simon. Să te gândeşti *foarte bine*.

Hopa. Stai puţin. Avea Debbie închipuiri sau într-adevăr cinci dintre profesorii ei stăteau drept în faţa sa şi îi spuneau că bursa Treemont nu era uşor de obţinut pentru *ea* fiindcă era prea *desfrânată*? Oare îşi imagina ea atmosfera apăsătoare? Şi expresia ciudată de pe faţa lui Simon care părea să spună „Eu nu cred că ai fi capabilă să scrii un eseu bun despre puritate, pentru că tu n-ai idee ce înseamnă puritatea"?

Se ridică de pe scaunul ei şi îşi înşfăcă geanta. Cu răutatea fetelor se putea descurca, până şi idiotismul băieţilor îl putea accepta. Dar acum şi *profesorii* ei o bârfeau? Aveau oare să izbucnească în râs în secunda în care ea ieşea din cameră?

— Mulţumim, Debbie! strigă directorul adjunct.

Debbie închise uşa în urma ei fără să spună la revedere. Cu greu se abţinu să nu-i arate degetul.

* * *

Nu. Nu-nu-nu-nu-nu.

— Mamă! Te rog! Nu există nimeni altcineva care să te poată lua cu maşina? se milogi Eva.

Îşi verifică ceasul, în timp ce strângea receptorul cu disperare în mâna cealaltă. Riley trebuia să ajungă peste o jumătate de oră. Probabil era deja pe drum.

— Uite, Cheryl a sunat că e bolnavă, iar Missy, care ar fi trebuit să mă ducă să-mi iau maşina de la reparat, a primit un telefon de la băiatul ei pentru ceva urgent. Nu mai e nimeni altcineva, zise mama Evei.

— Dar, mamă, nu pot să apelez iar la prietenele mele. Deja le-am rugat de prea multe ori. Nu sunt serviciu de taxi, zise Eva.

— Eva Marie Farrell, dacă superprivilegiatele tale prietene nu te pot ajuta din când în când, atunci ce fel de prietene îşi sunt?

Oh, cum o ura câteodată pe mama ei. Îi ura ranchiuna şi înfumurarea, şi modul în care uneori, ca în clipa aceea, părea chiar să-i poarte pică Evei pentru că avea prietene. Iar acum avea s-o urască şi pentru că-i strica prima ei întâlnire, care s-ar fi putut transforma, ipotetic, în primul ei sărut. Cea mai frumoasă seară din viaţa ei.

— Nu uita să aduci carnetul de cecuri, îi spuse mama ei. Trebuie să luăm maşina.

Eva trânti receptorul, cu mintea învâltorită. Din păcate, nu putea face nimic. Nu putea s-o lase pe mama ei să stea la Urgenţe toată noaptea, şi bani de taxi n-avea. În plus, mama ei avea nevoie de ea, ca să-i aducă şi carnetul de cecuri. Deci singura ei opţiune era să se ducă s-o salveze pe mama ei. Din nou.

Formă numărul lui Mandy, apăsând butoanele cu atâta forţă încât era sigură c-or să se rupă.

— Vin imediat, zise Mandy.

— Eşti sigură că nu te întrerup de la nimic important? întrebă Eva.

— Eva, te rog, nici n-ai idee cât de mult îmi doresc să ies afară de aici chiar în momentul ăsta.

Prietenele ei păreau să spună asta foarte des în ultima vreme, nu că Eva nu le-ar fi înţeles. În clipa aceea şi ea şi-ar fi dorit să fie mai degrabă oriunde în altă parte decât acasă.

Mandy ajunse acasă la Eva în mai puţin de un sfert de oră, doborând toate recordurile anterioare. Când îi deschise uşa, Eva era gata să plângă şi îşi rodea buza de jos.

— Uau! făcu Mandy, măsurând-o cu privirea de sus până jos. Arăţi uimitor.

Eva îşi pusese aceiaşi jeanşi pe care îi alesese Kai pentru ea cu o săptămână în urmă şi un tricou negru vechi, care pe vremuri fusese larg, dar care acum era cumva mulat. Reuşise chiar să-şi

aranjeze părul într-un mod acceptabil şi îşi dăduse pe la ochi cu dermatograf şi rimel. Când terminase, se simţea de parcă s-ar fi costumat pentru Halloween. Din nefericire, toată găteala ei era zadarnică.

— Ai cumva numărul lui Riley Marx pe mobilul tău? zise Eva, rugătoare.

Mandy avea numerele de telefon de acasă, numerele de mobil şi adresele de e-mail ale aproape tuturor elevilor din ultimul an, pentru că era implicată în foarte multe activităţi şcolare.

— Ăăă... da, cred că da, zise Mandy, scoţându-şi telefonul verde din buzunarul jachetei. De ce vrei să-l suni?

— Pentru că trebuia să ieşim împreună în seara asta, iar numărul lui nu e în cartea de telefoane, aşa că n-am putut să-l sun şi...

— Trebuia să ieşi cu Riley Marx? zise Mandy, ridicându-şi privirea spre ea, în timp ce derula contactele din agenda telefonului. Când s-a întâmplat asta?

— Îţi povestesc în maşină, zise Eva, smulgându-i telefonul din mână.

În timp ce Mandy pornea maşina, Eva apăsă butonul de apelare rapidă a telefonului lui Riley. Îi răspunse aproape imediat căsuţa vocală. Eva trebui să strângă tare din ochi ca să nu izbucnească în plâns.

— Riley, îmi pare atât de rău şi sper din toată inima să primeşti mesajul ăsta, dar trebuie să anulez întâlnirea din seara asta, zise Eva dintr-un suflu. Nici măcar nu-şi dădea seama ce spunea, dar spera să nu sune prea idiot. A intervenit ceva de care trebuie să mă ocup. Îmi pare sincer rău. Ăăă... O.K.... ăăă... pa.

Mandy aruncă o privire spre Eva.

— Te simţi bine?

— Sigur, zise Eva, ştergându-şi o lacrimă înnegrită de rimel.

Viaţa ei era praf, dar altminteri era chiar în regulă.

Mandy se sprijinea cu spatele de latura Volkswagenului ei, împreună cu Eva, urmărind prin vitrina staţiei de benzină cum doamna Farrell îl plătea pe mecanic. Mandy nici nu putea spune în cuvinte cât de rău îi părea pentru buna ei prietenă. Prima ei întâlnire — şi cu Riley Marx, nici mai mult, nici mai puţin — şi fusese anulată.

Oare nu se mai putea petrece şi ceva bun? Oricui?

— N-am chef să mă duc acasă, zise Eva, fixând cu privirea o baltă în care se învârteau dâre multicolore de benzină şi unsoare.

— Ar trebui să mergem să facem ceva, zise Mandy.

— Poate le sunăm pe Debbie şi pe Kai şi venim pe la tine, sugeră Eva, cu speranţă. N-am mai petrecut o noapte împreună de multă vreme.

Mandy tresări, cu inima grea.

— De fapt, Kai şi cu mine ne-am cam certat în după-masa asta, zise ea. Nu prea cred c-o să vrea să vină pe la mine.

— V-aţi certat? întrebă Eva, îngrijorată. Ce s-a-ntâmplat?

— E cam greu de explicat.

— Dar mai mergem mâine la mall, nu-i aşa? E ziua ta, zise Eva.

Mandy oftă. Ea, Eva şi Debbie îşi făcuseră un obicei de a se întâlni la mall în sâmbăta cea mai apropiată de ziua de naştere a fiecăreia, pentru a alege un cadou sărbătoritei. Mandy aştepta cu nerăbdare momentul acesta în fiecare an, dar de data asta nici măcar nu se gândise la el până atunci.

— Nu ştiu, răspunse ea. Nu prea cred că am chef de cumpărături.

— O.K., *acum* sunt speriată de-a binelea, zise Eva şi se sili să râdă, dar îi ieşi un sunet ca o tuse înecată.

Mama Evei ieşi din biroul staţiei de benzină, iar Mandy şi Eva se îndepărtară amândouă de maşină. Mandy observă fără să vrea cât de obosită şi chinuită arăta mama Evei. *Tu arăţi cum mă*

simt eu, gândi ea, confuz. Dar cel puţin mamei Evei nu-i era teamă să-şi arate emoţiile. Cel puţin ea nu se purta ca un soi de robot impasibil, precum părinţii lui Mandy, ori de câte ori Mandy era prin preajmă.

Sau ori de câte ori *observau* ei că era prin preajmă.

— Îţi mulţumesc mult, Mandy, zise doamna Farrell, dându-şi părul la o parte de pe faţă. Mă bucur că Eva are nişte prietene atât de săritoare.

Eva întoarse privirea, iar Mandy zâmbi.

— Nu-i niciun deranj, sincer.

— O să mă duc pe la Mandy, zise Eva. S-ar putea să rămân peste noapte.

— O.K., răspunse mama ei. Dar să mă suni, să mă anunţi.

Aşteptară până când mama Evei se îndepărtă, şi-abia după aceea urcară şi ele în maşină. Mandy se uită la ceas. Era deja opt. Părinţii ei asistau la un spectacol de binefacere în seara aceea şi plecau la ora opt. Asta însemna că, măcar câteva ore, casa era eliberată de nebuni.

— Bine, hai să mergem la mine, zise Mandy, pornind motorul. Poţi încerca să-l suni din nou pe Riley de acolo.

— Şi o să putem vorbi despre ce s-a întâmplat cu tine şi Kai.

Minunat, gândi Mandy, înscriindu-se în traficul de pe autostradă. *O seară de vineri plină de distracţie.*

Ambele maşini ale părinţilor ei erau pe alee când ajunse ea în faţa casei, dar asta nu însemna nimic. Părinţii ei întotdeauna închiriau o limuzină când se duceau la acţiunile de caritate şi la recepţii oficiale. Abia după ce ea şi Eva intrară şi o porniră în sus pe scară, Mandy le auzi vocile. Încremeni în loc.

— Poţi folosi telefonul din camera mea, îi spuse ea Evei.

Eva şovăi.

— Eu o să mă duc să-i anunţ pe ai mei că suntem aici, îi zise Mandy, cu un zâmbet crispat. *Şi să-i avertizez să nu spună prea tare nimic foarte supărător.*

Eva intră în camera lui Mandy şi Mandy porni, cu băgare de seamă, către dormitorul părinţilor ei.

— Or să vină mâine? întrebă mama lui Mandy. Atât de curând? Dar mâine e ziua lui Mandy.

— Ştiu ce e mâine, Shirley.

Cu inima bătându-i cu putere, Mandy ciocăni în uşa deschisă, iar părinţii ei ridicară privirile, speriaţi. Mama ei era îmbrăcată într-una dintre rochiile ei lucioase, lungi până la podea şi

mulate, iar tatăl ei era în smoching, fără vestă. Faţa lui era roşie ca sfecla, iar a mamei sale, albă ca varul.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Mandy, încremenită în prag.

Mama şi tatăl ei schimbară o privire, apoi tatăl ei oftă.

— Poţi să intri şi să stai jos, dovlecel, zise el.

— De ce? Ce se-ntâmplă? întrebă din nou Mandy, împietrită.

— Tatăl tău trebuie să-ţi spună ceva, zise mama ei.

— Ăăă... O.K., dar Eva e la mine în cameră. Voiam să ne petrecem noaptea împreună şi...

— S-ar putea să nu fie o idee prea bună, zise mama ei, apropiindu-se şi întinzând mâinile către ea.

Mandy se simţi ca şi cum era în corpul altcuiva când mama ei o conduse până la pat şi se aşeză lângă ea. Mâna ei era moale şi lipsită de viaţă în palmele calde şi lipicioase ale mamei sale. Tatăl ei se aşeză pe scaunul măsuţei de toaletă şi trase adânc aer în piept.

— Amanda, nu există o cale uşoară de a spune asta, aşa că am s-o spun direct.

Când îşi ridică ochii să-i întâlnească pe ai lui Mandy, expresia lor era iubitoare şi tristă.

— O să fiu închis.

— Ce? zise ea, slab.

— Am făcut ceea ce Fiscul zice că am făcut, şi ei au dovezile. Or să vină mâine aici, ca să mă pot preda.

— Ce zic ei că ai făcut? întrebă Mandy, iar mâinile mamei sale le strânseră mai tare pe ale ei.

Îşi auzea vocea ca venind din afara corpului ei.

— Am falsificat nişte cifre din taxele pe veniturile noastre câţiva ani la rând, zise el. Ca să ne situăm într-o categorie de plată mai mică şi să nu ni se ia prea mulţi bani...

— Aşa că ei... or să vină să te *aresteze*?

— Mandy, îmi pare atât de rău...

— Deci am avut dreptate de la început, zise Mandy, amorţită. Se uita în podea, fără s-o vadă cu adevărat. Toată povestea asta... voi doi purtându-vă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, prefăcându-vă fericiţi... a fost o minciună.

— N-am vrut să-ţi faci tu griji, scumpo, zise mama ei.

— Doamne, mamă, nu sunt o idioată! o repezi Mandy cu atâta furie, încât rămase şi ea surprinsă. Am *fost* îngrijorată oricum! Nu credeţi că am dreptul să ştiu şi eu ce se petrece aici?!

— Bineînţeles că ai...

— Da, câtă vreme nu implică să mi se spună că tatăl meu e un delincvent! strigă Mandy.

— Ei, Mandy...

— Te-am întrebat. Te-am întrebat săptămâna trecută şi mi-ai spus că totul e-n regulă!

Părinţii ei schimbară o privire.

— M-ai minţit doar ca să te protejezi pe tine, se bâlbâi Mandy, şi lacrimile începură să-i alunece pe obraz. Cum ai putut să ne faci asta, tată?

— Ei, acum, Mandy. Oamenii mai fac greşeli…

— Nu tu! Nu eu! Nu mama! zise Mandy, simţind cum furia începe să-şi croiască drum prin venele ei şi să-i ajungă în vârful degetelor. Tu nu faci greşeli. Tu nu laşi pe nimeni din jurul tău să facă vreo greşeală. Ţie nu-ţi place nici măcar când iau eu câte un 9 la şcoală! Era în picioare acum, dar nu-şi aducea aminte când se ridicase. M-ai minţit! Şi pe mama ai minţit-o! răbufni Mandy. Ai spus că erai nevinovat — că totul avea să se lămurească şi să se rezolve. Cum ai putut să ne minţi? Ştii ceva? Mă *bucur* că o să te duci la închisoare! Meriţi! strigă Mandy, cu lacrimile alunecându-i pe bărbie. Nu ştiuse că se putea simţi atât de rău ca în clipa aceea — atât de mistuită şi de înveninată. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Se întoarse şi ieşi în fugă din cameră, trântind uşa. Pe hol se ciocni de Eva.

— Ce-ai auzit? întrebă Mandy, cu lacrimile curgându-i acum nestăpânit.

— Eu...

— Nu. Ştii ceva? Nu contează, zise Mandy, trăgându-şi nasul. Nu vreau decât să ies de-aici.

— O.K. Poţi să dormi la mine, îi zise Eva. Vrei să-ţi iei nişte lucruri?

O luă pe Mandy pe după mijloc, iar aceasta dădu din cap, recunoscătoare, în timp ce părinţii ei începură să se certe din nou în dormitorul lor.

— Nu, lasă, zise Mandy, pornind de-a lungul holului şi făcând eforturi să nu o ia la fugă.

Trebuia să fie departe de el. De ei. De toate.

— Hai să plecăm. Tot ce vreau e să plec.

douăzeci

CÂND DEBBIE SE TREZI ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, primul lucru de care îşi aminti fu acela că Eva şi Riley avuseseră întâlnire seara trecută.

Îşi petrecuse ultima jumătate de oră doar stând la masa din bucătărie, uitându-se fix la o cutie de cereale Special K. Şi gândindu-se că era posibil ca Eva şi Riley să se fi sărutat seara trecută. Era posibil ca Riley s-o fi sărutat pe Eva. Ceea ce o supăra cel mai tare nu era că Eva îl plăcea pe Riley. Nici măcar că Eva ţinuse asta secret. Cel mai tare o deranja faptul că *Riley* o plăcea pe *Eva*.

Până acum, Debbie izbutise să se convingă că mergea pe drumul cel bun cu Riley. Dar ca el s-o prefere pe Eva — cea mai pură dintre pure, fata

care nu fusese nici măcar sărutată vreodată — era ca şi când s-ar fi rostit o declaraţie. Eu *nu sunt destul de bună pentru el*, gândi Debbie, apăsându-şi pumnul peste gură. *Riley crede că sunt o stricată, aşa cum cred toţi ceilalţi.*

Ar fi trebuit să prevadă că va veni momentul ăsta. Oricine altcineva l-ar fi prevăzut — sau l-ar fi prevăzut dacă ar fi ştiut că ea pusese ochii pe Pifan. Chiar şi profesorii ăia din comisia pentru Treemont ar fi putut să i-o spună. „Noi credem că pe un tip ca Danny Brown l-ai putea obţine mai uşor", şi-i imagină ea spunându-i. „Înţelegi, din pricină că e atât de *uşuratic*."

Debbie auzi telefonul din camera de lucru a tatălui ei trântindu-se şi, în secunda următoare, el se năpusti în bucătărie. Mama ei intră după el, frământându-şi mâinile de bucurie. Deodată, Debbie avu o presimţire. Cunoştea privirile alea.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Bob Schneider, zise tatăl ei. Ai câştigat! Ai câştigat bursa!

Debbie simţi cum i se prăbuşeşte inima în stomac.

— Suntem atât de mândri de tine, Deborah, zise el.

Asta nu se întâmpla în realitate.

Mama lui Debbie ocoli masa şi veni s-o sărute în creştetul capului. O luă pe după gât. Debbie simţi că rămâne fără viaţă.

— Vezi ce se întâmplă când asculţi de tatăl tău? continuă el, îmbătat de fericire. Pentru că te-am îmboldit eu, pentru că am crezut în tine — tu ai acum un viitor strălucit, Deborah. Poţi să fii orice vrei tu să fii!

Debbie se uită lung la cerealele sale, care se înmuiaseră de tot.

— Nu, nu pot, zise ea încet.

Atât de încet încât de-abia se putu auzi ea însăşi.

— Ce-ai spus? întrebă tatăl ei, continuând să rânjească.

Deja ridicase receptorul şi se pregătea să-l sune, probabil, pe unul dintre fraţii ei, ca să-i dea vestea cea bună.

— Am spus *nu*, nu *pot*, repetă Debbie.

— Debbie! exclamă mama ei.

Tatăl ei se opri din format numărul.

— Ce tot spui? o întrebă el.

— Spun că nu pot să fiu orice vreau eu să fiu, pentru că eu nu vreau să fiu matematician, om de ştiinţă sau doctor, zise Debbie.

Inima îi bătea cu putere, dar curajul îi creştea cu fiecare cuvânt rostit.

— Oh? Bine, atunci, şi *ce* vrei tu să fii?

Tatăl ei puse receptorul la loc în furcă. Vena de pe fruntea lui începuse să zvâcnească.

Deodată, Debbie îşi dădu seama că nu-i putea spune. Nu încă.

— Nu ştiu... altceva! strigă ea. Orice altceva. Urăsc ştiinţele exacte! De ce vrei să fac ceva ce nu vreau să fac?

— Vezi? Nici măcar nu ştii ce vrei, spuse tatăl ei cu un zâmbet care era pe jumătate uşurare, pe jumătate amuzament. O să te duci la Penn State şi o să încerci mai multe lucruri. Ai să găseşti o disciplină care o să-ţi placă, la fel cum am făcut şi eu, şi...

— Nu! ţipă Debbie.

Mama ei sări înapoi.

— Nu mă duc la Penn State, n-o să accept bursa aia şi n-o să devin fizician! strigă ea. E ceva ce se pare că tu n-ai înţeles niciodată, tată! Eu nu sunt tu!

Tatăl ei se schimbă la faţă.

— Deborah! Să nu-mi vorbeşti mie aşa!

— Nu! Tu să nu-mi vorbeşti *mie* aşa!

Lui Debbie îi era frică de tatăl ei, frică de ceea ce îi spunea acum, dar îi era mai frică să n-o spună. Cuvintele se adunaseră în ea de prea multă vreme şi trebuia să le dea drumul.

— Este viaţa *mea*! Cum rămâne cu ce vreau eu?

— Deci n-o să te duci la colegiu? Asta vrei? întrebă mama ei, liniştit.

Debbie îşi dădu seama deodată că nu avea un răspuns la asta. După ziua de ieri, ştia că la bursa Treemont nu putea ajunge, şi nici nu primise vreun răspuns de la FIT, deşi trecuseră aproape două luni. Dacă refuza bursa de matematică şi fizică, existau mari probabilităţi să nu-şi permită să se ducă nicăieri în altă parte.

Mama ei avea dreptate.

Debbie îşi înşfăcă poşeta şi cheile maşinii şi ieşi din casă fugind cât de repede putu.

— Haide... haide... ridică receptorul...

Eva răsucea în neştire pe deget firul telefonului, privind neliniştită uşa de la baie. Era zece dimineaţa, sâmbătă, şi ştia că existau mari şanse ca prietena ei Kai să fie ieşit afară pentru alergarea de dimineaţă, dar asta era singura ei şansă s-o sune fără să ştie Mandy.

În cele din urmă, răspunse cineva.

— Alo?

Eva răsuflă, uşurată să audă vocea prietenei sale.

— Bună, Kai... sunt Eva.

— Ah, bună! Ce-i?

— Ăăă... voiam doar să văd dacă mai vii la mall în după-amiaza asta, şopti Eva.

— De ce şopteşti? întrebă Eva.

— Doar... încerc să nu fac gălăgie. Vii?

— Ăăă, de fapt nu, zise Kai. Nu prea cred că Mandy vrea să mă aibă prin preajmă de ziua ei.

— Nu-i adevărat! izbucni Eva exact când apa de la duş se opri.

Deşi tocmai acesta era motivul pentru care telefona în secret.

— Uite, Eva, îmi pare rău. Dar chiar nu cred că ar trebui să vin.

În clipa aceea, Eva auzi uşa de la baie deschizându-se.

— Mai am un apel, zise ea grăbită. Ăăă, te sun eu mai încolo.

Închise telefonul exact în momentul în care Mandy ieşea de la baie, înfăşurată într-un prosop. Eva se sprijini cu spatele de bufetul din bucătărie, ţinându-se cu mâna de blatul acestuia.

— Hei. Cine a fost?

— Oh, doar mama, zise Eva, ridicând din umeri. M-a sunat de la serviciu ca să întrebe cum te mai simţi.

— Drăguţ din partea ei, zise Mandy.

— Deci... *cum* te simţi? întrebă Eva.

Mandy tăcu o clipă, dar nu se întoarse către ea.

— O să fiu bine, zise ea. Hei, mulţumesc că m-ai lăsat să dorm la tine. Şi mulţumesc şi că ai stat de vorbă cu mine până târziu azi-noapte. Doar faptul că am vorbit despre asta m-a făcut să mi se pară... m-a făcut să mi se pară mai puţin dureros decât dacă ar fi trebuit să trec singură prin toate astea. Se întoarse şi îi zâmbi trist Evei. Oricum, mă duc în camera ta ca să mă îmbrac.

Odată uşa închisă în urma lui Mandy, Eva puse mâna pe telefon şi o sună din nou pe Kai. Îi răspunse de la primul apel.

— Alo?

— Kai, ascultă, zise Eva repede. Mandy e prietena noastră. Are nevoie de noi în clipa asta, şi atâta tot. Ştiu că în ultima vreme lucrurile n-au mers bine deloc între noi toate, însă nimic nu mai contează. Treci peste supărare, pentru că ai să vii. Şi nu vreau să mai aud niciun cuvânt de refuz.

— Oho! zise Kai, râzând. Ai scăpat mai multă cafea în ibric în dimineaţa asta, sau ce?

— O să vii.

— O.K., O.K., O.K. Da. O să vin. Dar dacă iese cu păruială, nu eu sunt de vină.

— S-a făcut, îi zise Eva. Ne vedem mai târziu.

***

— Şi apoi Jenny a insistat că voia să se mărite cu Hayden, aşa că am avut o întreagă ceremonie de nuntă la centrul de îngrijire de zi, iar Mesach a jucat rolul judecătorului, trăncănea Eva, uitându-se în jurul mesei la prietenele ei lipsite total de entuziasm. I-a întrebat dacă se mai luau unul pe altul chiar dacă unul dintre ei furase bolul de puding de la celălalt. A fost atât de simpatic.

Se opri să-şi tragă răsuflarea şi bău o gură din apa ei minerală. Kai ciugulea dintr-o farfurie cu cartofi prăjiţi. Debbie răsfoia un număr din *Vogue*.

— Deci... ăăă... ce-i cu voi, fetelor? întrebă Eva.

Mandy nu deschisese încă discuţia despre tatăl ei, iar Eva n-avea de gând s-o silească, dar îşi dorea ca vreuna dintre ele să fi zis deja ceva.

Eva îi aruncă lui Kai o privire care-i spunea „Fă ceva!", dar Kai ridică din umeri. Mandy doar se uita fix la burgerul ei nedeschis, de parcă aştepta să-i dezvăluie el care era sensul vieţii.

— Mandy... vrei să mergem să ne uităm după cadoul de ziua ta? întrebă Eva, cu speranţă.

— Nu, mersi. Mandy îşi sprijini bărbia pe braţele încrucişate pe masă. Nu prea am chef.

— Vrei să ne spui ce se întâmplă sau nu? întrebă Kai în cele din urmă, pe un ton nerăbdător şi nu foarte prietenos.

— Oh, da. De parcă ţi-ar păsa cu adevărat, zise Mandy.

— Îmi pasă! Ce te face să crezi că nu?

— Oh, ştiu eu, faptul că m-ai minţit, că ai preluat conducerea asupra echipei de volei, că mi-ai furat preşedinţia clubului, îi azvârli Mandy, îndreptându-se în scaun. Da. *Fără îndoială* îţi pasă de mine.

— Ăăă, fetelor..., începu Eva.

— De câte ori trebuie să explic asta? întrebă Kai, lăsându-se pe spate în scaun şi cu mâinile în jos, pe lângă ea. Nu am candidat la preşedinţia clubului ca să-ţi fac ţie rău, am făcut-o pentru că aveam nevoie de activităţi extraşcolare. Şi ce dac-am minţit? Nici tu nu ne-ai spus nimic!

— Cu ce anume ai minţit? întrebă Debbie.

Eva habar n-avea despre ce minţise sau nu minţise Kai, dar nu-i plăcea cum decurgea discuţia.

— Fetelor, exact asta voiam să spun, zise Eva. Dacă v-aţi putea calma toate...

— Oh, scuteşte-mă, Eva, zise Debbie, întrerupând-o. Nu mai face atâta pe grozava.

Eva rămase cu gura căscată şi toată lumea se uită la Debbie.

— Nu vă uitaţi aşa la mine, zise Debbie, dând în continuare, cu violenţă, paginile revistei. Stai aici şi te porţi de parcă ai fi o prietenă foarte bună şi nu vrei decât să se înţeleagă bine toată lumea, iar între timp îţi dai întâlnire cu băiatul despre care ştiai că-mi place mie şi nici măcar n-ai spus cuiva vreo vorbă. Ce fel de prietenă mai e şi asta?

Eva înţelese deodată cum te simţi când primeşti un pumn în plex. Pentru o secundă, nici nu mai putu respira.

— De unde...?

— Stai puţin, *ţie* îţi place de Riley Marx? interveni Mandy, uitându-se la Debbie, nevenindu-i să creadă.

— Oh, deci *ţie* ţi-a spus despre întâlnire? întrebă Debbie. Asta-i minunat. Toată lumea ştia, numai eu nu.

— O clipă, care e Riley Marx? întrebă Kai.

Nimeni n-o luă în seamă.

— Debbie, n-am ştiut că îţi place de el, zise Eva, chiar dacă avusese o bănuială destul de serioasă. N-am fost sigură, adică.

— Stai puţin. *De-asta* te-ai gătit pentru petrecerea aia? întrebă Kai.

— Ţi-am spus că mi se pare delicios. Şi dulce! zise Debbie, cu ochii mari.

— Oh, las-o moartă. Tu spui asta despre toţi băieţii de la şcoală, interveni Kai.

— Ce ştii *tu*? contră Debbie, veninoasă. Nu te-ai mutat aici de vreo cinci secunde, cel mult?

— Oh, deci acum o să-mi arunci asta în nas? zise Kai, dându-şi ochii peste cap.

— Fetelor, fetelor! zise Mandy, aplecându-se în faţă. Se uită de la Debbie la Eva şi înapoi, şi-şi lipi palmele pe masă. Nu puteţi lăsa un băiat să vă dezbine. Sunteţi prietene de când eraţi în scutece.

— Oh, nu, în schimb o mică minciună nevinovată e destul să distrugă o prietenie, zise Kai sarcastic.

— N-a fost nici mică, *nici* nevinovată! explodă Mandy, aruncându-şi braţele în sus.

— Oh, Doamne, până aici, zise Kai, împingându-şi zgomotos scaunul în spate şi ridicându-se. Eu am plecat.

— Şi eu, zise Debbie, înşfăcându-şi revista. Îmi pare rău, Mandy, adăugă ea, după o clipă. La mulţi ani.

Eva îşi strânse buzele. Tremura din tot corpul.

— Ei, zise ea încet, a ieşit grozav.

— Mda, făcu Mandy, lăsându-se pe spate în scaun.

— Eşti bine? întrebă Eva.

Mandy oftă.

— Mda. Sunt bine.

— Vino, hai să facem cumpărături, zise Eva, ridicându-se în picioare. Poate că asta o să te înveselească. E ziua ta.

— Mda, sigur, zise Mandy, ridicându-se la rândul ei. La mulţi ani pentru mine!

douăzeci și unu

MANDY SE UITĂ LA IMAGINEA EI DIN OGLINDA dormitorului. Purta rochia neagră, preferata ei — cea care de obicei o făcea să se simtă sexy, şi calmă, şi stilată. Astăzi, totuşi, nu se putu abţine să nu-şi spună că ar fi foarte potrivită la o înmormântare. Arăta obosită şi deprimată, gata să izbucnească în plâns în orice clipă. Cu toate astea, n-avea niciun rost să se schimbe. În seara asta avea să arate groaznic în indiferent ce-ar fi purtat.

Nu mă interesează decât să se termine odată, gândi ea. Îşi luă poşeta şi coborî la parter, la părinţii ei. Federalii, sau cum s-or fi numind, aveau să ajungă peste o oră. Mandy intenţiona ca până atunci să fie de mult plecată.

Îşi găsi părinţii stând la masă, unul în faţa celuilalt. Fiecare avea câte o ceaşcă de cafea neatinsă în faţa sa. Când intră ea, amândoi ridicară privirea spre ea cu o speranţă făţişă. Un val de dezgust o cuprinse pe Mandy. Erau atât de jalnici — practic o implorau să îi ierte. Apoi valul de dezgust fu înlocuit de un val de vinovăţie.

Sunt părinţii tăi! Iar tatăl tău urmează să plece la închisoare! Cum poţi fi atât de lipsită de inimă?

Mandy habar n-avea cum ajunsese în starea aceea, dar în mod sigur aşa era.

— Te duci pe-afară? întrebă tatăl ei.

— Da, zise Mandy. Eric mă scoate la cină.

— Cred că e o idee bună, zise mama ei. Nu e nevoie să fii aici când...

— Sper c-o să mă poţi ierta, Amanda, zise tatăl ei şi vocea i se frânse, în timp ce se dădu cu scaunul în spate de la masă. N-am vrut niciodată să se întâmple asta. N-am vrut niciodată să pierd momentul când vei absolvi tu liceul sau să te conduc la colegiu.

— Ştiu, tată, zise Mandy, amorţită.

Se aplecă şi îl sărută grăbită pe obraz, iar el îi strânse mâinile ca şi cum ar fi încercat să ţină minte cum i le simţise într-ale lui. Mandy nu mai putu suporta. Se întoarse şi ieşi în fugă din casă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Când ajunse la maşina ei, vederea i se înnegură deodată şi

trebui să se ţină de portieră ca să-şi menţină echilibrul.

Inima îi bătea nebuneşte când urcă la volan. Era cel mai rău acces de ameţeală de până acum.

Scoase maşina de pe alee şi se îndepărtă de casă. Mâinile ei tremurau în timp ce conducea pe străzile întunecate. Murea de foame şi se simţea de parcă nu mai mâncase de câteva zile. *Ai nevoie să ajungi la Eric acasă, să mănânci ceva şi să uiţi că ziua asta a avut loc vreodată.*

Mandy coti pe aleea din faţa casei lui Eric, parcă pe locul obişnuit al mamei lui şi se dădu jos din maşină. Se duse către uşă încet, cu o ciudată slăbiciune în genunchi, şi respiră adânc, pentru a se linişti, înainte de a suna.

Avea să-i cadă pur şi simplu în braţe în clipa în care deschidea el uşa. Era singurul lucru pe care şi-l dorea pe lumea asta.

— Bună! zise ea, când uşa se deschise larg.

— Bună, dulceaţă! zise el, cu zâmbetul lui criminal.

Când ea păşi peste prag, Eric se aplecă să o sărute, iar Mandy tocmai ridicase braţele ca să şi le arunce pe după gâtul lui, când casa explodă de lumină şi zgomot:

— SURPRIZĂ!!!

* * *

— E O.K.? Sper că e O.K., zise Eva la urechea lui Mandy, în timp ce-o îmbrăţişa în mijlocul hărmălaiei.

Toată lumea se chinuia să ajungă la Mandy, dar ceva din modul în care ea se ţinea agăţată de Eva o făcu pe aceasta să-şi dorească s-o smulgă pe prietena ei de acolo şi s-o ducă departe, în siguranţă.

— E-n regulă, zise Mandy. E minunat. Îţi mulţumesc.

— Ei, a fost de fapt ideea lui Eric, îi spuse Eva cu un zâmbet, în timp ce făcea un pas la o parte, ca restul invitaţilor să ajungă la ea. A vrut să organizeze ceva care să te înveselească.

— Da. Îmi asum *tot* meritul, glumi Eric, venind din spate şi îmbrăţişând-o pe Mandy.

Mandy zâmbi slab şi atinse faţa lui Eric cu mâna. Eva putea să jure că degetele îi tremurau.

Eşti O.K.? mimă ea spre Mandy.

Sunt bine, răspunse Mandy în acelaşi mod.

Eva simţi deodată o prezenţă caldă lângă ea şi fiorii începuseră deja să-i alerge prin braţe mai înainte să-şi dea seama că era Riley. Grozav.

Dar de fapt... nu era grozav. Încă nu apucase să stea de vorbă cu el, de ieri-seară.

— Bună. Putem vorbi puţin? îi şopti el la ureche.

Altă rundă de fiori.

— Sigur, zise Eva, şi inima începu să-i bubuie în piept.

Riley o conduse prin mulţimea gălăgioasă, dincolo de băieţii care se băteau pe staţia stereo şi afară, pe veranda din spatele casei. Închise uşile de sticlă glisante în urma lor, lăsând astfel să-i învăluie o relativă linişte.

— Deci, făcu Riley, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor largi, kaki.

Arăta incredibil de bine, într-o cămaşă albastră încheiată în nasturi şi cu nişte bascheţi Converse vechi.

— Deci, răspunse ea.

Era îngrozită să nu spună ceva nelalocul lui, dar ştia că ea era cea care trebuia să vorbească prima.

— Îmi pare sincer rău pentru seara trecută.

Aşa. Asta părea destul de potrivit.

— Păi, după cum ai spus în mesajul vocal, a intervenit ceva, zise Riley cu o ridicare din umeri.

— Da, a intervenit ceva, zise Eva, muşcându-şi buza. De fapt, mai multe.

— E ceva despre care ai vrea să vorbeşti? întrebă Riley.

Eva se simţi de parcă s-ar fi aflat la zece kilometri distanţă unul de celălalt, chiar dacă erau despărţiţi de numai câteva dale de gresie, de diverse forme.

Nu. Dar ce-ai zice de faptul că sunt total şi cu desăvârşire îndrăgostită de tine? Ai vrea să vorbim despre asta?

— Mm... nu chiar.

— Te simţi bine? întrebă Riley.

— Da. Foarte bine. Nemaipomenit de în formă.

Dar nu se simţea foarte bine. De fapt, se simţea gata să explodeze. Riley continua să se mişte încet spre ea, şi mirosea atât de bine, şi era atât de frumos, şi dacă îi mai spunea un singur lucru, avea senzaţia că ea o să spună ceva stupid.

Ca de pildă „Te iubesc. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut."

Şi ar fi chiar atât de rău? gândi ea. *Care-i cel mai cumplit lucru ce s-ar putea întâmpla dacă îi spui asta?*

Riley răsuflă oarecum adânc şi mai făcu vreo doi paşi spre ea. Pulsul Evei zvâcnea în fiecare celulă a trupului ei. Era în stare s-o facă. Avea

s-o facă. Nici măcar nu-i păsa dacă el i-ar fi răspuns la fel.

Dar dacă n-o spunea acum, n-avea să mai găsească în veci curajul s-o facă altă dată.

— Eva, eu...

— Rileyîmiplacifoartemult.

Ochii lui Riley se luminară, iar inima Evei se însenină odată cu ei.

— Poţi să spui asta încă o dată, mai rar?

Eva se înroşi.

— Mai degrabă cred că nu.

Riley râse.

— E-n regulă. Nu-i nevoie. Îşi duse mâna în capul pieptului şi respiră adânc. Uau. Şi eu tocmai voiam să-ţi cer să mă respingi cu blândeţe.

Eva râse şi îşi ridică spre el ochii, verzi şi larg deschişi. Înăuntru, cineva puse deodată albumul lui Nelly, iar basul zgâlţâi uşa de sticlă din dreapta ei, reverberând în pieptul Evei.

— Vrei să spui că tu... vreau să spun că noi...

— ŞituîmiplacifoartemultEva, zise Riley.

— Zău? zise ea.

Pentru prima oară nici măcar nu-i mai păsă dacă suna ca o idioată. Riley zâmbi încet.

— Da, zău, zise el.

Eva nu se mişcase, iar Riley ridică mâna şi îi dădu blând părul pe după ureche. Zăbovi cu mâna pe obrazul ei, cu o întrebare în ochii lui albaştri-verzui.

Exista ceva ce începuse să se adune în Eva, dar nu semăna cu euforia covârşitoare la care se aşteptase ea în momentul acesta. Nu era nimic promiţător. Inima Evei începu să intre în panică, zăpăcită. Îşi imaginase asta de atât de multe ori. Nu era cu putinţă să se întâmple de-adevăratelea. Nu ei. Nu acum. Nu era cu putinţă.

În câteva secunde, temperatura dinăuntrul ei crescuse ameţitor. Inima îi bătea ca o tobă haotică. Iar când Riley se aplecă, închizând ochii, Eva înlemni de panică.

Oh Doamne. Nu pot!

Se dădu un pas înapoi, în aceeaşi clipă în care se întreba ce face. Riley deschise brusc ochii, surprins, şi toată culoarea îi fugi din obraji.

Evei i se păru că se prăbuşeşte ca o cârpă la picioarele lui. Nu exista nicio îndoială despre asta. Era o anormală. Tocmai stricase ceea ce, potenţial, ar fi fost cel mai frumos moment al vieţii sale, şi acum nu mai era din cauza mamei ei, a lui Debbie sau a altcuiva. Nu avea pe nimeni pe care să dea vina, doar pe ea însăşi.

— Eva? zise Riley încet.

Dar în mintea ei nu exista niciun cuvânt care să-i explice, aşa că se întoarse şi plecă.

— O.K., mai spune-mi o dată de ce mă aflu aici, spuse Kai, jucându-se cu panglica ce atârna de unul dintre zecile de baloane umplute cu heliu presărate prin living.

Îi privea pe Mandy şi pe Eric care-şi făceau loc prin mulţime, Mandy mulţumind cu amabilitate în stânga şi-n dreapta, pentru prezenţă.

— Mandy mă urăşte de moarte. Sau n-ai fost de faţă la spargerea de capete din după-masa asta?

Debbie oftă, trăgând un balon la înălţimea feţei sale. Îl ţinu de nod şi îl lovi cu palma.

— Te afli aici pentru că Mandy este prietena ta, iar într-o bună zi o să vă împăcaţi şi atunci ai să regreţi faptul că n-ai participat la cea de-a optsprezecea ei aniversare, zise Debbie. În plus, aveam eu nevoie de cineva care să-mi ţină companie.

— În caz că n-ai observat, sunt vreo sută de persoane aici, zise Kai, privind în jur. Mandy cunoaşte chiar pe toată lumea din oraşul ăsta?

— Cam aşa ceva.

— Deb, trebuie să te înveseleşti, îi spuse Kai. Mă deprimi şi pe mine. Oftă, şi în clipa aceea uşa de la intrare se deschise şi îşi făcu apariţia Danny Brown. Uite, a venit Danny! Ştiu că *el* te poate binedispune.

— Mda, nu prea, zise Debbie.

Kai voia să-i ceară detalii despre ce anume, mai exact, se petrecea cu ea, Eva şi Riley — cel mai ciudat triunghi al iubirii de care auzise Kai vreodată —, când Danny se întoarse ca să-i facă loc înăuntru altei persoane. O persoană foarte cunoscută.

Andrés.

Mai înainte chiar să se gândească la prezenţa lui şi la ce avea de făcut ea în privinţa asta, Danny o porni direct spre ea şi Debbie, cu Andrés imediat în urma lui.

— Care-i treaba, Parker? întrebă Danny în gura mare, şi damful de alcool din răsuflarea lui ar fi putut ofili un boboc de trandafir. Unde naiba l-ai ascuns pe tipul ăsta?

Întinse mâna şi îl luă pe Andrés de gât, trăgându-l în faţă.

— Voi doi vă cunoaşteţi? întrebă Kai, ridicând o sprânceană.

Debbie îi dădu un cot lui Kai.

— Andrés — Debbie, Debbie — Andrés, zise Kai sec. El tocmai pleca.

Andrés îi ridicase mâna lui Debbie la buze, când privirea lui se întunecă. Îi aruncă o căutătură furioasă lui Kai, iar Kai i-o întoarse.

— Nici vorbă, frate! Tipul ăsta e-absolut bestial! anunţă Danny. A fost cu mine, azi-dimineaţă, în turul campusului de la Penn State, şi ştiţi că i-a văzut jucând, cu ochii lui, pe cei de la Manchester United? Asta-i, cum să zic, demenţă!

— Da. Sunt o echipă bună. Nu la fel de bună ca Real Madrid, dar bună, preciză Andrés.

Ochii lui erau sticloşi, iar respiraţia trăsnea a alcool. Se părea că Danny şi Andrés avuseseră propria lor petrecere privată înainte să ajungă la asta. Tipic. Kai îl apucă de braţ pe Andrés şi-l târî într-un colţ, lăsând-o pe Debbie crispată şi stânjenită cu Danny.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Kai pe Andrés, care-şi smuci braţul, eliberându-se.

— Ştii, felul în care mă înşfaci de câte ori mă vezi e foarte excitant, zise Andrés, aplecându-se spre ea şi sprijinindu-se cu un braţ de perete, deasupra capului ei. Îmi trimiţi semnale contradictorii, *bonita*.

— Oh, da? Ce zici de semnalul ăsta?

Kai îşi puse ambele palme în pieptul lui şi îl îmbrânci. Cu putere. Andrés se împletici în spate, dând peste un grup de băieţi care-l împinseră înapoi, repunându-l pe picioare.

— Scuze, le zise Andrés, în mod clar jenat. Îşi dădu jos jacheta de piele şi o fulgeră cu privirea pe Kai, cu nările fremătând. Mă tem că femeiuşca e ţâfnoasă.

— Ha! Femeiuşcă. Pariez că nu ţi-a mai spus nimeni aşa până acum, ei, Parker? întrebă Devon Randall, chicotind şi uitându-se în sus la ea.

Devon era cel mai scund băiat din clasă, iar Kai îl întrecea cu cel puţin două palme.

— Nu te băga, Randall, zise ea.

— Aşa te porţi tu întotdeauna cu bărbaţii? întrebă Andrés, râzând. Nu-i de mirare că eşti atât de frigidă.

Lui Kai i se aprinseră obrajii când mai multe persoane din cameră scoaseră exclamaţii la comentariul lui Andrés. Spectatorii se adunau, iar Kai văzu că situaţia începe să-i scape rapid de sub control.

— Deci, Deb. A trecut ceva timp, zise Danny, strecurându-şi o mână la ceafa ei, pe sub păr.

Debbie îi împinse braţul la o parte şi îi aruncă o privire de avertisment. Danny doar izbucni în râs, dându-şi capul pe spate şi clătinându-se uşor.

— Eşti beat, zise ea.

— Şi? zise Danny, aplecându-se spre ea, de parcă voia să-i spună un secret. Asta nu te-a deranjat niciodată până acum. Haide, iubito. Ştii bine că vrei un pic de iubire de la Danny.

Întinse iarăşi mâna după ea, dar Debbie se retrase repede din calea lui. Doamne, era atât de scârbos. Cum putuse să umble cu el înainte?

— Habar n-ai ce vreau eu, zise ea.

Se întoarse şi intră în mulţime. Toată lumea încerca de fiecare dată să-i spună ei ce să facă, ce voia de fapt, ce ar fi trebuit ea să fie. Iar ea se săturase. Îi era lehamite de vocea tatălui ei răsunându-i în cap, şi lehamite de Danny Brown şi de restul şcolii care o categorisiseră ca târfă. Îi era lehamite până şi de propriul creier care-i spunea că nu era suficient de bună pentru Riley — că el deja îi aparţinea Evei.

Ce porcărie mai era şi asta? Eva nu-l revendicase niciodată pe Riley până acum. Şi ce dacă Eva îl plăcea? Şi Debbie îl plăcea! Din câte ştia, ea îl plăcuse prima! Şi cel puţin Debbie îi vorbise Evei despre asta. Dacă Eva îl voia, ar fi trebuit să-i spună şi ei. Ce era cu Eva de nu putea să le *spună* oamenilor ce simţea, ce voia şi cine era?

Parcă era un copil mic. Iar Debbie se săturase s-o protejeze. Dacă Eva nu-şi putea ţine sub control propria viaţă, asta nu era problema lui Debbie.

Ajunse în cele din urmă în spatele casei, puse mâna pe mânerul uşii culisante de sticlă şi o deschise brusc. Inima ei tresăltă, surprinsă. Dintre toate persoanele de la petrecere, cel care stătea pe un scaun de fier forjat de pe terasă era tocmai Riley Marx. Debbie zâmbi.

Era un semn. Trebuia să fie.

— Bună, zise el.

Stătuse aplecat, cu capul în mâini, dar se îndreptă în clipa în care o văzu.

— Bună, răspunse Debbie, închizând uşa. Singur?

— Aşa se pare, zise Riley.

Debbie se apropie agale de el, i se aşeză în poală şi îşi încolăci braţele pe după gâtul lui.

— Ei bine, nu mai eşti.

Îi întoarse faţa spre a ei şi-l sărută. La început, el nu făcu nicio mişcare, nu-i răspunse în niciun fel. Inima lui Debbie bătea îngrijorată, dar ea începuse asta şi n-avea de gând să renunţe acum.

— E doar un sărut, Riley, şopti ea în dreptul buzelor lui, luându-i mâna şi aşezând-o pe curbura spatelui ei. Nu vrei să mă săruţi?

Ceva se schimbă în ochii lui, iar ea ştiu că al ei era. Chiar o voia. Nu era chiar atât de lipsită de merite. Îi atinse din nou buzele cu ale ei şi, de data asta, el îi răspunse la sărut. Închisese ochii, iar Debbie îşi simţi inima uşurată atunci când limba ei o întâlni pe a lui.

Îl săruta pe Riley Marx! În sfârşit! Pifanul era al ei!

Şi atunci, de ce se simţea deodată la fel de stricată cum o credea toată lumea?

douăzeci și doi

MANDY ÎȘI DĂDU SEAMA CĂ ERA CEVA ÎN NEREGULĂ când casa începu să rotească în jurul ei. Era foarte sigură că părinţii lui Eric nu instalaseră o platformă rotativă sub casă, aşa că învârtitul cu siguranţă nu era normal. Lumea continua să vină s-o îmbrăţişeze, glasurile care o felicitau îi străpungeau craniul, dar tot ce putea ea face era să stea în picioare. Când Liana se apropie să-i dea o îmbrăţişare scurtă, Mandy trebui să se apuce de mânecile ei ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Dacă-l vezi pe Eric, poţi să-i spui, te rog, că m-am dus la etaj? zise Mandy.

— Sigur, spuse Liana. Te simţi bine?

— Doar un pic obosită, răspunse Mandy.

Se târî până la etaj, dintr-odată incapabilă să-şi alunge gândurile pe care izbutise să le ţină departe toată seara. Exista mai ales o întrebare care îi tot revenea în minte, pisându-i nervii, făcând-o să i se rupă inima de milă pentru ea însăşi.

De ce?

De ce i se întâmplaseră ei toate astea? De ce o făcuse tatăl ei? De ce minţise? Şi, mai rău decât toate, de ce se purtase ea atât de urât cu el?

Mandy reuşi să ajungă în camera lui Eric, închipuindu-şi că avea să izbucnească în plâns de îndată ce va fi acolo, dar se dovedi că rămăsese fără lacrimi. În schimb, se întinse cu faţa în jos pe pat, adună pernele în jurul ei şi le mirosi prelung.

Ah. Mirosul lui Eric.

Camera se opri din învârtit, iar Mandy îşi dădu seama cât de stoarsă de puteri era. Închise ochii şi se cufundă în somn.

Undeva, în străfundul minţii, auzi zgomotul uşii deschizându-se şi apoi închizându-se la loc. Paşi străbătură încăperea spre ea şi ea simţi căldura unei mâini pe spate. Mandy zâmbi încet şi îşi ridică pleoapele, uitându-se în ochii lui Eric. Era undeva la jumătatea drumului între vis şi realitate, şi se chinui să rămână acolo, ştiind

într-un fel că dacă se trezea de tot, gândurile negre aveau să-i inunde iarăşi mintea şi inima.

— Bună, dulceaţă, zise Eric. E totul în regulă?

N-a fost nevoie decât de exact aceste cuvinte pentru ca totul să-i revină năvalnic în minte. De fiecare dată când cineva o întreba dacă totul era în regulă, dacă ea era bine, îi venea să ţipe.

Nu! Nu! Nu! Totul e ORIBIL!

— Bine, zise Mandy amorţită.

Eric făcu o faţă înduioşată şi se strecură lângă ea, până ce Mandy ajunse în braţele lui, cu obrazul pe pieptul lui, între umăr şi claviculă. Îi ascultă bătăile inimii, legănată de uşoara ridicare şi coborâre a pieptului lui. Asta era bine. Era plăcut. Acum, dacă ar mai putea şi să-şi deconecteze creierul...

— O să fie bine, îi spuse el. Totul o să fie bine.

— Ştiu, zise ea, chiar dacă îşi simţea inima strânsă fără putinţă de a-şi mai reveni.

Se uită în ochii lui Eric şi îl sărută repede. Nu voia să fie doar ţinută în braţe. Voia să se piardă în el.

Îi puse o mână pe obraz şi îi întoarse capul spre ea, simţindu-şi pulsul zvâcnindu-i în urechi. Când îl sărută de data asta, avu grijă să se asigure că sărutul este lung şi apăsat, astfel încât el

să priceapă mesajul. Asta era ceea ce îşi dorea. Îşi dorea să-l simtă. Să simtă altceva.

Când Eric o strânse mai aproape, ea se agăţă de el de parcă s-ar fi temut să-i dea drumul. Când începu s-o dezbrace, descoperi că toate gândurile despre tatăl şi mama ei, despre bani şi despre bursă şi despre prietenele sale i se şterseseră din minte. Iar când el scoase un prezervativ de sub saltea, Mandy nu mai auzi decât sunetul propriei sale respiraţii şi bătăile propriei sale inimi.

Apoi se auzi spunând da, îl auzi pe el spunându-i că o iubeşte, şi se întinse pe spate, în patul lui, aşteptând. Aşteptând să simtă contopirea la care visase. Dorindu-şi să simtă orice, în afară de durere.

Eva o zări pe Kai în colţ cu Andrés şi se strecură prin mulţime către ei, încercând să pună cât mai multă depărtare cu putinţă între ea şi cea mai mare umilinţă din viaţa ei. Era sigură că Riley se întorsese deja înăuntru şi se dusese în partea cealaltă a casei, spunându-le tuturor ce aţâţătoare psihopată era ea. Era, de fapt, comic. Eva Farrell o aţâţătoare!

Comic într-un mod total lipsit de umor, groaznic de grotesc.

— Kai! Trebuie să vorbesc cu tine, zise Eva în şoaptă când în sfârşit ajunse lângă prietena ei.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut, anunţă Andrés, înainte să le întoarcă spatele şi să plece.

— N-am terminat cu tine! strigă Kai în urma lui.

— Semnale contradictorii, *bonita*! îi răspunse Andrés.

— Uh! gemu Kai, strângând pumnii. O.K., ce pot să fac pentru *tine*? o întrebă ea pe Eva.

— Ce-ai păţit? întrebă Eva.

— Absolut nimic! Kai clătină din cap. Ce-ai păţit tu?

— Mm... păi... cred că Riley tocmai a încercat să mă sărute şi eu m-am speriat şi am şters-o, zise Eva, frângându-şi mâinile.

— *Crezi* că a încercat să te sărute sau *ştii* sigur? întrebă Kai, lăsându-şi bărbia în jos.

— Ştiu, zise Eva, plăcându-i cum simţea cuvintele acestea pe limbă. Ştiu că a încercat să mă sărute.

— Eva, pot să te întreb ceva?

— Mda, zise Eva prudentă.

— Riley este băiatul de la care visezi tu primul sărut? întrebă Kai, încrucişându-şi braţele la piept.

— Ăăă… da.

— Şi el tocmai a încercat să te sărute? zise Kai.

— Ăăă… da, zise Eva, roşind.

— Şi-atunci, care naiba e problema ta? întrebă Kai, desfăcându-şi braţele larg, exasperată. Mie mi se pare că tipul s-a hotărât. Triunghiul s-a redus la o linie. Tu eşti la un capăt, Riley e la celălalt, aşa că mişcă-ţi fundul şi treci la treabă. Apucă-l de urechile alea drăguţe şi bagă-i repede limba pe gât!

Eva clipi. Îşi îndreptă spatele şi îi zâmbi lui Kai. Oricât de lipsit de delicateţe fusese sfatul, ceea ce spusese Kai era adevărat. Riley o *plăcea* pe ea. Ea îl *plăcea* pe el. Putea să facă asta!

— O.K., zise ea. Am s-o fac. Mă duc să-l găsesc şi o să-l sărut.

— Da! Arată ce poţi! zise Kai, înclinând scurt din cap.

Întinse mâna şi o strânse încurajator pe Eva de braţe, apoi îşi întoarse din nou atenţia spre mişcările lui Andrés.

Da, îşi zise Eva, când se răsuci pe călcâie şi porni în căutarea lui Riley. *O să arăt ce pot. Exact asta o să fac.*

***

— Mandy, ce e? Ce e? Ce-am făcut?

Pieptul lui Mandy sălta dureros, suspinele sfredelindu-i fiecare oscior din corp. Icnea, încercând să tragă aer în piept, se sufoca, şi iar încerca, dar cu acelaşi rezultat. Nu putea respira, şi nici gândi. Nu putea face nimic decât să plângă în hohote.

— A durut? Te doare ceva?

Eric îngenunche lângă patul ei, cu jeanşii traşi pe el, dar încă neîncheiaţi în talie.

Mandy îşi încrucişă picioarele, să-şi domolească senzaţia de arsură care părea să tot crească între coapsele ei, apoi trase de aşternuturi şi le strânse la piept. Voia să-i spună lui Eric că nu era din cauza lui, dar nu era sigură de asta. Nu mai era sigură de nimic, decât că simţea că toată povara lumii se prăbuşise peste ea.

Se gândise că dacă avea să facă sex cu Eric se va simţi mai bine. Se gândise că o să i se pară plăcut, bun, şi curat, şi că o s-o smulgă din toată confuzia şi durerea. Dar nu făcuse decât să le intensifice şi să-i sfărâme definitiv zidurile de protecţie şi-aşa fragile.

— Mandy, te rog, spune ceva, zise Eric, îngenuncheat la picioarele ei şi luându-i acum mâinile într-ale lui.

Arăta atât de disperat, de trist şi de speriat.

— Nu... nu... nu pot, zise Mandy printre suspinele chinuite. Nu pot.

Ceea ce voia să spună era că nu se putea opri din plâns. Că nu mai putea rezista. Că pur şi simplu nu mai putea... *să fie*. Nu în felul ăsta. Simţea că nu mai putea trăi cu atâta durere sfâşietoare.

— Nu poţi să vorbeşti cu mine? De ce? întrebă Eric. Doamne, Mandy, dacă nu voiai s-o faci, tot ce trebuia era s-o spui.

— Nu fi supărat, se auzi Mandy spunându-i.

— Nu sunt, zise Eric, părând gata să intre în panică. Sunt doar... nu înţeleg.

Bineînţeles că nu înţelege! Tocmai aţi făcut sex pentru prima oară şi tu ai acum o criză nervoasă în faţa lui. Adună-te!

Dar Mandy nu se putea calma. Erau prea multe emoţii răscolite în ea. Nici măcar *ea* nu le putea înţelege.

Ar trebui să fiu fericită. Ar trebui să fiu în extaz şi îndrăgostită în clipa asta.

Era mult prea mult. Se întâmplau prea multe în mintea ei. Trebuia să le pună în ordine. Cumva.

— Eric, eu doar... am nevoie să fiu... singură...

— Singură. Fireşte, zise Eric, ridicându-se. Îşi încheie repede jeanşii, îşi luă cămaşa de pe jos. Asta-i tot ce mai vrei de-acum, nu-i aşa? N-o să vorbeşti cu mine, n-o să-mi spui ce-am făcut. Tocmai am făcut dragoste şi tu nici măcar nu vrei să te uiţi la mine…

Mandy îşi întoarse faţa de la el şi şi-o îngropă în pernă.

— Ştii ceva, fie! zise Eric. Vrei să fii singură, fii singură.

Uşa se trânti şi Mandy simţi bubuitura drept în piept, de parcă o trântise peste inima ei. Străduindu-se să se oprească din plâns, nu făcea decât să şi-l stârnească mai tare, aşa că îi dădu frâu liber.

Ştia că trebuia să se ducă după Eric şi să încerce să-i explice. Aveau nevoie să stea de vorbă. El avea dreptate. Tocmai făcuseră sex… făcuseră dragoste… pentru prima oară. N-ar fi trebuit să fie aşa. Ar fi trebuit să fie un moment special, şi romantic, şi foarte plăcut, şi perfect. Nu aşa, cu toate suspinele alea în pieptul ei, cu lacrimi şi vaiete.

Orice ar fi făcut Mandy în ultima vreme, părea că nu izbuteşte să facă nimic bine. Era sigură că existase un mod potrivit de a reacţiona la vestea că tatăl său avea să fie arestat şi dus la închisoare, dar ea stricase totul în stil mare. Era

sigură că existase o cale bună de a rezolva prima ei ceartă majoră cu Kai, dar o ratase şi pe aceea. Iar acum reuşise să distrugă şi ceea ce categoric ar fi trebuit să fie cel mai de seamă moment al vieţii sale, şi o făcuse cu cea mai mare uşurinţă.

Mandy fusese fata care făcea totul bine. Acum părea că nu putea evita să facă totul pe dos.

douăzeci și trei

KAI ÎL LĂSASE LIBER PE ANDRÉS PREA MULT TIMP. Își dădu seama de asta după mulțimea care începuse să migreze în cealaltă parte a încăperii. Cu toții păreau doar un pic prea curioși, un pic prea interesați de ce spunea acolo Andrés. Kai se apropie de grup și era la aproape un metru și jumătate depărtare când îl auzi pe Andrés zicând, clar ca o bătaie de clopot:

— Președintă a Clubului V? Nu-i cinstit!

Deodată, mâna lui Kai era încleștată pe brațul lui. Nici măcar nu-și amintea cum străbătuse ultimul metru.

— O.K., Andrés. E timpul să te duci acasă, zise ea, râzând nepăsător.

— *Bonita!* Ai auzit ce-a zis fata asta? întrebă Andrés, holbându-şi ochii sticloşi. A spus că tu eşti preşedinta nu ştiu cărui club pentru virgine!

— Îhm. Aşa e! Acum chiar trebuie să te duci acasă şi să începi să visezi pe chestia asta, zise ea veselă.

Privi în jur la audienţa lui Andrés, îşi dădu ochii peste cap şi mimă cuvintele „Beat criţă".

Câţiva dintre puşti râseră şi începură să-l tragă pe Andrés de acolo.

— Sunt nedumerit, zise el, smulgându-se din mâinile lor şi clătinându-se uşor. Ar trebui să fii virgină ca să fii preşedintă a Clubului Virginităţii, nu?

Deodată, toţi cei din vecinătatea lui Kai păreau că salivează ca o haită de câini sălbatici, flămânzi după această halcă suculentă de bârfă care simţeau că urma să fie azvârlită în calea lor.

— Andrés, nu, zise Kai printre dinţi, în şoaptă.

Dar în ochii lui se aprinse o scânteie, iar Kai ştiu, mai înainte ca el să deschidă gura, că totul se sfârşise.

— Eu nu ştiu care e definiţia virginei în State, dar de unde vin eu, Kai cu siguranţă nu e una dintre ele, zise Andrés, întorcându-se către noii lui prieteni şi ridicându-şi paharul roşu de plastic.

M-am ocupat eu de asta, acu' două veri, pe câmpul din spatele fermei părinţilor mei.

Băieţii începură să-şi lovească palmele cu Andrés şi să-l bată pe spate. Fetele se uitau la ea cu surprindere şi amuzament. Kai închise ochii şi îşi dori să plece cu toţii, îşi dori ca încăperea să dispară, îşi dori ca Andrés să fie absorbit direct în iad, dar nu se întâmplă nimic din toate acestea. Când deschise din nou ochii, Andrés trecuse la gesticulaţii explicite.

— Era mult mai delicată pe atunci, zicea el acum, măsurând-o din priviri. Nu atât de înaltă şi atletică.

— O.K.! spuse Kai, aruncându-şi mâinile în sus. Cred că am auzit destul, Andrés. Îl apucă strâns de umeri şi aruncă o privire spre mulţime, în timp ce-l împingea spre ieşire. Sper că v-aţi distrat cu toţii. Spectacolele de la ora opt şi de la ora zece sunt total diferite faţă de cele de la matineu.

— *Bonita*, de ce faci aşa? strigă Andrés, stârnindu-i şi mai mult pe spectatorii amuzaţi. De ce te ruşinezi că am trăit împreună frumosul act al iubirii? Vrei să mai fii încă virgină, *bonita*? Nu poţi să dai timpul înapoi, ştii?

— Nu, Andrés, zise Kai, întorcându-se spre el. Nu-mi doresc să mai fiu virgină. Nu regret că am făcut sex. Nu regret nici măcar că am făcut

sex cu tine — sau cel puţin cu persoana care am crezut că erai pe atunci.

— Ce înseamnă asta?

— *Înseamnă*, Andrés, că pe atunci am crezut că îmi erai prieten. Am avut încredere în tine. Şi am crezut, de asemenea, că erai foarte complex, şi plin de poezie şi profund, îi spuse ea.

Andrés zâmbi înfumurat la spectatori şi Kai abia se abţinu să nu-i dea un pumn în faţă.

— Dar acum îmi dau seama că m-am lăsat furată de romantismul general. Fie asta, fie era vreun soi de halucinogen în apa de-acolo.

Câţiva râseră. Andrés se uită fioros la Kai, dar privirea lui era din ce în ce mai nesigură.

— Acum îmi dau seama, Andrés, că eşti un mincinos mârşav, egoist şi *împuţit*, care doar s-a folosit de mine. Nimic original, dar asta e, îi zise Kai verde în faţă. Dacă e ceva ce regret, este momentul... fracţiunea aceea de secundă... în care ai apărut din nou în viaţa mea.

Mulţimea din jurul lor izbucni din nou în exclamaţii şi se dădu un pas înapoi, nerăbdătoare să vadă reacţia lui Andrés.

Kai văzu cum faţa lui Andrés se întunecă şi înţelese că ea avusese ultimul cuvânt. El se holba la ea, cu o expresie în care se amestecau mânia şi jignirea, atât de vii, încât inima lui Kai într-adevăr reacţionă cu o lovitură puternică.

Dar nu avea de gând să se simtă vinovată. El fusese primul care încercase s-o umilească. Ea nu făcuse decât să-i întoarcă favoarea.

Eva se strecură pe lângă Danny Brown şi prietenii lui, care erau cu toţii strânşi în jurul butoiului de bere din bucătărie, apucă de mânerul uşii culisante de sticlă şi îşi ţinu respiraţia. Asta era. Ăsta era momentul ei. De data asta n-avea să mai strice totul.

Deschise uşa, ieşi pe terasă şi se întoarse către măsuţa cu scaune. Un imens hohot de râs explodă în spatele ei exact în clipa în care inima îi era smulsă brusc din piept.

Chiar acolo, chiar în faţa ei, se afla cel mai oribil tablou pe care îl văzuse Eva vreodată. Debbie stătea peste Riley, cu braţele înlănţuite în jurul lui, mişcându-şi capul înainte şi înapoi, în timp ce îi frământa gura cu buzele ei. Mai rău încă, ochii lui Riley erau închişi, mâinile lui erau pe spatele lui Debbie, cu vârfurile degetelor apăsate în puloverul ei de parcă erau nerăbdătoare să ajungă şi mai aproape de-atât.

Eva îşi porunci să se mişte. Îşi ordonă să fugă, s-o şteargă naibii de-acolo, până n-o vedea careva. Dar continuă să stea nemişcată, până când ochii lui Riley se deschiseră. În clipa în care o văzu, el o împinse pe Debbie la o parte şi atunci

se întoarse şi Debbie, cu rujul întins la gură şi cu pleoapele îngreunate.

— Eva…

Atunci Eva fugi.

— Eva, aşteaptă! strigă Riley.

Dar ea nu avea de gând să aştepte. *Pentru nimic în lume.* Eva trecu prin tufe şi alunecă, dând colţul casei lui Eric. Dar Debbie, atletă cum era, o prinse repede din urmă. Mai înainte ca Eva să poată ajunge pe aleea cu maşini din faţa casei, ceea ce era o destinaţie inutilă fiindcă ea nu avea maşină, Debbie o apucă de braţ.

Atât mai lipsise, să-i simtă atingerea pe piele, şi ceva dinăuntrul ei explodă.

— Ce *naiba* e cu tine? strigă ea cât o ţinea gura, în timp ce se răsucea.

Lacrimile izbucniră odată cu vorbele.

Debbie se opri, surprinsă, şi pentru o fracţiune de secundă arătă ca la cinci ani, când era certată pentru că mâncase paste.

— Eva…

— Nu! Nici nu vreau să aud, zise Eva, mergând de-a-ndăratelea.

— Eva, haide. Nu-i aşa mare lucru…

— Bineînţeles că nu e! Nu pentru tine! Pentru tine e doar încă un nume de trecut pe lista ta! strigă Eva fără să se gândească. Dar pentru mine *este* un mare lucru.

— Eva, calmează-te, zise Debbie.

— Doamne, Debbie, tot ce trebuia să faci era să laşi un băiat, *unul singur*, pentru mine, zise Eva, ducându-şi o mână la piept. Chiar trebuie să-i săruţi pe toţi? Chiar trebuia să-l săruţi şi *pe el*?

— Oh, Doamne, e Riley, nu-i aşa? zise Debbie. Riley e ăla. Băiatul reveriilor tale, despre care vorbeai tu mereu.

— Da, aşa e, m-ai prins! zise Eva, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Riley este ăla. Sau a fost. Acum e doar unul dintre cei mulţi ai tăi. Acum e doar unul dintre broscoii tăi.

Apoi, mai înainte ca Debbie să mai apuce să spună ceva, Eva se întoarse şi dispăru în întuneric.

Doar s-o găsesc pe Kai, îşi spuse Eva, intrând înapoi în casa lui Eric pe uşa din faţă. Nu mai voia decât să plece de-acolo cât mai repede cu putinţă. Kai era singura ei speranţă pentru un drum cu maşina.

Eva intră în living şi, fără să-şi dea seama cum, chiar în mijlocul tuturor celor prezenţi, primii ochi pe care îi întâlni erau ai lui Riley. Inima încetă să-i mai bată preţ de o secundă, şi se întoarse instantaneu, gata să se ducă oriunde, ca să fie departe.

Din nefericire, Eva nu avea unde să se ducă. La picioarele scării din stânga ei, o pereche se iubea de parcă nu mai era nimeni altcineva în jur. Drept în faţa ei erau patru fotbalişti care blocau uşa către sufragerie. Dacă o lua la dreapta, ar fi ieşit din nou afară şi n-ar fi ajuns nicăieri. Eva se avântă în mulţimea din living şi îşi croi drum pe lângă perete, căutând-o pe Kai.

— Haide, Kai, şopti Eva. Unde eşti? Unde eşti?!

Era o înaintare anevoioasă, totuşi; mulţimea era compactă. Trebuia să se mişte mai repede, altminteri Riley avea s-o prindă din urmă în orice secundă.

Ajunse la şemineu, în faţa căruia stăteau câţiva colegi, barându-i calea. Eva spuse „scuzaţi" de vreo zece ori, dar niciunul nu clipi măcar. Pielea ei între timp devenise roşie ca sfecla, când simţi o mână prinzând-o cu blândeţe de braţ.

Eva se uită drept în ochii lui Riley. Inima îi bătea nebuneşte.

— Eva, n-a fost ce crezi tu, îi spuse Riley.

— Dă-mi drumul, scânci Eva, urându-se pentru cât de jalnic suna.

Trebuie să fi arătat oribil şi patetic, cu lacrimile care se uscau pe pielea ei cu pete roşii.

— Asta n-o să se întâmple.

— Parcă ai spus că mă plăceai pe mine, îi zise Eva.

— Te plac! ripostă Riley vehement. Şi *voiam* să te sărut pe *tine*!

Eva rămase cu gura căscată. O parte din ea ar fi vrut să se arunce în braţele lui numai pentru că spusese asta, dar o altă parte, considerabil mai mare, partea logică din ea, era mai mult decât jignită.

— Oh, bine, mă bucur că a fost Debbie acolo, ca înlocuitoare imediată.

— N-am vrut să fie aşa, zise Riley.

Îşi duse mâna la frunte şi strânse tare din ochi. Eva se folosi de prilej pentru a încerca s-o şteargă. Trecu pe lângă Riley şi se strecură printr-un spaţiu neaşteptat dintre un cârd de fete şi un băiat nătâng, care dansa caraghios pentru amuzamentul prietenilor lui.

Unde naiba e Kai? se întrebă Eva, luptându-se să-şi ţină lacrimile în frâu.

— Eva, te rog, lasă-mă să spun ce am de spus, zise Riley, prinzând-o din nou din urmă.

Înaintarea Evei era blocată de Hiro Wakasuki, cel mai masiv dintre fundaşii din trei districte, care, proţăpit cu un pahar de băutură în mână, spunea din nou povestea ultimei sale loviturii grozave, după o alergare înapoi la bază.

— O.K., ...ce? zise Eva, surprinsă ea însăşi de asprimea tonului său.

Îşi încrucişă braţele la piept, având senzaţia că toţi ochii erau asupra ei.

— Am... am crezut... când am încercat să te sărut şi tu te-ai tras înapoi... cred că m-am gândit... am fost cu totul buimăcit. Adică... tu ai zis că mă placi şi apoi... nu ştiu, am crezut că îmi spuneai că nu am nicio şansă, îi zise Riley. Şi ştiu că asta nu înseamnă că ar fi trebuit să mă duc imediat să sărut pe altcineva, dar... dar ea m-a sărutat pe mine şi eu eram încă... nu ştiu... năucit de ceea ce tocmai se petrecuse cu tine... şi eu... vreau să spun...

În timp ce Eva îl asculta cum se bâlbâie, ceva din lăuntrul ei începu să cedeze. Umerii ei se relaxară puţin, iar zidul de apărare i se topi. Riley Marx se bâlbâia. Se bâlbâia în faţa ei. Domnul Sigur-de-sine. Un tip care nu fusese văzut nici măcar o dată roşind.

Brusc, Eva se trezi că începe să zâmbească. Nu înţelegea de ce, dar asta era. Nu se simţise niciodată în toată viaţa ei atât de jignită, dar, cumva, el încă o mai făcea să zâmbească. Iar apoi obrajii lui începură să se îmbujoreze, devenind din ce în ce mai aprinşi, şi începu să gesticuleze cu mâinile în timp ce se căznea să explice.

Purtarea lui era oarecum familiară. Se purta exact ca ea.

Eva simţi o căldură umplându-i pieptul. Riley Marx putea să se piardă cu firea.

Eu, Eva Farrell, i-am provocat o tulburare majoră!

— Doamne, sunt atât de furios pe mine că am lăsat să se întâmple asta, zise Riley în cele din urmă. Îmi pare rău. Lasă, uită tot.

Dădu să se întoarcă şi să plece, iar Eva îşi dădu seama că dacă nu acţiona chiar în momentul acela, avea s-o regrete câte zile mai avea de trăit.

— Riley! zise Eva, tare.

Destul de tare încât vreo câteva persoane din jur chiar să se întoarcă şi să se uite.

— Doar… aşteaptă, zise ea, când el veni din nou în faţa ei.

El îşi ridică sprâncenele, vârându-şi adânc mâinile în buzunarele pantalonilor şi arătând aproape vulnerabil. Eva gândi repede. Putea să accepte asta? Putea să fie împreună cu cineva care o sărutase pe cea mai bună prietenă a ei? Mai voia ca primul ei sărut să fie cu un băiat care putea intra în categoria rămăşiţelor de la ospăţul lui Debbie?

— N-a însemnat nimic, îi zise Riley, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. N-o să se mai întâmple a doua oară, jur.

Eva îşi plecă privirile spre mâinile ei şi înghiţi anevoie nodul pus undeva între gâtul şi inima sa. Încă îl mai dorea. Întotdeauna îl dorise şi încă îl mai dorea. Nu conta unde fuseseră buzele lui.

Nu mai era vorba despre buzele lui Riley. Era vorba despre inima lui. Eva îi dorea inima. Şi avea sentimentul că era deja a ei. Toată numai a ei.

— E-n regulă, zise ea în cele din urmă.

Ochii lui Riley se luminară de parcă s-ar fi scufundat în nisipuri mişcătoare, iar ea tocmai îi aruncase o frânghie.

— Serios? întrebă el. Apoi se încruntă. Stai puţin. Ce e-n regulă?

— Ăăă... mare parte din toată povestea, cred, zise Eva. Vreau să spun, am înţeles ce s-a întâmplat. Oarecum.

Riley se uită în jur, prin încăperea zgomotoasă, încercând să se adune — încă zăpăcit.

— Deci asta înseamnă că ai putea... că poate tu încă mai... ştii tu...

— Eu încă mai... ştii tu, zise Eva cu un zâmbet firav. Dar n-o să te sărut, adăugă ea, ridicând o mână.

Riley făcu o faţă dezamăgită.

— Am înţeles, zise el, dând din cap. Dar ca să ne lămurim... vorbim despre seara asta sau de altă dată?

— De seara asta, zise Eva. Cât despre altă dată, mai lucrăm la asta.

— O.K., pot accepta aşa ceva, zise Riley, încrucişându-şi braţele la piept şi uitându-se la busculada în care se transforma cu repeziciune petrecerea. Stătea atât de aproape de Eva încât umerii aproape că li se atingeau. Sunt un lucrător harnic.

Eva zâmbi, muşcându-şi buza de jos şi desfătându-se cu mulţimea posibilităţilor. Lucrurile erau pe cale să se schimbe. Să se schimbe cu adevărat. Iar în jurul ei, aerul părea să fie înţesat cu licurici supraîncărcaţi. Nu-i era teamă. De fapt, era entuziasmată.

În timp ce Eva se lupta să-şi stăpânească zâmbetul, Mandy apăru la marginea mulţimii, nesigură pe picioare. Eva ştiu că era ceva în neregulă de când dădu cu ochii de prietena ei. Se îndreptă spre Mandy, iar Mandy căzu pur şi simplu peste umărul Evei.

— Mandy? Ce-ai păţit? Ce s-a-ntâmplat? întrebă Eva, sprijinind-o.

— Cred că trebuie să mă duc acasă, zise Mandy, cu voce slabă.

Apoi se îndreptă pe propriile-i picioare, închise ochii şi se prăbuşi, moale. Eva ţipă, iar Riley o prinse pe Mandy mai înainte să atingă podeaua. Mulţimea care cu o clipă mai devreme

părea impenetrabilă se dădu acum înapoi, alcătuind un mic cerc în care să se poată respira în jurul celor trei de pe podea.

— Mandy? strigă Eva, speriată de moarte. Mandy, trezeşte-te!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Kai, apărând din senin.

Riley îşi ridică ochii, ţinând capul lui Mandy în poală.

— Şi-a pierdut cunoştinţa, zise el. Cred că avem nevoie de o ambulanţă.

douăzeci și patru

DEBBIE PATEL ERA DROJDIA SOCIETĂȚII. NU doar se *simțea* drojdia societății. Chiar *era* drojdia societății. Mai făcuse greşeli în viaţa ei, fără îndoială. Dar nu era genul de persoană care să fi rănit voit oamenii pe care îi iubea. Nu pe prietenele ei. Nu pe *cele mai bune* prietene ale ei. Ce *naiba* se întâmpla cu ea?

Deschise uşa de sticlă de la bucătărie şi se strecură cu greu prin mulţime. Nu făcuse nici un metru, când Danny Brown o zări.

— Hei, Patel. Dacă ai terminat cu Pifanul, vino să-ţi trag o chelfăneală! strigă el, frecându-şi palmele, făcând întreaga asistenţă să izbucnească în hohote de râs.

— Oh, da, zise cu voce scăzută o fată, măsurând-o pe Debbie de sus până jos. *Ea* o să câştige bursa Treemont.

Debbie se întoarse şi se uită la reflexia ei în uşa culisantă de sticlă. Rujul îi era întins în jurul gurii, iar fusta îi era strânsă ghem într-o parte, din pricina poziţiei ciudate pe care o avusese când stătuse în poala lui Riley. Trăgând adânc aer în piept, Debbie îşi netezi hainele şi îşi trecu dosul palmei peste obraz.

— Doamne, e aşa o târfă, auzi pe cineva şoptind.

— Am o întrebare pentru asistenţă, zise Debbie cu glas tare.

Povestea asta avea să se sfârşească. Acum.

— Cc vă face pe toţi să credeţi că am făcut atât de mult sex? întrebă ea, cu vocea limpede şi sigură pe ea.

Alte râsete.

— Toată lumea ştie, zise Melissa Bonny, care stătea cocoţată pe blatul bufetului din bucătărie.

— Da, e, cum să spun, un fapt incontestabil, strigă Melanie Altarescu, de lângă uşă, în capătul celălalt al bucătăriei.

— Interesant, zise Debbie. Deci bănuiesc că asta înseamnă că am făcut sex cu cel puţin o persoană din încăperea de faţă?

Privi în jur şi îl văzu pe Danny studiindu-şi vârfurile pantofilor. Mitch Mascarenhas se întoarse cu spatele, fascinat subit de o pungă de covrigei de pe bufet. Alţi doi băieţi îi evitară privirea, unul căruia nici măcar nu-i *vorbise* vreodată.

Se aşteptau s-o lase baltă. Să plece pur şi simplu. Să joace rolul victimei. Dar ăsta nu era stilul lui Debbie Patel.

— Danny, noi am făcut sex? întrebă Debbie.

Mai mulţi băieţi se foiră, uitându-se unii la alţii cu nervozitate. Ea îi făcea să se simtă stingheriţi. Păi, foarte bine.

Inima îi bătu cu putere când Danny îşi înălţă privirea.

— Desigur, zise el, ridicând din umeri şi zâmbind. De multe ori.

Întinse mâna şi îşi lovi pumnii cu vreo doi amici. Debbie simţi cum îi arde ceafa. Minţea cu neruşinare. Pur şi simplu stătea acolo şi minţea drept în faţa ei.

— Şi, Mitch? zise Debbie. Când, mai exact, am făcut sex ultima oară?

— Nu avem nevoie de toate detaliile astea oribile, zise Liana, scuturându-şi părul pe spate. *Îhh!*

— Mitch? şuieră Debbie printre dinţi, amuţind-o pe Liana cu o privire.

— După petrecerea de întoarcere acasă, îi spuse Mitch. Pe bancheta din spate a maşinii mele.

— Aşaaa, zise Debbie, dând din cap de parcă îşi amintea vag scena. Acum, ia spuneţi, fiindcă eu nu mai ştiu exact, cu cine altcineva din camera asta am mai făcut sex?

Încet, cu aere vinovate, alţi câţiva băieţi ridicară mâinile.

— Minunat... bine, zise Debbie, oprindu-se o clipă pentru a savura bomba pe care urma s-o lanseze. O.K., deci dacă am făcut atât de mult sex cu voi toţi, poate vreunul dintre voi mi-ar putea spune ce tatuaj am eu chiar aici.

Debbie arătă locul, chiar pe osul şoldului. Nimeni nu-i răspunse.

— Haide, Danny, zise Debbie, încrucişându-şi braţele la piept, simţindu-se din ce în ce mai încrezătoare cu fiecare secundă. Noi doi am făcut de *multe* ori sex, aşa că m-ai văzut dezbrăcată de *multe* ori, nu-i aşa? Trebuie să ştii ce reprezintă tatuajul.

— Da, zise Danny, revenindu-şi. Da... Corect. Corect.

Înghiţi în sec anevoie şi se uită în ochii lui Debbie cu disperare. Îi cerea să-l scutească.

Pentru o fracţiune de secundă, Debbie şovăi.

Dar trebuia să-i pună pe măgarii ăştia la locul lor.

— O inimă! zise Danny, în cele din urmă, ridicându-şi paharul şi arătând triumfător. Bineînţeles că e o inimă!

— Da! încuviinţă Mitch, dând din cap trufaş. Una drăguţă, Deb. Bună încercare.

Repede, toţi ceilalţi băieţi încuviinţară, adoptând varianta cu cele mai multe şanse de succes. O inimă. Una roşie. Mică. Simplă.

Debbie zâmbi cu superioritate. Îşi descheie primul nasture al fustei negre de denim, încet, deliberat, chiar sexy. Apoi îl descheie pe cel de-al doilea, apoi pe cel de-al treilea, stârnind huiduieli şi urlete în toată încăperea. Melissa se simţi atât de ofensată, încât îşi înşfăcă geanta şi plecă hotărâtă în living, dar Debbie continuă. Îşi lăsă în jos betelia bikinilor roşii, îşi ridică privirile şi aşteptă.

Toţi ochii se aţintiră pe albina galbenă, cu liniuţele din jurul ei, roz, galbene şi violet, care sugerau mişcare. Un desen pe care nu l-ai fi putut niciodată confunda cu o inimă. Danny era verde la faţă, de parcă stătea gata să vomite. Încă

o dată, încăperea amuți. Debbie îi privi mânioasă pe toți băieții, așteptând să zică vreunul ceva. Să recunoască vreunul că a greșit și să-și ceară scuze. Dar apoi își dădu seama că tăcerea era de-ajuns. Fuseseră prinși cu minciuna. Ei o știau, ea o știa, și o știau și toate fetele din cameră.

Debbie tocmai încălcase regula tatuajului în fața a vreo douăzeci de persoane, dar fără nicio urmă de îndoială că meritase.

Începu să-și încheie la loc fusta, simțindu-se deodată invincibilă. De parcă acum ar fi putut s-o găsească pe Eva și să-și ceară scuze — poate chiar să o roage s-o ierte. Însă mai înainte să-și încheie și ultimul nasture, Kai dădu buzna în bucătărie, livid la față.

Ochii ei se intersectară cu ai lui Debbie și inima lui Debbie se strânse mai înainte să apuce Kai să scoată vreun cuvânt.

— Ce-i? întrebă Debbie.

— Mandy, zise Kai. Trebuie să plecăm.

În sala de așteptare din zona de urgențe a spitalului, Eva se uită la mâna ei, care, la un moment dat, ajunsese într-a lui Riley. Se ținea de mână cu un băiat pentru prima oară și ea abia dacă observase. Nu așa ar fi trebuit să se întâmple.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama că se va ajunge la asta, zise Debbie, pentru a nu ştiu câta oară. A văzut-o careva pe fata asta mâncând ceva în ultima săptămână?

— Încearcă ultimele două săptămâni, zise Kai, plimbându-se încolo şi-ncoace prin faţa prietenilor, ronţăindu-şi degetul mare. Şi noi chiar am observat, îţi mai aduci aminte? Am încercat să stăm de vorbă cu ea...

— Ei bine, ar fi trebuit s-o facem să asculte, interveni Debbie, părând la un pas de isterie.

— Nu poţi sili oamenii să te asculte, zise Eva liniştit. Oamenii aud doar ce vor să audă.

Se uită de la Kai la Debbie, apoi înapoi, la pantofii ei.

Riley o strânse mai tare de mână şi un val de căldură iradie în ea.

Te rog, las-o pe Mandy să fie bine, se gândi Eva, urmărind limba mare a ceasului din partea cealaltă a camerei înconjurând cadranul o dată şi-ncă o dată. *Asta e tot ce contează cu adevărat.*

Draperia din spatele recepţiei se deschise şi Eric ieşi. Eva se gândi că arăta mai în vârstă decât arătase în dimineaţa aceea. Mai degrabă bărbat decât doar un băiat. El era responsabil aici şi cu toţii simţeau asta.

Debbie se ridică în picioare, iar Eva şi Riley se aplecară mult în faţă când Eric se apropie, ştergându-şi palmele pe jeanşi, la spate.

— O să fie bine, le spuse el, şi primi un oftat general de uşurare. A fost doar… a avut glicemia foarte scăzută, aşa că i-au pus nişte perfuzii.

— Putem s-o vedem? întrebă Kai, surprinzând-o pe Eva cu faptul că era prima care întreba.

— Doctorul spune că nu în noaptea asta. Zice că are nevoie de odihnă, răspunse Eric. Dar puteţi veni s-o vedeţi mâine.

— Şi mama ei? întrebă Eva.

— E pe drum. Am vorbit eu cu ea, zise Eric. Părea foarte speriată.

— Evident, zise Debbie, cu voce scăzută.

— Deci ce facem acum? întrebă Eva, uitându-se la ceilalţi.

— Mergem acasă, bănuiesc, răspunse Kai.

Pentru o clipă, nimeni nu se mişcă, iar Eva avu impresia că toţi simţeau acelaşi lucru pe care-l simţea şi ea. Că nu era de ajuns. Că era grosolan. Lipsea ceva.

Riley se ridică şi îi ţinu jacheta Evei.

— Vrei să te duc eu cu maşina acasă? întrebă el.

Eva se uită la Debbie, a cărei faţă era impenetrabilă, apoi la Kai.

— Ne vedem mâine, îi spuse Kai.

— Bine, zise Eva.

Îl îmbrăţişară cu toţii pe Eric, unul câte unul, şi plecară din sala de aşteptare de la urgenţe, luând-o fiecare în direcţii diferite.

douăzeci și cinci

Cerul se lumina repede, în timp ce Debbie termina ultima cusătură la tivul costumului *sherwani* al tatălui ei, duminică dimineaţa. Ochii o usturau de efort, iar degetele îi tremurau când trecea acul prin materialul moale, mătăsos. Înnodă aţa, se lăsă în scaun şi oftă.

Era frumos. Şantungul de mătase cădea perfect, iar bentiţa aurie din jurul gulerului, de la mâneci şi de la manşetele pantalonilor contrasta perfect cu materialul rubiniu. Era splendid. Iar tatăl ei avea să-l adore, asta ştia sigur. Cât despre restul întrebărilor sale, avea să aştepte şi să vadă.

Debbie scoase o bucată de hârtie de birou personalizată din cubul pe care părinţii săi i-l dăruiseră la aniversarea de şaisprezece ani — de

culoare ivorie, cu numele ei scris cu violet în capul bileţelului — şi scrise câteva cuvinte pentru tatăl ei. Nu era nevoie să amintească de toate detaliile certurilor dintre ei şi de tot stresul. După cele petrecute seara trecută, mai întâi cu Eva, apoi cu Mandy, Debbie simţea o copleşitoare dorinţă să se adreseze simplu.

Dragă tată,

Am făcut haina asta pentru tine, s-o porţi la nunta lui Nirav. Asta vreau să fac în viaţă. Vreau să creez haine. Mă pricep la asta. Şi vreau ca tu să fii mulţumit de decizia mea, dar dacă nu eşti, nu-i nimic. Este decizia mea. Dar, indiferent de toate, te iubesc.

Cu dragoste,

Deborah

Debbie puse costumul pe un umeraş căptuşit şi prinse bileţelul de guler. Coborî scările în vârful picioarelor până în camera de lucru a tatălui ei şi atârnă umeraşul de galeria draperiei, la fereastra de lângă biroul lui. Făcu un pas înapoi, ca să-şi mai admire o dată munca. Nu mai era cale de întoarcere acum. Odată ce tatăl ei se va trezi, va şti totul.

Avea să urmeze o luptă pe viaţă şi pe moarte. Chiar aici, în livingul familiei Patel.

Iar Debbie putea accepta asta. Era chiar pregătită pentru ea. Dar dacă urma să fie ucisă în bătălie peste câteva ore, avea de făcut mai întâi două lucruri. Se întoarse în camera ei şi scoase caietul cu lista săruturilor din sertarul noptierei. Nu-l trecuse şi pe Riley pe listă şi nici nu avea de gând. Pentru prima oară în viaţa ei, respecta un băiat prea mult ca să facă notiţe despre el.

Debbie scoase o cutie veche de pantofi din fundul şifonierul ei şi îi dădu jos benzile elastice care îi ţineau capacul. Înăuntru existau toate bileţelele pe care le primise vreodată de la prietenele ei şi de la diverşi băieţi, toate scrisorile pe care i le trimisese Mandy din taberele de vară şi toate numerele revistei literare a liceului Ardsmore, cu poeziile Evei marcate. Debbie săpă adânc în cutie şi îndesă carneţelul săruturilor sub toate celelalte hârtii, apoi ascunse cutia înapoi pe raftul său.

Nu mai avea nevoie de lista săruturilor. Era timpul pentru un nou început.

Debbie oftă. Un singur lucru mai avea de făcut. Îşi luă geanta şi cheile de pe podea, unde le aruncase când se întorsese de la spital, şi porni spre ieşire. Ştia că avea să-l trezească pe Riley

din somn, dar era o treabă care nu mai putea aştepta. Avea nevoie să-i spună ceva şi el avea nevoie s-o audă — cât mai curând cu putinţă.

Mandy se trezi la spital duminică şi văzu că mama ei adormise ţinându-i mâna într-ale ei şi cu capul lângă picioarele lui Mandy. La vederea mamei sale odihnindu-se aşa, ţinând-o pe ea, Mandy zâmbi. Stătu astfel, trează, o jumătate de oră fără să se mişte, ca să n-o deranjeze pe mama ei din somn.

Când veni vremea celui de-al doilea interval de vizite al zilei, uşa se deschise şi apăru Eric, luptându-se cu un buchet de baloane, prea mare ca să încapă pe uşă. Vânzoleala o trezi pe mama lui Mandy şi amândouă îl priviră, râzând pe înfundate, până când el izbuti, în sfârşit, să intre.

— Bună, zise Eric, roşind. Eşti trează.

— Cum aş fi putut să fiu altfel? întrebă Mandy.

— Oh... scuze.

Eric legă baloanele de capul patului. Era o combinaţie de sfere şi inimioare cu „Fă-te bine curând", altele cu „La mulţi ani" şi câteva cu Snoopy presărate printre ele. Petele de culoare vii, albastre, galbene, albe, violet, verzi, roz şi auriu luminară camera austeră.

— Păi, eu mă duc să fac rost de nişte cafea, zise mama lui Mandy, netezindu-şi părul într-o parte. Ne vedem când îţi aduc micul dejun, scumpo, îi spuse ea lui Mandy, înainte să dispară din salon.

În secunda în care ea ieşi, o tăcere stingheritoare se lăsă peste cameră. Eric se legăna pe tălpi înainte şi înapoi, iar Mandy se uita la tubul perfuziei care-i intra în braţ. Se simţea mai bine în dimineaţa'asta, odihnită, nu foarte flămândă, ceva mai puţin slăbită. Dar încă n-avea nicio idee ce să-i spună lui Eric despre ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă.

Păcat că nu aveau şi perfuzii care s-o alimenteze cu cuvintele potrivite.

— Cum te simţi? întrebă Eric în cele din urmă.

— O.K.... mai bine, zise Mandy. Poţi să stai jos.

Eric păru uşurat. Se aşeză pe marginea patului ei şi o luă de mâna liberă. Atingerea lui trimise un val de căldură prin tot braţul lui Mandy şi ea zâmbi.

— Ce-i? întrebă Eric.

— Doar... Ea se uită în ochii lui pentru prima oară de când intrase el în cameră. Doar că te iubesc.

— OhslavăDomnului, zise Eric dintr-o suflare, de parcă ar fi fost un singur cuvânt. Îşi duse mâna liberă la frunte. Am crezut c-o să mă urăşti pentru totdeauna.

— De ce? întrebă Mandy, încruntându-se.

Îşi potrivi capul pe pernă ca să-l poată vedea mai bine.

Eric îşi pironi privirea pe mâinile lor, cu umerii aduşi, când vorbi.

— Ei, vreau să spun, după tot ce s-a întâmplat aseară... şi pe urmă ne-am certat, şi pe urmă tu ai ajuns aici...

— Eric, nu sunt aici din cauza ta! zise Mandy simplu.

— Ştiu, zise el grăbit, aruncându-i o privire scurtă. Vreau să spun, bănuiesc... nu ştiu.

— Eric, haide, uită-te la mine, zise Mandy.

Eric îşi dădu capul pe spate, scuturându-şi bretonul din ochi, şi în sfârşit se uită drept la ea.

— N-am fost în stare să mănânc două săptămâni. De-asta sunt aici.

Trăgând adânc aer în piept, Eric se strădui să îi susţină privirea în continuare. Mandy îi simţi durerea şi confuzia drept în inimă.

— Am făcut totul pe dos, recunoscu Eric. Îmi pare rău.

— E în regulă, zise Mandy.

— Şi nu vreau să regreţi noaptea trecută, zise el, trimiţând încă un fior prin trupul ei. Nu ştiu ce m-aş face dacă…

— Nu, zise ea. Nu regret ceea ce am făcut…

Ea lăsă fraza să se stingă, încercând să găsească acele cuvinte pe care voia să i le spună — pe care era hotărâtă să i le spună. Se săturase să ascundă lucruri. Se săturase să spună adevăruri trunchiate şi minciuni întregi. Mandy voia să pună cărţile pe masă odată pentru totdeauna şi să vadă cum avea să se simtă.

— Dar regreţi totuşi ceva, zise Eric, încet.

— Regret… regret că am făcut-o din motive nepotrivite, îi spuse Mandy. Mă simţeam… atât de nefericită noaptea trecută, ştii? Mă certasem cu Kai şi tocmai îl văzusem pe tata înainte să se predea… A fost într-un fel cea mai proastă aniversare de pe lista aniversărilor proaste din toate timpurile… Adică, îţi mulţumesc pentru petrecere şi toate celelalte. Însă nu ştiu dacă am fost chiar în dispoziţia potrivită pentru petrecere.

Eric pufni în râs şi se jucă un pic cu degetele ei, atingând pe rând vârfurile fiecăruia.

— Bănuiesc că am crezut doar că dacă o să fiu cu tine, or să se îndrepte toate lucrurile, încheie Mandy.

— Dar nu s-a întâmplat, zise Eric.

— Nu, zise Mandy. M-a făcut doar ridicol de emoţională. Zâmbi şi îi strânse mâna. Ai zice că ar fi trebuit să ne prevină despre *asta* la orele de educaţie sexuală. Şi Mandy chiar izbucni în râs. De aceea... cred că ar trebui să mai aşteptăm o vreme până s-o facem din nou.

Eric răsuflă adânc, se aplecă şi îşi apăsă buzele de fruntea ei.

— Te iubesc, dulceaţă, îi spuse el în şoaptă. Nu-mi stă gândul la aşa ceva. Vreau doar să te faci mai bine şi să ieşi naibii de aici.

— De acord cu tine, în privinţa asta, răspunse Mandy, închizându-şi ochii şi umplându-şi nările cu mirosul lui liniştitor.

— Micul dejun e servit!

O infirmieră în uniformă albastră intră în cameră, aducând o tavă plină cu mâncare aburindă, iar Eric se ridică să-i facă loc. Ea aşeză mâncarea pe măsuţa cu rotile pe care o împinse până când ajunse chiar în faţa lui Mandy. La simpla vedere a ouălor jumări, a pâinii prăjite şi a untului, stomacul i se întoarse pe dos, dar ştia că va trebui măcar să încerce să mănânce.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă infirmiera, scoţând tacâmurile de plastic din şerveţelul în care erau înfăşurate.

Mandy aruncă o privire spre Eric, care sări imediat.

— Mă ocup eu, zise el, trăgând un scaun lângă cotul lui Mandy.

— Ai grijă să mănânce, îi spuse infirmiera pe un ton hotărât. Nu-i dăm voie să plece de aici dacă nu mănâncă.

— Oh, nicio problemă, zise Eric, luând nişte ouă în vârful furculiţei şi uitându-se în ochii lui Mandy. O să am eu grijă de ea.

Mandy şi Eric schimbară un zâmbet, iar Mandy ştiu că el vorbea serios. O ştiu până-n vârful degetelor de la picioare. Deodată se simţi de parcă o pătură grea fusese ridicată de pe ea şi ştiu că totul avea să fie în regulă. Avea multe lucruri de rezolvat. *Multe.* Dar cu Eric, cu mama ei şi cu prietenele ei care s-o ajute, ştia că avea să fie bine. Pe faţă îi înflori un zâmbet larg.

— N-am mai văzut pe nimeni atât de fericit de mâncarea de spital, zise Eric.

— Ştii cât de mult îmi plac ouăle fără gust!

Infirmiera dispăru, iar Eric îi duse furculiţa la gură.

— Nu mă face să recurg la chestia cu avionul, spuse el cu o faţă serioasă.

Mandy deschise gura, luă îmbucătura şi se sili să înghită. Lucrurile aveau să se îndrepte. Începând de acum.

Duminică dimineaţa, Kai urcă în fugă de la subsol, enervată pe ea însăşi că dormise cu vreo câteva ore mai mult decât intenţionase. Voise să se ducă la spital mai devreme, ca să poată vorbi cu Mandy mai înainte să ajungă şi altcineva acolo, dar avea o bănuială că deja ratase momentul. Miss Popularitate avea să fie asaltată de vizitatori toată ziua, dar poate Kai reuşea cumva să obţină un pic de timp între patru ochi.

Kai deschise brusc uşa din capul scărilor şi văzu rucsacul şi valiza lui Andrés, îndesate până la refuz, stând în faţa uşii de la intrare. Se opri puţin, cu o mână pe clanţă şi cealaltă pe tocul uşii, neştiind ce să creadă despre această nouă manevră. Când Andrés apăru la capătul holului, răsucindu-şi noul său tricou de la Penn State pe mână, ea încă mai stătea acolo.

Andrés se opri o clipă la vederea ei, apoi trecu pe lângă ea şi se duse la bagajele lui, ca să îndese tricoul printre celelalte lucruri.

— Pleci? întrebă Kai, închizând uşa de la subsol şi sprijinindu-se cu spatele de ea.

Îşi încrucişă braţele la piept când el se opri în faţa ei.

— Da. Asta vrei, zise el.

— Asta vreau de două săptămâni. De ce pleci acum? întrebă Kai, urmându-l pe Andrés în bucătărie.

Andrés trecu de cealaltă parte a insulei din mijlocul bucătăriei, îşi puse mâinile pe faianţă şi oftă. Când îşi ridică din nou capul, ochii lui erau blânzi şi rugători. Asta era ceva nou.

— Din pricina celor pe care le-ai spus tu aseară la petrecere, zise el. Am fost beat. N-aveam dreptul să spun ce-am spus. Dar tu... tu nu erai beată, da?

— Da. Adică... nu. Nu eram beată, zise Kai, simţind că i se aprind obrajii când îşi aduse aminte de toate lucrurile care îi scăpaseră din gură la petrecere.

— Aşadar ai vorbit serios, afirmă Andrés, şi nu era nici urmă de întrebare în tonul lui. Kai, trebuie să ştii ceva. Ai făcut-o să sune de parcă eu am vrut să-ţi fac rău. Ai spus că m-am folosit de tine. Dar n-a fost aşa.

Pe neaşteptate, lui Kai i se puse un nod în gât şi, pentru prima oară, nu avu replică. Undeva, în străfundul minţii sale, îşi dădu seama că

aşteptase doi ani ca să-l audă pe el spunând ceva de genul ăsta.

Numai nu-l lăsa să strice tot, se gândi ea.

— Am fost prieteni, Kai, am fost, continuă Andrés. Nu-ţi mai aduci aminte de leagănul de sfoară de lângă râu... de momentul ăla când ne-am pierdut de pisăloaga de Tina Torres în pădure şi am stat ascunşi în scorbura aia ore în şir...

Kai simţi că i se înmoaie inima.

— Da, îmi amintesc.

— Am *fost* prieteni. Dar tocmai de aceea n-ar fi trebuit niciodată să încerc să fac ceva mai mult. Am fost doar un băiat prost. Nu e o scuză bună, dar îmi pare rău. N-am vrut niciodată să te fac să suferi.

— O.K., opreşte-te! zise Kai, ridicându-şi o mână. Nu-mi plac chestiile sentimentale.

Avea să plângă dacă el mai vorbea mult, iar asta pur şi simplu era de neacceptat.

— Îmi pare atât de rău pentru ceea ce am zis alaltăieri, aici. Doar că... tu m-ai jignit pe mine, aşa că şi eu te-am jignit pe tine. A fost o prostie.

Sună cunoscut, gândi Kai. Şi ea făcuse exact acelaşi lucru noaptea trecută.

Andrés se uită în jos.

— Niciodată n-am vrut să te fac să mă urăşti.

— Nu te urăsc, zise Kai, spre surpriza amândurora.

— Atunci m-ai păcălit, zise Andrés.

— Nu, zise Kai, dându-şi seama că era adevărat chiar în clipa în care o spunea. Cândva am făcut-o. Acum vreo doi ani fără îndoială că te-am urât. Dar acum doar…

Doar ce? gândi ea. Andrés tocmai spusese ceea ce trebuia să spună. Şi după tot acest timp, asta era tot ce avea ea nevoie — recunoaşterea faptului că el greşise. Iar acum nu mai era nici mânioasă, nici supărată. Şi nici măcar nu se mai simţea atrasă de el. Undeva între tirada de noaptea trecută şi scuzele de acum, ea îl scosese pe Andrés Cortez din inima ei.

— Vreau doar să uit că ultimele două săptămâni au avut vreodată loc, spuse Kai, în cele din urmă.

Amândoi se arătaseră imaturi şi dornici de a răni, iar ea se trezi că ar fi vrut să şteargă totul. Din nefericire, asta nu era cu putinţă.

Realitatea era că ea şi Andrés avuseseră un trecut împreună, iar asta nu avea să se schimbe niciodată, dar Kai putea hotărî dacă urmau să aibă şi un viitor împreună. Şi ce fel de viitor ar putea fi.

— Mi-ar plăcea asta, *bonita*, zise Andrés, cu un zâmbet.

— Ei! Fără din astea! zise Kai, ridicând un deget. Dacă e să fim prieteni, n-o să-mi mai spui *bonita*. Şi fără apropouri. Ştiu că o să fie greu...

— O să fim prieteni din nou? întrebă Andrés, ridicându-şi sprâncenele, plin de speranţă.

— O să te graţiez, îi spuse Kai cu o ridicare de umăr. Cred că ne-am umilit reciproc şi în mod egal seara trecută, aşa că poate ar trebui să declarăm meci nul şi să începem din nou.

Andrés dădu din cap încet, bătând darabana pe blat.

— Să începem din nou, zise el. Îmi place.

— Da, zise Kai, zâmbindu-i. Şi mie.

Kai intră în salonul de spital duminică după-amiază, tocmai când infirmiera o ajuta pe Mandy să se dea jos din pat. Mandy îşi încrucişă ochii cu ea peste umărul infirmierei.

— Bună, zise Kai, cu mâinile în buzunarele de la spate ale jeanşilor ei.

— Bună, zise Mandy.

Infirmiera Rose se întoarse ca să se uite la Kai şi se îndreptă de spate.

— Eşti o prietenă de-a ei? o întrebă ea pe Kai.

Kai se uită la Mandy şovăitor, de parcă nu ştia sigur ce să răspundă.

— Da. Este, zise Mandy, dându-şi picioarele jos, la marginea patului.

— Vrei să te sprijine ea la plimbare? o întrebă infirmiera Rose pe Mandy. Pare destul de voinică. Te poate prinde dacă o să cazi, glumi ea, cu un zâmbet strâmb.

— Eu sunt de acord, zise Kai.

Veni lângă pat şi îşi îndoi genunchii, astfel încât Mandy s-o poată prinde de braţ şi să se tragă în sus. În secunda în care se ridică în picioare, Mandy avu un vertij de proporţii şi îşi închise ochii strâns, până îi trecu.

— Te simţi bine? întrebă Kai.

— Bine, zise Mandy, în cele din urmă. Hai să mergem.

Infirmiera le ţinu uşa deschisă, iar Mandy ieşi încet pe hol, cu Kai alături. Lui Mandy nu-i venea să creadă cât de nesigure şi fără vlagă îi erau picioarele, de parcă mersul era un lucru absolut nou pentru ea. În fiecare salon de spital pe lângă care treceau se afla un alt pacient — unul bătrân, altul tânăr, unul dormind singur, altul înconjurat de copii şi de familie şi de prieteni agitaţi.

— Aşa... trebuie să ştii ceva despre mine, zise Kai, ocolind un cărucior din mijlocul holului şi ţinându-şi braţul uşor depărtat, de parcă o ferea pe Mandy de el. N-am fost niciodată tare la cerut scuze.

— O.K., zise Mandy, târşâindu-şi încet picioarele mai departe.

— Dar trebuie să ştii că... îmi pare rău, îi spuse Kai. De, ei bine, de multe lucruri.

— Ştiu, zise Mandy.

— Cred că am o problemă cu lăsarea oamenilor să... ştii...

— Cu lăsarea oamenilor să-ţi intre în suflet? sugeră Mandy.

— Da.

— Aici sunt de partea ta, zise Mandy. Am fost atât de supărată pe părinţii mei fiindcă nu mi-au spus ce se întâmpla şi s-au prefăcut că totul era în regulă, dar eu făceam acelaşi lucru faţă de voi, fetelor.

— Cam aşa ceva. Deci e ceva genetic? întrebă Kai, ridicându-şi sprâncenele.

— Aşa se pare.

— Oribil, se văită Kai, schiţând un zâmbet.

— Îhm. Sunt condamnată, rânji Mandy.

Dar atunci stomacul ei protestă zgomotos şi deodată simţi că i se face greaţă.

— Trebuie să mă opresc, zise ea, sprijinindu-se cu spatele de zidul rece.

— Să chem pe cineva? întrebă Kai.

— Nu, doar stai o secundă, zise Mandy, inspirând şi expirând. Continuă să vorbeşti. Trebuie să mă concentrez la altceva.

— Ăăă... bine, un alt lucru pe care ar trebui să-l ştii despre mine? zise Kai, sprijinindu-se şi ea cu spatele de zid, lângă Mandy. N-am avut niciodată prieteni. Cred că e tot un simptom al chestiei cu nelăsatul-oamenilor-în-suflet.

Mandy pufni în râs.

— Da, aşa e.

— Nu mă înţelege greşit, lumea mă place, zise Kai, glumind. Vreau să spun, sunt deosebit de antrenantă la distracţie.

Mandy zâmbi afectat şi îşi ridică fruntea, simţind că îi trecuse greaţa. Se uită la Kai şi văzu că orice ar fi încercat ea să-i spună, nu-i venea uşor s-o facă. Mandy cunoştea sentimentul ăsta — îl încercase şi ea în fiecare zi care trecuse de la prima ceartă a părinţilor ei. În mod surprinzător, simţi simpatie şi înţelegere pentru Kai şi toate lucrurile pentru care se certaseră în ultima vreme i se părură pur şi simplu... prosteşti.

Cui îi păsa de volei sau de preşedinţia Clubului V — o funcţie pe care niciuna dintre ele nu

mai era calificată s-o deţină de-acum? Ceea ce conta de fapt era că, într-adevăr, Kai încercase să fie alături de ea, încercase s-o ferească pe Mandy să ajungă aici, în blestematul ăsta de spital.

— Numai că n-am locuit niciodată într-un loc prea multă vreme, îi spuse Kai. Deci nu mi-am bătut niciodată capul cu prietenii. Nu cu unii *adevăraţi*. Nu cu unii faţă de care să fiu absolut sinceră. Nu cu unii cu care să pot cu adevărat vorbi despre lucrurile adevărate. Ştii ce înseamnă asta?

— Cred că da, zise Mandy.

— Deci, mă gândeam, dacă vrei, ştii... ai putea să fii tu prima, zise Kai, în timp ce porniră să meargă din nou.

— Prima ta prietenă adevărată? întrebă Mandy, oprindu-se.

Kai roşi uşor şi se uită la picioarele lor, înainte de a-şi ridica ochii într-ai lui Mandy.

— Da, zise ea, cu o ridicare de umeri.

— Bine, îi spuse Mandy, dând din cap. O să fac o încercare.

Kai rânji.

— Grozav.

— O.K., acum du-mă înapoi în camera mea până nu leşin, zise Mandy, petrecându-şi braţul pe după umerii lui Kai.

— Nicio problemă, răspunse Kai, sprijinind-o în mers. Numai să nu-mi ceri să-ţi curăţ plosca, şi o să ne înţelegem bine.

Râseră amândouă şi Mandy îşi lăsă capul pe umărul lui Kai. Cumva, în toată nebunia aceea, unele lucruri într-adevăr se schimbaseră în bine.

douăzeci și șase

CÂND SE AUZI SONERIA, DUMINICĂ SEARA, EVA trăi senzaţia de a fi smulsă dintr-un alt plan înapoi, în realitate. Sau, cel puţin, presupuse că aşa s-ar simţi acea experienţă. Evenimentele ultimelor câteva zile îi deschiseseră zăgazurile lăuntrice şi petrecuse cea mai mare parte din după-amiază scriind idei, versuri, poezii şi fragmente de poezii în caietul ei de compoziţie. Era atât de absorbită, încât nici nu era foarte sigură că sunase cineva la intrare, până când nu sună din nou.

Eva închise brusc caietul şi se îndreptă târşâindu-şi picioarele către uşă, închipuindu-şi că mama ei ieşise de la serviciu mai devreme şi n-avea chef să scotocească după chei în fundul genţii. Deschise uşa şi dădu cu ochii de Riley,

stând acolo şi întinzându-i un buchet uriaş de floarea-soarelui imense.

— Bună, zise Riley.

— Bună.

Era mult prea bizar să-l vadă pe băiatul la care visase mai bine de un an stând în mijlocul realităţii sale.

— Te scot pe-afară, zise Riley, trecând pe lângă ea şi intrând în bucătărie.

Eva trânti uşa şi îl urmă, privind neajutorată cum el căuta prin dulapuri până găsi o vază veche de sticlă. Umplu vaza cu apă, desfăcu ambalajul florilor şi plantă întregul aranjament în centrul mesei. Eva îşi scoase grăbită bentiţa elastică, îşi trecu mâinile prin păr, îşi dădu jos puloverul ponosit şi îşi netezi tricoul de pe ea.

— Ăăă... mă scoţi? întrebă ea când el termină.

— Da, zise Riley, cu un rânjet. Dacă n-ai nimic împotrivă.

Eva aruncă o privire spre telefon, inima ei oprindu-i-se brusc în piept, ştiind că avea să sune în orice secundă şi să-i distrugă şi această nouă şansă.

— Nu, îi spuse lui Riley, apucându-l de încheietură şi trăgându-l către uşă. Hai să mergem.

Îşi luă în trecere cheile de pe bufet şi trânti uşa, apoi sprintă iute pe scări, încercând să se îndepărteze suficient cât să nu mai poată auzi telefonul.

— Nu vrei nici măcar să ştii unde mergem? întrebă Riley râzând.

— Nu, zâmbi Eva. Hai să mergem şi gata.

Douăzeci de minute mai târziu, ea şi Riley stăteau pe o pătură la marginea lui Huff Lake. Felinarele de stradă înalte, de modă veche, care se înşirau de-a lungul aleii pentru jogging luminau în întuneric. Eva îmbrăcase jacheta de piele a lui Riley, ca să nu-i fie frig, şi se uita cum aprindea el micile lumânări pastile din mijlocul păturii. După aceea, trase rucsacul lângă el şi îi deschise fermoarul, scoţând o grămadă de casolete de plastic, fiecare umplută cu altceva de mâncare.

— Ce-i cu toate astea? întrebă Eva în vreme ce Riley deschidea una dintre casolete.

— Am uitat să-ţi spun un alt lucru interesant despre mine, zise Riley, frecându-şi palmele. Mama mea întotdeauna găteşte prea mult. Dar asta nu e tocmai despre mine, nu-i aşa?

Curând, în faţa lor stătea întinsă o întreagă cină. Pui fript rece, salată, pâine, paste cu un sos italian gros. Riley scoase o sticlă de Sprite şi

umplu două pahare de şampanie din plastic. Eva roşi când el îi întinse unul. Picnicul, lacul, şampania. Asta era. Asta era scena primului ei sărut perfect.

— Riley, pot să te întreb ceva? zise Eva, când el se dădu mai aproape de ea.

Când îi simţi braţul lângă al ei, o căldură imposibilă o cuprinse.

— Zi, spuse el.

— Ce facem aici?

— Păi, am primit azi-dimineaţă vizita uneia dintre prietenele tale, îi spuse Riley. Ea avea impresia că eu te plăceam, dar că aş fi avut nevoie de un pic de ajutor, ştii... la curtare.

— La curtare? repetă Eva, şi vocea i se frânse.

— Da, curtare, întări Riley impasibil. Aşa că mi-a dat câteva ponturi despre ceea ce i-ar plăcea Evei Farrell într-o seară romantică.

— Uau. Şi ai montat scena imediat, nu-i aşa? întrebă Eva, cu inima palpitându-i.

Riley trase adânc aer în piept.

— Poate n-ai să crezi asta după faza de aseară, dar sunt o persoană cinstită, Eva, îi spuse el, studiindu-i profilul. Nu mă deranjează dacă vrei să-ţi dovedesc asta, dar să ştii că e adevărat.

Inima Evei bătea cu putere, şi îşi ridică genunchii, sprijinindu-şi bărbia de ei şi strângându-i în

braţe, ţinându-şi paharul de şampanie în dreptul gambelor.

— A fost Debbie, nu-i aşa? întrebă ea, riscând o privire spre el. Debbie ţi-a spus să mă aduci aici.

— Amândoi ştim că am stricat treburile, zise Riley. Dar ar fi trebuit s-o auzi vorbind despre tine. E, cum să zic, preşedinta fan-clubului Eva Farrell.

Inima Evei se încălzi şi ea zâmbi uşor, înduioşată.

— E o prietenă bună, zise Riley. Ţine mult la tine.

— Da, ştiu, spuse Eva. Adică, este o prietenă bună.

Riley zâmbi. Era genul de zâmbet pe care-l afişezi când admiri cu adevărat pe cineva. Când pui deoparte ceva ce s-a zis sau s-a făcut, pentru că vrei să-ţi aminteşti totdeauna de asta.

— Eva, am să-ţi spun ceva şi nu vreau să te sperii, zise Riley, întorcându-se ca s-o privească în faţă.

Îşi pusese paharul de şampanie lângă el şi se uita în jos, la mâinile lui.

Oh Doamne. Nu poate fi ceva de bine, gândi Eva. Simţi că i se face rău de la stomac, dar nu fugi. Nu îşi întoarse privirea în altă parte. Apăsându-şi

mâinile pe pătură, întoarse şi ea capul să-l privească, genunchii atingându-li-se, cum stăteau ca indienii.

— O.K., zise Eva în cele din urmă. Ce?

Atunci, Riley îşi ridică privirea către ea, şi ochii săi albaştri ca Marea Caraibilor sclipeau în lumina slabă. Deodată, Eva simţi. Era aceeaşi senzaţie de anticipare pe care o simţise de sute de ori în reveriile sale. Părul de pe braţe i se electriză, furnicându-i pielea. De data asta, nu avea de ce să intre în panică.

— Ţi-am spus, seara trecută, că te plac, dar asta n-a fost tocmai adevărat.

Oh Doamne.

— Eva, cred că m-am îndrăgostit de tine, zise Riley.

— Uau.

Exclamaţia îi ieşi de pe buze cu un oftat. Un oftat de uşurare, extatic, minunat.

— Să înţeleg că e un uau de bine? întrebă Riley şovăitor.

— Oh, da, zise Eva, încuviinţând din cap. E cu siguranţă un uau de bine.

Riley îşi schimbă locul, aşezându-se lângă ea, îi cuprinse faţa în palme şi o trase uşor spre el. Chiar înainte ca buzele lor să se unească, Eva

văzu sărutul exact în modul în care şi-l imaginase ea întotdeauna.

În momentul acela, Eva Farrell află ce înseamnă ca un vis să devină realitate.

— Deborah!

Oh, asta nu era bine. Tonul ăsta nu anunţa niciodată ceva bun. Debbie se opri cu piciorul pe prima treaptă a scării şi se întoarse încet spre tatăl său. Îşi ridică bărbia şi încercă să nu arate ca şi cum inima îi bătea gata să-i sară din piept. El stătea în pragul uşii camerei sale de lucru, ţinându-şi ochelarii în mână, cu braţul pe lângă corp. Oare cum de era posibil să arate de două ori mai masiv decât fusese ieri?

— Vino aici, te rog, zise el.

Cu glezne nesigure, Debbie îl urmă pe tatăl ei în camera lui de lucru. Costumul *sherwani* încă mai atârna la fereastră, oprind lumina felinarelor de stradă, dar bileţelul dispăruse. Tatăl ei citise biletul.

Pentru prima oară în viaţa ei, Debbie îşi dori să fi fost atentă când mama ei încerca s-o înveţe toate rugăciunile alea către Buddha.

— Am să-ţi dau ceva, zise tatăl lui Debbie, cu spatele la ea, în timp ce se ducea către biroul lui.

Dintr-un teanc de hârtii scoase un plic alb mare. Înainte de a i-l înmâna, se uită la adresa scrisă pe plic şi oftă, dar când i-l întinse lui Debbie, un mic zâmbet i se desenase pe faţa ridată.

Debbie îşi simţi gura uscată când văzu adresa expeditorului. Plicul era de la FIT. Şi era foarte gros.

— De unde a apărut ăsta? întrebă Debbie.

— A venit cu poşta de ieri, îi spuse tatăl ei, aşezându-se în fotoliul său de piele. La vreo cinci minute după ieşirea ta dramatică din casă.

Cu mâinile tremurătoare, Debbie întoarse plicul şi îl deschise. Cataloage şi broşuri, formulare şi o hartă de metrou căzură pe podea, iar Debbie rămase în mână cu singurul lucru de care avea nevoie. Scrisoarea.

Dragă domnişoară Patel,

Avem plăcerea să vă aducem la cunoştinţă că aţi fost recompensată cu o bursă completă la Fashion Institute of Technology şi o înscriere la secţiunea…

— Am intrat, zise Debbie, cu respiraţia tăiată. Îşi ridică ochii la tatăl ei, strângând hârtia în braţe. Am intrat.

— Văd, zise tatăl ei, privind dezordinea de pe podea. FIT. Asta este o şcoală de creatori de modă, bănuiesc.

Debbie nu mai simţise niciodată o asemenea exaltare şi frică pură în acelaşi timp. Nu era sigură că trupul ei va putea face faţă acestor emoţii contradictorii. Avu pentru o clipă o viziune cu ea însăşi căzând leşinată la podea, exact ca Mandy, seara trecută. Sau explodând în milioane de bucăţi.

— Da, zise ea. Da, tată, aşa este.

Tatăl ei dădu încet din cap, uitându-se din nou la podea. Păru să treacă o veşnicie până îşi ridică iarăşi privirile spre ea. Debbie habar n-avea ce era în mintea lui.

— Păi, atunci, cred că este exact locul unde ar trebui să fii.

Inima lui Debbie tresăltă o dată, ca pentru a puncta cuvintele tatălui său.

— Serios? întrebă ea.

— Sunt eu vreodată neserios? întrebă el, zâmbind.

Debbie ţipă şi îi sări tatălui ei în braţe mai înainte ca el să aibă timp să se ridice.

— Eşti sigur că n-ai nimic împotrivă? întrebă Debbie, desprinzându-se de el.

Tatăl ei se întoarse şi îşi luă costumul de pe galeria draperiei. Îl aşeză plin de respect pe biroul său şi îi pipăi materialul, frecându-l între degetul mare şi arătător.

— Poate că eşti bună la fizică, Debbie, dar asta...

Se uită din nou la ea, cu ochii sclipindu-i de mândria pe care Debbie şi-o dorise atât de mult s-o vadă în ei. Dar de data asta era şi mai bine. De data asta ei străluceau pentru ceva de care şi *ea* era mândră. Ceva ce voise ea să facă.

Tatăl ei îşi întinse braţul liber şi o strânse lângă el.

— Asta, zise el, e artă.

De îndată ce mama ei intră în salonul de spital luni după-amiază, Mandy observă imediat schimbarea. Exista un început de îmbujorare în obrajii mamei sale şi era ceva diferit şi în ţinuta ei. Părea ceva mai adunată, mai energică decât fusese în ultimele două săptămâni.

— Bună, scumpo, zise mama ei, aplecându-se s-o sărute pe obraz.

Mandy potrivise ceva mai devreme patul electric într-o poziţie care să-i permită să stea să mănânce şi rămăsese ridicată. Mama ei se dădu înapoi şi o cercetă, rapid.

— Arăţi mult mai bine.

— Tocmai asta îmi spuneam şi eu despre tine, zise Mandy. Ce s-a întâmplat?

Mama ei îşi lăsă geanta pe podea şi se aşeză pe marginea patului lui Mandy.

— Am nişte veşti bune, zise ea, radioasă.

— Râzi de mine, glumi Mandy. Ce mai e, de data asta?

— Ştiu. E practic un miracol, îi spuse mama ei.

Mandy zâmbi. Era plăcut să glumească din nou cu mama sa. Ar fi fost aproape un moment normal dacă ea n-ar fi stat acolo, în pijama şi cu o perfuzie în braţ.

— Am vorbit cu Jim Morrow în dimineaţa asta, contabilul tatălui tău, ştii?

— Da..., zise Mandy.

— M-a sunat ca să-mi spună că în ceea ce priveşte contul tău de colegiu, acesta este perfect protejat, zise mama ei. Tatăl tău l-a depus exclusiv pe numele tău, aşa că Fiscul nu se poate atinge de el. La a optsprezecea ta aniversare, e în întregime al tău şi poţi face cu el orice doreşti.

Mandy nici nu îndrăznea să creadă ceea ce auzea.

— Dar am împlinit optsprezece ani duminică.

— Exact, zise mama ei cu un zâmbet. Jim spune că ar fi bucuros să te întâlnească de îndată ce o să te simţi mai bine, ca să semnezi actele.

— Glumeşti, zise Mandy, aplecându-se în faţă. Stai... adică mă mai pot duce la Princeton?

— Da, te mai poţi duce la Princeton, zise mama ei, radioasă.

Mandy se întinse şi o îmbrăţişă, râzând şi plângând în acelaşi timp. Mama ei o strânse tare în braţe, legănând-o înainte şi înapoi. Dar Mandy nu reuşi să se bucure de moment decât preţ de câteva clipe. Se desprinse brusc de la pieptul mamei sale şi se uită în ochii ei.

— Dar, stai puţin, n-o să avem nevoie de banii ăştia? întrebă Mandy. Vreau să spun, va trebui să ne mutăm, nu? Dacă avem nevoie de ei ca să plătim pentru o locuinţă?

— Asta nu este problema ta, zise mama lui Mandy. Lasă-ne pe tatăl tău şi pe mine să ne facem griji despre asta.

— Dar, mamă...

— Mandy, tot ce tatăl tău şi cu mine am vrut vreodată a fost ca tu să ai viitorul pe care-l visezi, spuse mama ei, cu lacrimi în ochi. Şi o să-l ai. Banii ăia sunt ai tăi şi noi vrem să-i foloseşti pentru şcoală.

Ochii lui Mandy se umplură şi ei de lacrimi, şi ea se uită în jos, la mâinile mamei sale, care i le acopereau pe ale ei. Inelul cu diamant al mamei sale dispăruse, iar Mandy se întrebă ce făcuse oare cu el, dar nu puse întrebarea cu glas tare. Mama şi tatăl ei încă mai voiau s-o protejeze şi, pentru moment, pe Mandy nu o deranja să fie protejată un pic. Avusese parte de destulă realitate în ultimele câteva săptămâni cât să-i ajungă pentru o viaţă întreagă.

Avea să facă aşa cum îşi doreau părinţii ei să facă. Avea să se ducă la Princeton şi să ia numai note mari şi să absolvească în mod strălucit. Apoi va putea să înceapă să-i protejeze ea pe ei.

— O.K., zise Mandy, oftând fericită. Dacă vreţi voi să mă duc la Princeton, atunci cred c-o să mă duc la Princeton.

De parcă ar fi fost vreo corvoadă.

Mama lui Mandy râse şi o îmbrăţişă din nou.

— Aşa te vreau! Se lăsă un pic pe spate şi îi dădu lui Mandy părul pe după urechi. Şi când o să fii pregătită, poţi merge să-l vizitezi pe tatăl tău şi să-i spui şi lui asta.

Încet, Mandy dădu din cap. Numai gândul de a-şi vedea tatăl în spatele gratiilor o făcea să simtă un mare gol lăuntric, dar ştia că o să se ducă. Indiferent ce făcuse tatăl său, încă îi mai

păsa de ea. Încă o mai iubea. Şi ea îl iubea. Dacă exista un singur lucru pe care Mandy îl învăţase în ultimele două săptămâni, acela era că oamenii fac greşeli. Multe. Iar ea nu putea trece prin viaţă dacă nu putea să ierte.

— O.K., zise Mandy, dând din cap şi zâmbind. O să mă duc.

douăzeci și șapte

KAI STĂTEA ÎN SALA DE AŞTEPTARE A CONSILIERULUI de carieră, luni după-amiază, urmărind ceasul, în timp ce comisia pentru bursă îşi încheia ultimul interviu. Pulsul îi era accelerat de nerăbdare şi hotărâre. Ştia că prietenele ei ar fi socotit o nebunie ceea ce se pregătea ea să facă, dar trebuia. Dacă nu vorbea acum, avea să fie prea târziu.

În secunda în care Marni Raab ieşi din sala de consiliu, Kai se repezi la uşă şi dădu buzna înăuntru. Cei cinci profesori şi administratori îşi strângeau lucrurile şi îşi ridicară ochii, miraţi s-o vadă pe Kai stând în faţa lor, cu o expresie foarte hotărâtă pe faţă.

— Kai! Ai venit să ne dai eseul tău despre puritate? întrebă domnul Simon.

— Nu, zise Kai, stând în mijlocul încăperii, în faţa mesei lor lungi. Nu, nu pentru asta.

Doamna Russo şi doamna Labella schimbară o privire.

— Domnişoară Parker, e totul în regulă? întrebă doamna Russo, încreţindu-şi fruntea.

— Nu, nu este, zise Kai, trăgând adânc aer în piept. Am ceva să vă spun şi v-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi putea acorda câteva minute.

Pentru prima oară, domnul Simon nu râse. Se aşeză din nou pe scaun, la fel ca restul comisiei, şi cu toţii se uitară la ea, aşteptând. Kai şovăi o clipă. După care intră direct în subiect.

— Bine, iată despre ce-i vorba — nu cred că e corect din partea dumneavoastră să ne puneţi să vă demonstrăm cât de pure suntem noi, le spuse Kai. Ceea ce facem noi, în viaţa noastră personală, e treaba noastră. Şi, ştiţi ceva? Definiţia noastră despre puritate este, de asemenea, treaba noastră. Doamna Treemont în mod evident nu era în toate minţile. Vreau să spun, unde voia să ajungă punând o asemenea condiţie pentru bursă? Ce spune, de fapt? Că dacă am făcut sex, nu meritäm să avem succes în viaţă? Ei bine, asta-i o prostie şi o ştim cu toţii!

Kai se opri, aşteptându-se să audă exclamaţii de protest, dar profesorii doar se uitau mai departe la ea. În toate scenariile pe care şi le imaginase despre rezultatul discursului ei, nu se gândise nicio clipă că i se va răspunde cu tăcere.

— Dumneavoastră aveţi idee prin ce ne-aţi făcut pe toate să trecem cu treaba asta? continuă Kai. Aţi silit prietenele să-şi mintă prietenele, aţi făcut o mulţime dintre elevi să regrete deciziile pe care le-au luat cu ani în urmă şi pe care nu le mai pot îndrepta. Toată lumea s-a stresat până la epuizare, gândindu-se iar şi iar şi punându-şi o mulţime de întrebări. Toată lumea e absolut zăpăcită din cauza acestei burse stupide.

Domnul Simon se aplecă în faţă şi îşi sprijini coatele de masă.

— Te ascult, Kai, dar nu crezi că e un lucru bun?

— Ce să fie un lucru bun? întrebă Kai.

— Că bursa asta i-a făcut pe toţi să se gândească... să-şi pună întrebări, cum spui tu. Întâmplător, cred că oamenii *ar trebui* să fie încurcaţi în legătură cu acest subiect. Nu e un lucru simplu.

O.K. Kai înghiţi în sec, cântărindu-i cuvintele. *Aici m-a înfundat.*

— O.K., da, dar eu tot cred că n-ar trebui să fie o condiţie pentru o bursă, sfârşi ea, simţindu-se neconvingătoare.

Antrenoarea Davis răsuflă adânc şi se aplecă, lipindu-şi palmele de masă, în faţa ei.

— Adevărul este, Kai, că întâmplător suntem de acord cu tine.

Inima lui Kai tresăltă uşor.

— Da?

— Da, spuse domnul Simon. Din nefericire, nu putem face nimic în privinţa asta. Trebuie să acordăm bursa pe baza specificaţiilor doamnei Treemont.

Kai se dezumflă puţin.

— Înţeleg, zise ea. Dar în cazul ăsta, aş dori să-mi retrag candidatura.

— Eşti sigură de asta? întrebă antrenoarea Davis.

— Sunt sigură, zise Kai, dând din cap.

Ea luase această decizie şi avea să se ţină de ea. Nu voia să participe la câştigarea unei burse care le transformase pe ea şi pe prietenele ei în tăinuitoare de secrete, trădătoare şi în idioate ţăcănite de neînţeles.

— Atunci, bine, zise antrenoarea Davis.

— Bine? întrebă Kai.

— Voiam să vin la antrenament, peste câteva minute, ca să-ţi spun că la meciul de săptămâna trecută au asistat şi nişte descoperitori de talente şi că or să mai vină să te vadă jucând şi în finale, îi spuse antrenoarea Davis. Joacă tu la fel de bine cum ai făcut-o în semifinale şi nu cred c-o să ai vreo problemă să obţii finanţare la anul.

O.K., la asta *în mod cert* nu se aşteptase.

— Serios? întrebă Kai, cu vocea sărindu-i vreo două octave.

O bursă de volei? Ar fi putut juca la anul şi să fie şi plătită pentru asta? Ştia că era bună la volei, dar nu *într-atât* de bună.

— Serios, zise antrenoarea Davis, ridicându-se.

Apoi Kai îşi mişti ochii.

— Staţi puţin, despre ce şcoli e vorba?

Domnul Simon râse, iar comisia continuă să-şi strângă lucrurile. Antrenoarea Davis veni de după masă şi îşi petrecu braţul pe după gâtul lui Kai, conducând-o afară din sală.

— O să vorbim despre asta după antrenament, îi spuse ea lui Kai.

— Nu, staţi puţin, despre ce şcoli e vorba? întrebă Kai, în timp ce se împleticea pe lângă antrenoare, sperând ca acestea să fie în apropiere

de munţi sau de o plajă — sau amândouă. Fiindcă eu am nişte condiţii foarte stricte despre unde aş vrea să fiu la anul…

Debbie stinse luminile din salonul de spital al lui Mandy, Kai aprinse lumânările, iar Eva aşeză tortul pe masă, împingând-o până la patul lui Mandy. Mandy rânji, cu ochii sclipindu-i în lumina lumânărilor, când prietenele sale îi cântară „Mulţi ani trăiască" în şoaptă, ca să nu atragă atenţia asupra încălcării flagrante a codului de protecţie împotriva incendiilor.

— O.K., pune-ţi o dorinţă, zise Eva, zâmbind.

Mandy închise ochii. Existau atât de multe lucruri pe care să şi le dorească, încât să aleagă unul dintre ele părea de-a dreptul ghinion, aşa că hotărî să rişte şi să sufle pur şi simplu în lumânări.

Prietenele aplaudară, iar Debbie aprinse luminile, în timp ce Eva luă tortul deoparte, ca să-l taie.

— Deci când naiba te dau afară de-aici? întrebă Kai, trântindu-se pe pat şi făcând-o pe Mandy să salte puţin în sus şi-n jos.

— Mâine. Dar nu mă întorc la şcoală decât de săptămâna viitoare, răspunse Mandy.

— Norocoaso, zise Debbie.

— O să ratezi campionatul pe stat, îi spuse Kai.

— Ştiu, zise Mandy. Aşa că va trebui să-i faci tu praf în numele meu.

— Nicio problemă, răspunse Kai, ducându-şi braţul în spatele capului pentru a-şi întinde tricepşii. Eu sunt o zeiţă a voleiului.

Mandy îşi dădu ochii peste cap, iar Debbie îi întinse o felie de tort şi o furculiţă de plastic. Se strânseră toate în jurul patului, să mănânce. Mandy zâmbi, ştiind că şi celelalte erau la fel de fericite ca şi ea să se vadă din nou împreună.

— Am veşti, le spuse Debbie, lingând glazura de pe furculiţa ei. Am intrat la FIT.

— Glumeşti! izbucni Eva, probabil primul cuvânt pe care i-l adresase lui Debbie de sâmbătă încoace.

Debbie roşi când se uită la Eva.

— Ştiam eu! zise Mandy, entuziasmată. Nu ţi-am spus eu?

— Da, dar întrebarea e *chiar* o să se ducă la FIT? interveni Kai, punându-şi frumos furculiţa pe farfurie.

Toate se uitară la Debbie, aşteptând un răspuns.

— Ihm, zise ea zăpăcită. Mă duc.

Eva şi Kai săriră în picioare şi o îmbrăţişară pe Debbie, răsturnând câteva felii de tort, care căzură pe podea. Debbie rămase pe scaunul ei, făcându-se mică şi ferindu-se când o sărutară, dar zâmbind cu toată gura.

— Asta-i minunat, Debbie, îi spuse Eva, când o eliberă din îmbrăţişare. Cred că şi eu am nişte veşti, zise Eva, aplecându-se să cureţe mizeria de jos.

Pielea i se înroşi de la frunte până la gât.

— Riley şi cu mine ne-am sărutat, spuse ea către podea.

— Ce? exclamă Mandy, de deasupra ei. Când? Unde? Cum?

— Mm… aseară, spuse Eva, ridicându-se cu mâinile pline de farfurii de carton murdare. Şi apoi din nou, după ore, astăzi… şi apoi în maşina lui, când m-a adus până aici…

— Oh Doamne! Şmecheră mică! zise Kai.

— Ştiu, zise Eva, aruncând farfuriile în coşul de gunoi. Sunt o femeie destrăbălată.

— Mă bucur sincer pentru tine, zise Debbie, când Eva se aşeză din nou de partea cealaltă a patului lui Mandy.

— Toate ne bucurăm, zise Kai. Drace. Era şi timpul.

— Ştiu, zise Eva, zâmbind. Vreau să spun, ştiu că sunteţi bucuroase pentru mine. Şi *chiar* că era şi timpul.

— Ei bine, de vreme ce ne confesăm, am şi eu ceva să vă spun, fetelor, deşi probabil c-o ştiţi deja, zise Kai, plesnindu-şi palmele de coapse. O să-mi dau demisia de la preşedinţia Clubului V, pentru că nu sunt, de fapt, virgină, anunţă ea, uitându-se drept în ochii lui Mandy.

— Andrés? întrebă Eva.

— Andrés, răspunse Kai, încuviinţând din cap.

— Ce noroc pe tine, zise Debbie, clătinând din cap, impresionată, spre Kai.

— Ei, totu-i relativ, zise Kai. Dar, oricum, asta înseamnă că Mandy poate prelua funcţia de preşedintă, adăugă ea, întinzând o mână şi mângâind-o pe Mandy pe genunchi, prin pătură.

Mandy trase adânc aer în piept şi îşi lăsă felia de tort pe jumătate mâncată pe masa de lângă patul ei. Îşi sprijini mâinile în saltea şi se ridică mai dreaptă, uitându-se de la Debbie la Eva şi apoi la Kai.

— De fapt, nu cred că e cea mai bună idee, zise ea.

— De ce nu? întrebă Debbie.

Mandy zâmbi, cu inima bătându-i tare, şi clătină din cap.

— Pentru că dacă virginitatea efectivă este condiţia obligatorie pentru o preşedintă a Clubului V, atunci eu nu mai sunt calificată în acest sens.

Urmă un moment de tăcere prelungită după lansarea acestei declaraţii, iar apoi camera explodă.

— Oh, Doamne! *Chiar* aţi făcut-o? strigă ascuţit Debbie, sărind de pe scaun. *Când?* De ce nu ne-ai *spus* şi nouă?

— Nu pot să cred, zise Eva. Unde? Cum a fost?

— Cădem toate ca muştele, se văită Kai, clătinând din cap.

Prietenele lui Mandy se strânseră lângă ea în timp ce ea le spuse povestea — povestea adevărată şi întrucâtva sfâşietoare — despre cum făcuse ea dragoste pentru prima oară. Nu fusese perfect, dar ştia acum că imperfecţiunea era în regulă — ba chiar făcea parte din viaţă. Şi pentru prima oară în viaţa ei, Mandy Walters îşi dădu seama că putea trăi şi cu imperfecţiunea.

Dar cum prietenele sale stăteau şi ascultau, lamentându-se şi râzând, îmbrăţişând-o şi mângâind-o, măgulind-o şi sperând, Mandy îşi dădu seama că, în pofida tuturor imperfecţiunilor, existau totuşi şi momente perfecte.

Iar acesta era unul dintre ele.

douăzeci și opt

— Frate, Pennsylvania e ca Polul Nord, zise Kai, lăsându-se pe spate pe una dintre cele două banchete aflate în separeul din restaurantul Ardsmore Diner, cu un picior gol legănându-se pe interval.

– Păi, poate n-ar fi trebuit să porţi pantaloni scurţi în noiembrie, îi atrase Debbie atenţia, dându-şi ochii peste cap.

– Hei, n-am avut nevoie de vreun sfat despre modă de la tine anul trecut, şi n-am nevoie nici acum, chiar dacă eşti starul celor de la FIT, zise Kai, cu o faţă voit lipsită de expresie. De altfel, chestiile astea se poartă peste tot în L.A., adăugă ea, admirându-şi pantalonii scurţi cargo.

– Aşa e. Şi în plus, acolo e şi cu vreo zece grade mai cald decât aici, zise Mandy, ronţăind un cartof prăjit.

Kai venise să stea cu Mandy şi cu mama ei în noua lor casă, mai mică, totuşi destul de cochetă, în vacanţa de Ziua Recunoştinţei, în vreme ce părinţii lui Kai erau în Australia pentru câteva luni. Încă de când se dăduse jos din avionul de la L.A. în după-amiaza aceea, Kai tremura, dar insistase să se îmbrace ca şi când n-ar fi părăsit plaja.

— Nu-mi aduce aminte, se văită Kai. Când pot să mă întorc?

— Alo? Abia am ajuns aici! spuse Eva, dându-i un cot lui Kai.

— Au! Kai îşi frecă teatral locul înghiontit. Tu de când ai devenit gălăgioasă şi violentă? glumi ea.

— Wesleyan are un efect benefic asupra mea, răspunse Eva, ridicând din umeri.

— Are un soi de efect, dar nu ştiu dacă e bun, zise Kai, zâmbind.

— Oh, nu, e bun, replică Eva cu un rânjet. Vă vine să credeţi, fetelor, că ieri chiar am ridicat mâna la oră?

— *Nu!* exclamară prietenele ei la unison, rămânând cu gurile căscate.

— Îm-hmm! încuviinţă Eva, fudulindu-se. Nu mi s-a dat cuvântul şi aproape c-am făcut pe mine, dar am mari speranţe pentru viitor.

Mandy şi Debbie râseră, clătinând din cap, iar Kai îşi aruncă un braţ pe după umerii Evei.

— Mica noastră eminentă.

— Dar tu? o întrebă Mandy pe Kai. Antrenoarea noastră de volei nu vorbeşte decât despre noua minune de la UCLA[1].

— Dă. Sunt faimoasă, zise Kai, ridicând din umeri, apoi luă o muşcătură zdravănă din burgerul ei. Nicio grijă, totuşi. N-o să vă uit, fetelor, când o să fiu în echipa olimpică.

— Iar eu n-o să vă uit, fetelor, când o să mă duc la Paris pentru prezentările de modă de toamnă, zise Debbie.

— Iar eu n-o să vă uit, fetelor, când o să fiu aleasă prima femeie preşedinte, le spuse Mandy.

— Eric ce părere are că o să devină primul soţ? întrebă Kai. Sau primul bărbat? Sau... cum se numeşte de fapt?

— Nu ştiu, răspunse Mandy râzând şi roşi doar auzindu-i numele. Poate c-o să-l lăsăm să-şi aleagă singur titlul.

---

[1] Abreviere pentru University of California, Los Angeles.

Trebuia să se ducă pe la Eric după întâlnirea cu prietenele sale şi abia aştepta să-l atingă. Trecuseră două săptămâni încheiate de la ultima lui călătorie de la Villanova la Princeton, iar Mandy suferea de izolare, deopotrivă fizică şi emoţională. A doua experienţă sexuală cu Eric decursese *mult* mai bine decât prima şi de atunci, ori de câte ori se întâlneau, ei bine, să spunem doar că recuperau timpul pierdut.

Mandy n-ar fi crezut niciodată că era în stare să devină o adoratoare a sexului, dar întrucâtva asta ajunsese. Nu că ar fi spus asta vreodată cuiva.

— Ei, şi tu? o întrebă Debbie pe Eva. Noi am spus toate că n-o să te uităm. Tu ce te pregăteşti să faci şi n-o să ne uiţi?

În clipa aceea, Riley intră pe uşa restaurantului şi zâmbi larg când o zări pe Eva împreună cu prietenele sale. Inima Evei tresăltă de vreo câteva ori.

— Nu ştiu, zise Eva năucă. Să mă mărit?

— *Ce?* izbucniră prietenele ei.

Debbie îşi lăsă mâna să cadă pe masă şi trimise furculiţa cât colo prin restaurant.

— Păi, fetelor... ne iubim şi ştim că vrem să fim împreună, aşa că... da. Ne-am logodit, zise Eva, cu zâmbetul până la urechi.

Riley se apropie, cu aceeaşi expresie ameţită ca şi a ei. Niciunul dintre ei nu fusese în stare să se oprească din zâmbit de când el îi adresase oficial întrebarea în dimineaţa aceea.

— Nu mai spune! zise Mandy în gura mare, lovindu-şi palma cu a Evei, peste masă.

— Oh, Doamne, eu o să fiu ultima dintre noi care o să facă sex, zise Debbie, pleoştindu-se pe locul ei de pe banchetă.

Dacă despre Ardsmore crezuse că era lipsit de bărbaţi merituoşi, FIT era de-a dreptul pustiu. Existau destui băieţi în campus, dar, din nefericire, erau, în cea mai mare parte, gay. Debbie şi prietenele ei se duseseră de curând la barurile şi cafenelele Universităţii din New York, ca să cunoască lume, dar deocamdată nu reuşise să găsească pe nimeni care să merite să încalce din nou regula tatuajului. Şi, de data asta, o respecta cu stricteţe. Nicio palpitaţie a inimii, nicio năduşire a palmelor, nicio dragoste adevărată egal niciun tatuaj.

— Nu-ţi face griji, Debbie. O să aşteptăm până după absolvire, aşa că mai ai trei ani şi jumătate în care să găseşti pe *cineva* cu care să te culci, zise Eva cu şiretenie.

— Ha-ha, replică Debbie, serioasă.

— Mi-aaau! zise Kai.

— Vezi? Sunt o cu totul altă persoană, glumi Eva.

— Bună, fetelor, zise Riley, oprindu-se în capul mesei lor.

— Riley! Ai luat taurul de coarne, ei? zise Kai, răsucindu-se astfel încât Eva să se poată ridica şi să-l ia de gât pe Riley.

El o sărută chiar acolo, în mijlocul restaurantului, de parcă n-ar fi văzut-o ultima oară cu vreo câteva ore în urmă, când o lăsase la apartamentul ei. Venise cu maşina de la Yale la Wesleyan ca s-o ia şi, pe lungul drum până aici, nu vorbiseră decât despre logodna lor, despre jurământul lui Riley de a aştepta până după căsătorie şi despre cum existenţa Evei îi făcea jurământul delicios de greu de ţinut.

— Ăăă, voi doi? O să mă faceţi să vărs, le zise Debbie.

— Da, *Doamne*, adăugă Mandy cu un zâmbet. Ce-ar spune doamna Treemont?

Eva se desprinse din braţele lui Riley şi amândoi zâmbiră spre prietenele ei.

— Cred că ar spune că, fără îndoială, comisia a împărţit banii ei la cei doi cei mai merituoşi candidaţi, răspunse Riley.

— Cei doi cei mai merituoşi candidaţi cu cea mai mare putere a voinţei pe care a văzut-o ea

vreodată, adăugă Eva, împletindu-şi degetele cu ale lui Riley.

— Dacă voi chiar aveţi de gând să aşteptaţi trei ani şi jumătate, atunci sunt de acord cu declaraţia asta, zise Kai, înmuind un cartof pai în ketchup. Nimeni n-a meritat bursa aia mai mult decât voi.

— Bine, ajunge cu discuţia despre sex, zise Debbie, stând dreaptă pe scaun. Pocni din degete spre chelnerul care trecea pe lângă masa lor. *Garçon!* Un rând de milkshake-uri de ciocolată pentru a sărbători logodna prietenilor noştri! zise ea, cu semeţie.

— Se face, numaidecât, răspunse simpaticul chelner, cu un zâmbet în colţul gurii.

Câteva minute mai târziu, cei cinci prieteni erau aşezaţi în jurul mesei, ciocnind paharele şi făcându-şi mustăţi de ciocolată, în timp ce Riley le spunea din nou povestea cererii în căsătorie. Mandy visa cu ochii deschişi la ziua în care Eric ar putea face la fel, Kai încerca să-şi imagineze un scenariu în care ea ar spune vreodată „da" la propunerea de a-şi petrece restul zilelor sale cu un tip, iar Debbie obţinea, liniştit, pe furiş, numărul de telefon al chelnerului.

Eva zâmbea, uitându-se în jur la fiecare dintre bunele sale prietene. Nu aveau să se

mai întoarcă la liceu, nu aveau să se mai întoarcă la împărtăşirea tuturor lucrurilor mărunte din existenţa lor şi la acel soi de prietenie strânsă care înfloreşte când oamenii se întâlnesc în fiecare zi.

Dar era bine. Eva încă îşi iubea prietenele şi ştia că şi ele o iubeau pe ea. Nu făceau decât să meargă mai departe. Să se schimbe. Iar schimbarea era bună.

— Pentru Eva şi Riley! zise Debbie, ridicându-şi paharul pe jumătate gol, odată ce Riley termină de povestit.

Toată lumea ciocni paharele, felicitările lor umplând inima Evei cu o fericire caldă pe care avea să şi-o amintească întotdeauna cu drag.

— Pentru Eva şi Riley!